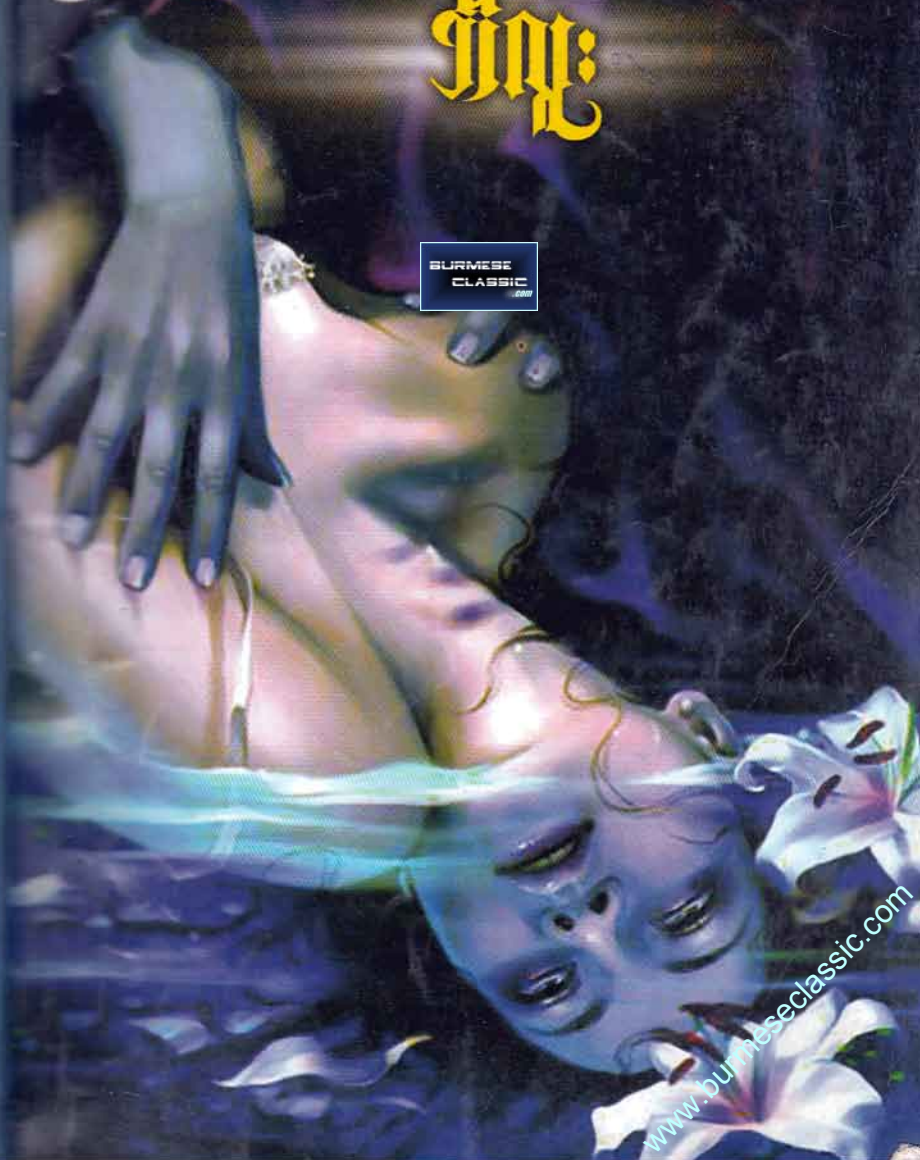

ဒီဇင်ဘာ

ဂီတ:

BURMESE
CLASSIC
1945-1955

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအောင်မြင်၊ ဖြန့်ချိရေး - အောင်မြင်စာပေ၊
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ခုနှစ်၊ (ဧပြီလ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC
.COM

အခန်း (၁)

ဥက မည်းနက်မှောင်မိုက်နေသည်။ နှင်းတို့ ထူထပ်စွာ
ထူဆင်းနေသဖြင့် မြင်ကွင်းက ဝေဝါးနေလေ၏။ အချိန်က ရှစ်နာရီ
နီးပါးရှိသေး၍ ညဉ့်သိပ်မနက်သေးသော်လည်း လမ်းပေါ်တွင်
လူမရှိတော့။ ချမ်းအေးမှုဒဏ်ကြောင့် ခွေးများပင် ပြာပုံတိုးကာ ကွေး
နေကြပြီဖြစ်သည်။

လွယ်မုန်းကျေးရွာရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ပင်လောင်း-ဟိုပင်
ထားလမ်းမကြီးသည်လည်း နှင်းတို့ဖြင့်စိမ့်ကာ အအေးဒဏ်ကို ကြံ
ခံနေရသည်။ ညဉ့်ငှက်တို့လည်း စုဆောင်းသိုမှီးထားသော အစား

ဇေယျာ
ဝေဝတာ
ဘီလူး/ဝေဝတာ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၇၂ - စာ၊ ၁၃၅ - ပုံ၊ စင်တီ၊
(၁) ဝေဝတာ

အစားကိုသာ ကြိတ်ချွေတာ စားသောက်နေကြလေသည်။ လွယ်
မုန်းရွာငယ်လေးမှာလည်း လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရတော့...။
သို့သော်... မီးရောင်များတော့ လင်းလက်နေဆဲဖြစ်၏။

ရွာတန်းရှည်၏အစ လမ်းဘေးဝဲဘက်တွင် မုတ်ဆိတ်ဖား
ဖားနှင့် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိသည်။ ထိုညောင်ပင်၏ သက်တမ်း
က ရွာသက်တမ်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိ၏။ ခေတ်အ
ဆက်ဆက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့သော ထိုညောင်ပင်ကြီးတွင် ရာဇဝင်များ
စွာရှိခဲ့သည်။

ဆိုရွာသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို ညောင်ပင်ကြီးလည်း ယိမ်း
ထိုးလှုပ်ရှားရင်း အံ့တုနေရှာသည်။ ညအမှောင် နှင်းမှုန်ကြားမှာ
တိုက်ခတ်သည့်လေကြောင့် ညောင်မုတ်ဆိတ်နှင့်ညောင်ရွက်များ
အသံပေးကာ ယိမ်းနွဲ့နေပုံက အသည်းငယ်တတ်သူတို့အဖို့ ကျော
ချမ်းစရာ...။

ဒီလိုညမျိုးတွင် ထိုညောင်ပင်အောက်၌ လူတစ်ယောက်
ရှိနေခြင်းက ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည်။ ထိုလူက ကား
လမ်းမပေါ်တက်လိုက် ညောင်ပင်အောက် ပြန်ဝင်သွားလိုက်နှင့် ဂနာ
မငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူဘာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေသည်မသိ။
တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်ခုခုကို စောင့်မျှော်နေပုံရသည်။

နှင်းမှုန်တွေ ပိုလို့သိပ်သည်းစွာ ကျလာသည့်အချိန်မှာတော့
ကားလမ်းမ ဟိုးအထေးဆီမှ မီးရောင်နှစ်ခု တလက်လက်နှင့် ရွေ့
လျားလာတာ မြင်ရသည်။ ကားတစ်စီးလာနေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။
ညောင်ပင်အောက်မှလူ အားတက်သရောဖြစ်သွားဟန်နှင့် ကား
လမ်းပေါ် တက်လာပြန်သည်။

နှင်းထုကြားမှာ ထိုကားမောင်းလာပုံက နှေးကွေးလွန်းလှ
သည်။ မြင်ကွင်းမသဲကွဲသည့်အတွက် အရှိန်လျှော့ကာ ထိန်းသိမ်း
မောင်းနှင်လာပုံရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညောင်ပင်အနီးသို့ ကား
ရောက်လာသည့်အခါမှာတော့ လမ်းပေါ်မှလူက လက်နှစ်ဖက်အား
ဝှေ့ယမ်းဆန့်တန်း၍ လမ်းပေါ်တက်ကာ ကားကိုတားတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ရှမ်းရိုးရာဝတ်စုံနှင့် တဘက်ကြီး
ပေါင်းထားသော ထိုလူက ခြေကားယားလက်ကားယားနှင့် ဟန့်တား
ထားသည့်အတွက် ကားကို မဖြစ်မနေ ရပ်ပေးလိုက်ရသည်။

ညအမှောင်ထဲ ကားမောင်းလာသူကတော့ တစ်ယောက်
တည်းဖြစ်၏။ ကားရပ်ပေးသည်နှင့် ထိုလူက ကားမောင်းသူကေးဘို
ရောက်သွားကာ ကားမှန်ကို တဘုံးဘုံးနှင့် ပုတ်သည်။

ကားသမားက ကားမှန်ကို ချပေးရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ တားတာလဲ”

“အကူအညီ တောင်းချင်လို့ပါ။ လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေး
ခံပို့ချင်လို့...”

“ဘယ်မှာလဲ လူနာ...”

ကားဆရာက အနီးဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်ကာ
မေးလိုက်၏။ ကားတားသူက ကားဆရာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြီး
လိုက်ပြီး... ညောင်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ကားသမား လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူမြင်လိုက်ရသည်က ညောင်ကိုင်းတစ်ကိုင်းမှာ ဆွဲကြိုး
တန်းလန်းနှင့် လျှာထွက်နေသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ကားသမား ကြောင်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလူက မသေသေးပါဘူးဗျ၊ ဘာလဲ. . ခင်ဗျားက သေပြီထင်လို့လား. . ဟေ့ကောင်. . လာဟေ့. . ကားရပြီ”

ကားတားသူက ဇွဲကြိုးတန်းလန်းနှင့်လူကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ညောင်ကိုင်းတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေသူမှာ မျက်လုံးဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ကားဆီသို့လှမ်းကြည့်ကာ လေထဲမှာပင် သူ့လည်ပင်းက ကြိုးကို ဆွဲဖြုတ်လေသည်။ ထို့နောက် ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်သည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ခုန်ချလာသူက ကားတားသူနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူနေခြင်းပင်. . ။ ကားသမားလည်း လွန်စွာထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး ကားမောင်းပြေးတော့၏။

“အား. . . သရဲ. . သရဲ. . .”

“ဝူး. . .”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . .”

ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး လမ်းပေါ်ကလူက အားရပါးရ ဟားတိုက် ရယ်မောကာ ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ ပြေးလိုက်ပြီး အရှိန်ရလာသည်နှင့် ခေါင်မိုးပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်. . ကားရှေ့ဘောနက်ဖုံးပေါ် ခုန်ချလိုက်သည့်အခါမှာတော့ ကားဆရာမှာ အလွန်ကြောက်လန့်သွားကာ. . ကားလည်း ယိမ်းထိုးသွားတော့သည်။ ကားဆရာလည်း စတီရာရင်ကို အားကုန်ဆွဲလှည့်လိုက်မိ၍ ကားမှာ တိမ်းမှောက်သွားတော့သည်။

“ကျွီ. . . ဝုန်း. . . ဒုန်း. . .”

တာယာနှင့်လမ်း ပွတ်ကြိတ်သံ၊ ကားတိမ်းမှောက်၍ ဝုန်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ ဆူညံသံတို့ကြောင့် ငိုက်မျဉ်းစပြုနေသည့် လွယ်မုန်းကျေးရွာလေးမှာ လူးလွန့်လှုပ်ရှား သွားရသည်။ အိမ်အသီးသီးမှ

တံခါးများပွင့်လာကာ တစ်အိမ်တစ်ယောက်ဆိုသလို ထွက်လာကြ၏။

ခဏအတွင်းမှာပင် မီးလောင်နေသော ကားအနီးသို့ ရွာသားဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်လာသည်။ မီးကို သဲများရေများနှင့် ဖက်၍ ငြိမ်းသည်။ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ ကားသမားကို ဆွဲထုတ်ကာ ကယ်ကြသော်လည်း အသက်မမီတော့ပေ. . . ။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . .”

ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း ညောင်ပင်ကြီးဆီမှ ချောက်ချားစရာ ဟားတိုက်ရယ်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ လွယ်မုန်းရွာသားများ သဘောပေါက်သွားကြသည်။ မတိုင်ပင်ဘဲ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် ကြည်မိပြီးသည့်အခါမှာတော့. . .

“ဒါ. . ဒါ. . မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး အိုက်ခမ်း”

“သေချာတယ် စပ်ကိုင်ဖ၊ ညောင်. . ညောင်ပင်တစ္ဆေ. . .”

“စိုင်း. . စိုင်းမောက်. . ဝိညာဉ်နုတ်လိုက်တာ”

ရွာလူကြီးများ၏ စကားအဆုံးမှာတော့ မှောက်နေသည့် ကားအနီးမှ လူများအားလုံး သူ့ထက်ငါ အလုအယက် ထွက်ပြေးကြတော့၏။

နင်းဝေသည့် ညတစ်ည၏ လေပြည်ထဲတွင် ညော်နံနှင့် စိုင်းမောက်ဆိုသော ညောင်ပင်တစ္ဆေ၏ ရယ်သံကြီး လွင့်မျောပါသွားတော့၏။

အခန်း(၂)

ရှောက်

တစ်နေ့တွင် ရွာမှ အကြောင်းကြားထားသဖြင့် ပင်လောင်းမှ ရဲများရောက်လာကြသည်။ ရွာမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် မျက်မြင်သက်သေများ၏ ထွက်ချက်ကိုလည်း ရယူသည်။ အားလုံး၏ ထွက်ချက်များကို သုံးသပ်ပြီးနောက် ရဲက မတော်တဆမှုအဖြစ် ကောက်ချက်ချခဲ့၏။

“ဒါနဲ့ မနှစ်ကလည်း ဒီလိုအချိန်မှာပဲ ယာဉ်မတော်တဆမှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ လာရသေးလို့ မှတ်မိနေ

သေးတယ်”

ရွာလူကြီးက..

“အင်း.. ကျုပ်တို့တော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဒီညောင်ပင်က လူစားတာဗျ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကားမှောက်တဲ့နေရာနားက ညောင်ပင်မှာ သရဲရှိတယ်၊ သူနာမည်က စိုင်းမောက်တဲ့ သူသေတာ နှစ်သုံးဆယ် ခန့်”

“နှစ်သုံးဆယ်..”

အသက်ခြောက်ဆယ်ငါးနှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ဦးစပ်ကိုင်ဖ ပြောသည့်ကိစ္စကို ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ရဲအမြင် ချွေထောင့်နှင့် မတော်တဆမှုဟု ယူဆခဲ့သော်လည်း ရပ်ရွာလူထုအ မြင်မှာ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် လူစားသည့်ဖြစ်ရပ်ဟု အတပ်ပြောနေကြ ၏။

“စိုင်းမောက် အဲဒီညောင်ပင်မှာ ဆွဲကြီးချ အသတ်ခံရပြီးက တည်းက အဲဒီနားမှာ တစ်နှစ်တစ်ယောက် လူသေခဲ့တာ နှစ်သုံးဆယ် မှာ အယောက်သုံးဆယ်အတိပဲ.. ဆရာရေ”

“အဲဒီစိုင်းမောက်ဆိုတဲ့လူက ဘာလို့ ညောင်ပင်မှာ အသတ် ခံရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ..”

ဦးစပ်ကိုင်ဖက စိုင်းမောက်အကြောင်း ပြောပြသည်။

စိုင်းမောက်ဆိုသည်က လွယ်မုန်းမှ ကြေးရတတ်တစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။ မိဘ၏ အလိုလိုက်မှုနှင့် ပွေ့ခြင်း၊ ရှုပ်ခြင်း၊ ရှေးကား

ခြင်းကိုသာ ကန်ထရိုက်ဆွဲထားသူဖြစ်သည်။ စိုင်းမောက် ပြဿနာ ရွာသမ္မတကို သူ့ဖခင်က ငွေထုပ်ပိုက်၍ လိုက်ရှင်းရသည်။ စိုင်းမောက် ကလည်း မိဘအားကိုးနှင့် သာသာထိုးထိုးလေး ရမ်းကားသည်။

အသောက်အစား လောင်းကစားနှင့် အပျော်အပါး၊ ဘာကို မှ မလစ်ဟင်းစေရ၊ ကြာတော့ ရိုးရာအပျော်အပါးလောက်နှင့်ပင် စိုင်းမောက် အားမရတော့၊ ရွာကို အလည်ရောက်လာသော ရှမ်း တရုတ် ဝမ်စိန်ဆိုသူနှင့် တရုတ်ပြည်လိုက်သွားကာ ရွာမှ တစ်နှစ်ခန့် ပျောက်သွားခဲ့သည်။

စိုင်းမောက် ရွာကိုပြန်လာတော့ ဘိန်းစွဲလာသည်။ စိုင်း မောက်တစ်ယောက် ဘိန်းဖြူ၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သွားကာ အိမ်၏ ဦးပွားနေလည်း ချွတ်ခြံကျလာသည်။ မိဘများသိ၍ အိမ်တွင် တိတ် တိတ်ပုန်း ဆေးဖြတ်သည်။ စိုင်းမောက်ကို ကြိုးချည်ထားသော်လည်း အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေ၍ ပါးစပ်ကိုပါ အဝတ်နှင့် ဆွဲပိတ်ထားရ သည်။ ဘိန်းမရှူရသော စိုင်းမောက်မှာ ဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစား နေရကာ သူ့မိသားစုကိုပါ သတ်ချင်လောက်အောင် မုန်းတီးလာခဲ့ သည်။

ဆေးပြတ်လပ်မှုဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့သော စိုင်းမောက် ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာသည်။

စိုင်းမောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီးနောက်မှာတော့ လွယ် မုန်းရွာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးသော ကြေကွဲစရာ ဖြစ် ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့တော့သည်။ လူမှုန်းမသိတော့လောက်အောင် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည့် စိုင်းမောက်က မိဘနှစ်ပါးအပြင် ညီမနှင့် ယောက်ဖကိုပါ သတ်ပစ်ခဲ့သည်။

သွေးစွန်းနေသော ရှမ်းဓားကြီးကို ကိုင်ကာ ရွာထဲပတ်ရမ်း နေသဖြင့် စိုင်းမောက်ရန်မှလွတ်အောင် ပုန်းအောင်းနေခဲ့ကြရ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကျီးလန့်စာစား နေခဲ့ကြရသဖြင့် ရွာသားများစုကာ စိုင်းမောက်ကို ဖမ်းရလေတော့သည်။ ထို့နောက် စိုင်းမောက်ကို ညောင်ပင်သို့ခေါ်သွားကာ လူမဆန်သော လုပ်ရပ်အတွက် ညောင် တိုင်းတွင် ဆွဲကြိုးချ သတ်လိုက်လေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာ ထိပ် ကားလမ်းဘေး ညောင်ပင်ကြီးပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေသော စိုင်းမောက်၏အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

တစ်ရက်သာခြားပြီး တစ်အိမ်တည်းမှ လူငါးယောက်၏ ငါး လောင်းပြိုင် အသေဆိုးကြောင့် တစ်ရွာလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ကြ ရသည်။ စပ်ကိုင်ဖ၏ နောက်ကြောင်းပြန် ဇာတ်လမ်းအပြီးမှာ ဒုရဲ အုပ်ကျော်စိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် နာနာ ဘာကြောင့် လူသေဆုံးမှုဟု အစီရင်ခံစာတင်၍ မဖြစ်နိုင်သည့်အ တွက် မတော်တဆ ယာဉ်တိမ်းမှောက်၍ လူသေဆုံးမှုဟုသာ ခေါင်း စဉ်တပ်လိုက်ရတော့သည်။

အခန်း(၃)

BURMESE
CLASSIC
.com

လွယ်

မုန်းရွာလယ်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်တစ်ဆောင်၏ ပြတင်းပေါက်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပွင့်လာသည်။ နံနက်ခင်းမှာ နေမင်းကို မတွေ့ရသေးသော်လည်း အလင်းရောင်ကတော့ လုံလောက်စွာ ရရှိပြီဖြစ်သည်။ ပြတင်းတံခါးပေါက်မှ နေခြည်နုနု ဝင်မလာသေးသော်လည်း လေပြည်အေးအေးကတော့ အပြေးအလွှား လှိမ့်ဝင်လာသည်။

အလင်းရောင်စူးစူး အခန်းထဲဝင်လာတာတောင် တစ်ဖက်

သို့စောင်းကာ ဆက်အိပ်နေသေးသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ငိုဝါ အသည်းယားသွားသည်။ သို့နှင့် ခုတင်ဆီသို့ လှမ်းလာပြီး ခြင်္သေ့ကိုလှန်တင်၍ မင်းအောင်ကို နှိုးသည်။ မင်းအောင်က ငိုဝါကို ခုတ်တရက် လှမ်းဖက်၍ ဆွဲလှဲလိုက်သဖြင့် မင်းအောင်ရင်ခွင်ထဲ ပြတ်ကျသွားသည်။

ကြင်စဉ်းကာလ အားပါသည့်ပွေဖက်မှုကြောင့် ငိုဝါ အသည်းရှုပ်မတတ် မွန်းကြပ်သွား၏။ မင်းအောင်၏ ပွေဖက်မှုနှင့် အတူ တယုတယအနမ်းတို့ကို ခံယူရင်း မိန်းမောငြိမ်သက်သွားသည်။ မျက်စိလည် လမ်းမှားလာသော အစာရှာငှက်တစ်ကောင် ပြတင်းတံခါးဘောင်တွင် လာနားပြီး တကျီကျီ အော်ဟစ်မှ နှစ်သောက်သား ခုတင်ပေါ်မှ ထပြန်ကြ၏။

“ငိုဝါ လွယ်မုန်းမှာညအိပ်ပြီး လွယ်မုန်းရေကို သောက်ပြီး နင် ဒီကနေ ပြန်လို့မရတော့ဘူးနော်”

“ကိုအောင်ရယ် သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါလေ၊ ကိုအောင်ကို ချစ်လို့ ကိုအောင်နောက် လိုက်ခဲ့ပြီပဲဟာ မပြန်ရတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲလိုအပြောတွေကြောင့် ကိုအောင် ငိုဝါကို အရူးအမူး ချစ်နေမိတာထင်တယ်... သိလား”

ငိုဝါကို မင်းအောင်က နောက်မှသိုင်းဖက်ပြီး ပြတင်းပေါက်တွင် ခို၍ရပ်ကာ အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည့် လွယ်မုန်းရွာအလှကို ကြည့်နေကြသည်။ ရှုလေရာတိုင်း စိမ်းစိုနေသော တောတောင်မြင့်များကိုကြည့်ရင်း ငိုဝါ စိတ်ကြည်နူး အေးချမ်းမှုကို ခံစားနေရသည်။ မင်းအောင်နှင့် ငိုဝါက မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆုံ့ဝည်းခဲ့

ကြပြီး မန္တလေးရောက် ရှမ်းတစ်ယောက်နှင့် နဖူးစာရွာလည်ကာ အကြောင်းပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိဘများက မင်းအောင် ကျောင်းပြီး သည့်နှစ်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သဖြင့် မင်းအောင်က မိဘအမွေဆက်ခံကာ လက်ဖက်ခြံနှင့် လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းဆောင်တာများ အသားကျချိန်မှာ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ခါစ တစ်ရက်နှစ်ရက်မို့လားမသိ ဆန်းသစ်သောပတ်ဝန်းကျင်ကို ငိုဝါ စိတ်ဝင်စားကာ ကြည်နူးပျော် မွေ့နေမိသည်။

“ကဲပါ ကိုအောင်ရယ် ငိုဝါကို ဘယ်အချိန်ဖက်ဖက် ဖက်လို့ ရပါတယ်၊ မျက်နှာသွားသစ်တော့ . . ပြီးရင် ငိုဝါကို ရွာထဲလိုက်ပြ လက်ဖက်စိုက်ခင်းတွေလည်း ငိုဝါလေ့လာချင်သေးတယ်”

“ဒါဆို . . ကောင်းတာပေါ့”

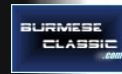
လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက် ၍ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ချစ်စခင်စမှာတော့ ကြုံတွေ့ သမျှအားလုံးက ပျော်စရာကြည်နူးစရာတို့နှင့်သာ ပြီးပြည့်စုံနေတတ် သည်မှာ သဘာဝသာ ဖြစ်လေသည်။

မင်းအောင်နှင့် ငိုဝါတို့၏ ပစ္စုပ္ပန်က ရွာထဲ တစ်အိမ်တက် တစ်အိမ်ဆင်း လှည့်လည်ကာ မိတ်ဆက်ခြင်း၊ မရောက်ဘူးသေး သောနေရာများ သွားရောက်လည်ပတ်ခြင်း၊ လက်ဖက်စိုက်ခင်းနှင့် လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်းကို လေ့လာခြင်းတို့နှင့် ပျော်စရာ ဇွဲတိုင် စားစရာ ကောင်းနေခဲ့တော့သည်။

ခါးသာသာလောက်အမြင့်ရှိသော လက်ဖက်ပင်များကြား

မှာ ပြေးလွှားကြသည်။ ဒေသစာ ခေါ်ပုတ်ကြော်ကို အခါရည် ကောင်းကောင်းနှင့် စားကြသောက်ကြသည်။ ငါးထမင်းချဉ်၊ သား ရေပွကြော်၊ တို့ဟူးနွေးတို့ကို မြည်းစမ်းကြည့်၏။ လက်ဖက်ခြံထဲ ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းစစ်စစ် သောက်ရသည့်အရသာကို ငိုဝါ နှုတ်သွားသည်။ ရှမ်းကြိုက်၍ နွားချောနေသည်လား မပြောတတ် တော့ . . .

“ရေနွေးကြမ်းလေးက သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာ ကို အောင်ရယ်”

“အဲဒါဆို ဆားလေးခတ်ပြီး သောက်ကြည့် ငိုဝါ”

“ဘာဖြစ်တယ် ရေနွေးကြမ်းကို ဆားခတ်သောက်ရမယ် ဆိုတာလား”

“အင်း . . . အဲဒါ ရှမ်းပြည်နယ်က ဇိုးရာပဲ”

ရေနွေးကြမ်းကို ယောက်ျားပြောသလို ဆားခတ်သောက် ကြည့်၏။ စွဲမက်ဖွယ် အရသာသစ်တစ်မျိုးကို ခံစားရ၍ သဘောကျ သွားသည်။

“လက်ဖက်ပင်ကို တရုတ်တွေ စတွေ့ခဲ့တာ၊ လက်ဖက် ခြောက်ကို တရုတ်တွေစသုံးခဲ့တာ ဆိုပေမယ့် ဒီလိုဆားခတ်သောက် သတို့တော့ ကိုအောင်တို့ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတွေက ဆန်းသစ်ဖန်တီး ခဲ့တာလေ”

တိုင်းရင်းသားကိုမှ ချစ်မိခဲ့သော ငိုဝါတစ်ယောက် ဇိုးရာ ဆေးနှင့် အစားအသောက်များအား လေ့လာရသည်နှင့်ပင် မအား သိပ်တော့ . . . ယောက်ျားဦးစီးရသော လက်ဖက်ခြံနှင့် လက်ဖက် ခြောက်ကို နေ့စဉ်မလိုက်အားသည့် ငိုဝါမှာ အိမ်တွင် တစ်ယောက်

တည်းနေရတာ ကြာတော့ပျင်းလာသည်။ ထိုကိစ္စ လင်သားကို ပြောပြတော့ သူ့စီစဉ်ပေးမည်ဟုပြော၏။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့မှာ မင်းအောင် အလုပ်မသွားခင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာသည်။ မင်းအောင်က ရင်းနှီးစွာ ကြိုဆို၍ ငုဝါနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ငုဝါ ဒါဒေါ်စုံတဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ဆိုပါတော့၊ ဒေါ်စုံနဲ့ သူ့သားစိုင်းလူ အဖော်ရအောင် အိမ်မှာလာနေကြလိမ့်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ. . ကိုအောင်”

“စိတ်သာချ မောင်အောင် မင်းမိန်းမ မပျင်းရအောင် ဒေါ်ကြီး တာဝန်ယူပါတယ်ကွယ်”

မင်းအောင်က ငုဝါအား ဒေါ်စုံလက်အပ်ပြီး ခြံထဲသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ဒေါ်စုံက သူ၏ခြောက်နှစ်အရွယ်သားငယ် စိုင်းလူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ. . ဒေါ်ကြီးသား စိုင်းလူလေ ဖင်ပေါ့သလား မမေးနဲ့ ခိုင်းချင်တာခိုင်း သူမတတ်တာ မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား. . စိုင်းလူလေးက ကျောင်းရောနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း. . ”

“နောက်နှစ်မှပဲ ထားတော့မယ် ငုဝါရယ်”

ဒေါ်စုံနှင့် စိုင်းလူကြောင့် ငုဝါအဖော်ရ အပျင်းပြေရခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ လုပ်သားများစွာကို ဦးစီးရသော မင်းအောင်ထံ ငုဝါထမင်းပို့စရာ မလိုပေ၊ လက်ဖက်ခြံထဲတွင် အလုပ်သမားများအတွက် ထမင်းချက်ရှိသည်လေ။ ထို့ကြောင့်. . .

မင်းအောင်အတွက် ညစာရှိလျှင် လုံလောက်ပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်စုံနှင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ် အဝတ်တွေလျှော် ညနေမတောင်းခင် မင်းအောင်နှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားရန် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လေးတွေ ဒေါ်စုံနှင့်အတူ ချက်ကြပြုတ်ကြသည်။ လုံးကြ၊ ချွတ်ကြ၊ ထင်းအိုးပြင်ကြနှင့် စကားစမြည်တွေ ပြောဖြစ်၏။

“ရွာမှာကလေး ရှေးရိုးစွဲမလေ့တွေ ပညာသည်တွေ အများကြီးပဲ ငုဝါရဲ့”

“ဟုတ်လား. . . ဘာပညာသည်တွေလဲ ဒေါ်ကြီး”

“အောက်လမ်းတို့ စုန်းကဝေတို့ပေါ့. . ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ပြော. . ပြောပါဦး ဒေါ်ကြီးရယ်”

ငုဝါ သိချင်စိတ်တို့ ပြင်းပြလာ၍ ဒေါ်စုံကို မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ နာမည်ကြီးတာကတော့ ပီယပေါ့ ငုဝါရယ်၊ လောလောလတ်လတ်ရောဂါနဲ့ သေသွားတဲ့ မိန်းမပျိုရဲ့အလောင်းကို သုသာန်မှာသွားဖော်ပြီး ပီယဆေးဖော်တာပေါ့”

ဒေါ်စုံက ကြက်သွန်ဆီသတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အလောင်းကို ညဘက်မှာ သွားဖော်ကြတာလေ၊ ပြီးတော့ သေသုရဲ့ မိဘတွေမသိအောင် မြေပုံလေး ပြန်လုပ်ပေးခဲ့တယ်လေ”

“အဲဒီ ပီယဆေးဆိုတာ ဘာအသုံးဝင်လို့လဲ ဒေါ်စုံရဲ့”

“စွမ်းသမ္ပ. . ငုဝါရေ. . မြင်သူတကာကို စွဲလမ်းသွားစေသလို ဆေးဖော်တဲ့နေရာမှာလည်း အတော်အန္တရာယ်များတယ်၊ သေတတ်ရင် အလောင်းကဖုတ်ဝင်ပြီး လည်ပင်းထည်လိမ့်မယ်”

“အမလေး. . ကြောက်စရာကြီးပါလား ဒေါ်စုံရယ်”

ငုဝါ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း ရင်ဘတ်လေးကို ဖိထား

ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်စုံလည်း ကြက်သွန်ဆီသတ်အိုးကို ချကာ ရေ နွေးအိုးတည်ရင်း ဆက်သည်။

“အလောင်းကို ဖုတ်သွင်းပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင်စေတယ်။ ခဲနေ ပြီဖြစ်တဲ့ လည်ပင်းကသွေးကို အင်းဖယောင်းတိုင်နဲ့ အပူပေးရတယ်။ ပြီးတော့မှ အင်းချထားတဲ့မားနဲ့ လည်ပင်းကို လှီးရတယ်။ ကျလာတဲ့ ခွဲပျစ်ပျစ်အရည်တွေကို ခွက်နဲ့ခံပြီး ယူကြတယ်။ အဲဒီအရည်နဲ့ နံသာ ရည်တို့ ပေါင်းစပ်ပြီး ပီယဆေးဖော်ကြတာပေါ့ ငုဝါရဲ့။”

“ဒါတွေလုပ်ပြီးတာနဲ့ အလောင်းကို သူနေရာသူ ပြန်ထား ကြတယ်။ နောက်ပြီး ဒီရွာမှာ ဟိုးအရင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း လေးတစ်ပုဒ်လည်းရှိခဲ့တယ်”

သို့နှင့် ပီယဆေးနှင့်ပက်သက်သော ဇာတ်လမ်းလေးကို ဒေါ်စုံပြောပြလေသည်။

နေဝင်ဆည်းဆာ မှောင်စပျိုးချိန်တွင် လူမရှိသော လယ် တောစပ်သို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ် တည်း လျှောက်လာလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးက အခြားသူမဟုတ် ဒီရွာ၏ ကွမ်းတော်ကိုင် အချောဆုံးအလှဆုံးလေး ‘ဝတ်မှုန်’ ဖြစ် သည်။ သူကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သလို ရွှေပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ်ခံထားရသူလေးလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက သူမရှေးရှုလာနေသည်က လယ်တောစပ်အ ကျော်က သရက်ပင်ကြီးဆီ ဖြစ်သည်။ သရက်ပင် နောက်ကွယ်မှ ထွက်လာသူက တစ်ရွာလုံး၏ အော့ကြောလန် စိုင်းမောက်ဖြစ်နေ သည်။

“ကြာလိုက်တာ ဝတ်မှုန်ရယ်”

“ကိုစိုင်းကလည်း.. အခုရောက်ပြီပဲ။ အဖေမလွတ်သေး သေးတို့..”

ထို့နောက် သရက်ပင် အနောက်နားက တဲဆီသို့ ဝတ်မှုန် ဆက်တိုက်ကာ စိုင်းမောက် ခေါ်သွားလေသည်။ ဝတ်မှုန်မှာ ငြင်း ဆိုခြင်းမရှိ စိုင်းမောက်၏ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ လိုက်ပါသွားလေ သည်။ ဝတ်မှုန်က စိုင်းမောက်ပြုသမျှကို ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ လိုက် လျော့ဆက်ဆံမြဲ ဖြစ်သည်။ စိုင်းမောက်လည်း သူ၏လိုအပ်ပြည့်ဝမှ ဆက်တိုက်ပြန်လွှတ်လေသည်။

အရင်ကဆို စိုင်းမောက်ကို ဝတ်မှုန် အရေးပင်လုပ်ခဲ့သူမ ဖြစ်.. ရွာကထိန်လှည့်ရာတွင် ကွမ်းတော်ကိုင် ဝတ်မှုန်၏ လည် ပင်းအား ခွဲပျစ်သော အရည်တစ်ခုနှင့် လာသုတ်၍ စိုင်းမောက်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးသေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ညနေစောင်းနေဝင်ချိန်တွင် ထိုအချိန်တေးထားသမျှ အကုန်ထိုးအန်တော့သည်။ အမြင်အာရုံ အားလုံးတွင် စိုင်းမောက်ကိုပဲ မြင်တွေးနေမိသည်။ သူမရင်ထဲ တစ် ထွက်ထွက်ဖြစ်လာကာ စိုင်းမောက်ကို အရမ်းတွေ့ချင်လာမိသည်။

စိတ်ထဲ၊ အသည်းနှလုံးထဲ၊ အသွေးအသားထဲတွင် စိုင်း မောက်ကို ဘယ်လိုချစ်သွားမှန်းမသိ ချစ်နေမိတော့သည်။ အခု ညတွင်ချင်း စိုင်းမောက်ကို သွားတွေ့ချင်စိတ်က တဖျားဖျားပေါ်လာ ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမအဖေ ခြံတံခါးပိတ်လိုက်၍ ဝတ်မှုန်အိပ်ရာထဲတွင် တစ် ညလုံး လုံးလိမ့်နေရတော့သည်။ တဏှာရာဂများလည်း စိုင်းမောက် မှီဝဲထားတရင်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

မနက်အရုဏ်တက် ကြက်တွန်သည်နှင့် ခြံရံမှ ဖိုင်းမောက်

အသံလာပေးနေချေပြီ။ ဝတ်မှုန် မျက်နှာသစ်အလှပြင်ကာ စိုင်းမောက် ခေါ်ရာနောက် လိုက်သွားရလေသည်။

“အဲဒါပဲ ငုဝါရေ၊ စိုင်းမောက်လုပ်ပုံက တစ်ရွာလုံးက အပျိုတွေကို သူ့ရဲ့ပိယဆေးနဲ့ လိုက်ဖျက်ဆီးနေတော့တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်းအသေဆိုးနဲ့သေပြီး ဇာတ်သိမ်းမလှတာပေါ့”

ဒေါ်စုံပြောပြသော စိုင်းမောက်အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ငုဝါ လန့်သွားလေသည်။ စိတ်ထဲမသိုးမသန့်ပင် ဖြစ်လာသဖြင့် စကားဖြတ်ပြီး ရေနွေးအိုးချကာ ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်တင်၍ ချက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါ်စုံလည်း စကားပြတ်သွားပြီ သူ့သားစိုင်းလုံကို ရေချိုးဖို့ခေါ်သွား၏။ ငုဝါတစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ်ရင်း.. ဒေါ်စုံပြောသွားသမျှကို ပြန်စဉ်းစားကာ ကြောက်စိတ်ဝင်နေတော့၏။

၆၇ ချိုးပြီးသည်နှင့် မင်းအောင် သဘက်ခြုံကာ ထမင်းပွဲတွင် ဝင်ထိုင်တော့၏။ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေတွေသုတ်ရင်း ဟင်းများကို အကဲခတ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး ချောင်းတက်ငါးလေးများကို အိုးကပ်ချက်သည်။ ပဲငပိကို ခရမ်းချဉ်သီးချက်နှင့် ငပိချက် ချက်ထားသည့် အရည်သောက်က ဘူးညွန့်ဟင်းချိုနှင့် ငရုတ်သီးထောင်းလေးပါးလို့လိုက်သေး၏။ မင်းအောင်မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားသည်။

“ဟား... ဟင်းတွေကလည်း စုံလို့ပါလား၊ ကိုအောင်အ

ကြိုက် ငရုတ်သီးထောင်းလေးပါ ပါတယ်ဆိုတော့ စားလို့သောက်လို့ ကောင်းဦးမှာပေါ့”

“ငုဝါက ကိုအောင်အကြိုက်တွေ ရွေးပြီးစီစဉ်ထားတာလေ”

ခြံထဲမှ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် ပြန်လာသော မင်းအောင် ဇနီး သည်၏လက်ရာကို နှစ်သက်စွာနှင့် အားပါးတရစားသည်။

“ဒေါ်စုံတို့သားအမိ ကူဖော်လောင်ဖက် ရရဲ့လား”

“ရပါတယ် ကိုအောင်ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးက အပြောလည်း ကောင်း အလုပ်လည်းကောင်း၊ စိုင်းလူလေးကလည်း ဒေါင်းတောက် အောင်ဆော့ဆိုတော့ ပျင်းဖို့တောင် အချိန်မရှိတော့ပါဘူး”

ဒေါ်စုံတို့သားအမိက မနက်လာ ညနေပြန်မို့ ညဘက်မှာ တော့ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်းသာရှိကြ၏။ ရွာမှာက အိမ်တိုင်း လိုလို ဆိုလာ သို့မဟုတ် ဘက်ထရီများ ဆောင်ထားကြသဖြင့် အိမ် တိုင်း မီးလင်းသလို တီဗွီလည်း ကြည့်လို့ရသည်။ မကြာသေးမီကမှ ပင်လောင်းတွင် ဆက်သွယ်ရေးတာဝါတိုင် ထောင်လိုက်သဖြင့် ဖုန်း တွေကို တတ်နိုင်သူတချို့ သုံးနေကြပြီဖြစ်သည်။

မင်းအောင်လည်း သူ့အိမ်တွင် ဖုန်းရအောင် ကြိုးစားထားရ သည်။

ငုဝါတို့ မောင်နှံလည်း ထမင်းလုံးစီရင်း တီဗွီကြည့်ကြ သည်။ မင်းအောင် သမ်းဝေလိုက်ပြီး ငုဝါပေါင်ပေါ် လှဲအိပ်လိုက် သည်။ ငုဝါက မင်းအောင်၏ ဆံပင်များကို ထိုးဖွကာ ပွတ်သပ်နေ သည်။

“ငုဝါ.. ကိုအောင်တို့ အနာဂတ်ပလင်(န်) ဘယ်လိုဆွဲထား လဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ ကိုအောင်”

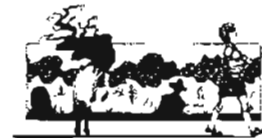
“သားသမီး ဘယ်နှယောက်မွေးမလဲ၊ ဘယ်တော့ ကလေး စယူမလဲ ဆိုတာလေ”

“ကိုအောင် သဘောက..”

“အင်း.. ကိုအောင်သဘောက အလုပ်ကြိုးစားချင်သေး တယ်၊ ပြီးတော့ ငုဝါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက် ပျော်ပျော်ကြီး နေချင်သေးတယ်ကွာ၊ အခုညား အခုကလေးရ.. အဲဒီကလေးကို စောင့်ရှောက်ရတာနဲ့ ငုဝါ ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်တော့ မှာစိုးတယ်”

“အဟင်း.. ဟင်း ကိုအောင်ရယ် သိပ်ပိုတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကိုအောင် သဘောပါ၊ ကိုအောင် ကလေးချီချင်လာတဲ့ အချိန်ကျမှ မွေးပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

ကလေးလိုချင်နေသော်လည်း ကိုအောင်ကိုငဲ့ကာ မယူဖြစ် သေး.. သဘောတူညီချက်ရသွားသော ဇနီးမောင်နှံတို့၏ ပျားရည် ဆမ်းနေရက်များက မကုန်ဆုံးသေး၊ မင်းအောင်က ဇနီးသည်အား ဆွေ့ချီကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားတော့သည်။

အခန်း(၅)

ကြက်

သားနှင့်ဘူးသီး ချက်မည်ဟု စီစဉ်ထားသဖြင့် ဒေါ်စုံက ကြက်ကိုင်နေ၍ ငှက် ဘူးသီးကို အခွံနွာကာ အတုံးလေးတွေ တုံးနေလိုက်သည်။ ဆီကုန်နေ၍ စိုင်းလူအား ရွာလယ်မှ ကုန်စုံဆိုင်သို့လွှတ်ကာ ဆီတစ်ဘူး ဝယ်ခိုင်းရသည်။

“ဒါနဲ့ ရွာထိပ်ကားလမ်းဘေးက ပြောင်ပင်ကြီးမှာ သရဲခြောက်တာ ငှက်သိလား”

“ပြောင်ပင်မှာ သရဲရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ငှက်သိဘူး ဒေါ်

ကြီး”

“အဲဒီနေရာနားသွားရင် သတိထားသွားနေရတယ်၊ တစ်နှစ်တစ်ယောက် လူစားတယ်လေ၊ အဲဒီပြောင်ပင်မှာ စိုင်းမောက်ကို ဆွဲကြီးချ သတ်ခဲ့တော့ စိုင်းမောက်သရဲလို့ပဲ လူတွေက ထင်ကြတယ်လေ၊ စိုင်းမောက်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆေးမင်ကြောင်အင်းတွေ ထိုးထားတာ၊ သူ့ကိုဖမ်းတော့ ရွာသားတွေအများကြီးနဲ့ မနည်းလိုက်ဖမ်းရတယ်”

“ဒေါ်ကြီးရယ် ဒေါ်ကြီးတို့ရွာကလည်း ကြောက်စရာ လန့်စရာတွေချည်းပါပဲလား”

“ဒါကတော့ ဒီရွာမှ မဟုတ်ပါဘူး ငှက်ရယ်၊ လောကကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ပရလောကသားတွေက ရှိနေတာပဲဟာ”

ဒီနေ့ ထမင်းစားအပြီးမှာတော့ လှလှပပ ပြင်ဆင်ပြီး စိုင်းလူတို့ အဖော်လုပ်၍ စားစရာများယူကာ အိမ်မှထွက်လာကြ၏။

မြေနီလမ်းပေါ် နင်းလျှောက်ရသည့် အရသာကို ငှက် သိပ်သဘောကျသည်။ စိတ်လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေသဖြင့် စိုင်းလူ လက်ကို ဆွဲ၍ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။ ရွာလမ်းမှ ကားလမ်းမကိုရောက်မှပဲ ကူနေရာ ဆက်လျှောက်ဖြစ်ကြသည်။

များမကြာမီမှာပင် ပြောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မုတ်ဆိတ်ဖားဖားနှင့် အရွက်တွေဝေစီနေသည့် အပင်ကြီးကို မြင်တွေ့သည်နှင့် ဒေါ်စုံပြောသော စိုင်းမောက်ဆိုသူကို သတိရသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ငှက် ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။ လေတိုက် တိုင်းယိမ်းနေသော ပြောင်ပင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း ငှက်ကြောက်စိတ်တွေ ထပြောလာသည်။

ဘာမှသိပုံမရသော စိုင်းလူလေးက ဇွတ်အတင်းဆွဲခေါ်နေ၍ ငုဝါဆက်သွားနေရသည်။ သူ့အကြည့်က ပြောင်ပင်ကြီးဆီမှ မခွား အပင်နားရောက်သည်နှင့် ငုဝါကျောချမ်းလာသည်။ အပင်ရှေ့ကအဖြတ် နားထင်စပ်တွင်ကျနေသော သူမဆံနွယ်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်က လေဖြင့်မှုတ်လိုက်သလို ငုဝါခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အပင်ထက်မှ တစ်ခုခု ပြုတ်ကျလာတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“အောင်မလေး...”

“ဒေါ်ကြီးဘာလဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို သွားမယ်လေ လာ၊ ခြံထဲမှာ တအားပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်”

စိုင်းလူကဆွဲခေါ်သဖြင့် ငုဝါဆက်လျှောက်နေရသော်လည်း အကြည့်ကို ပြောင်ပင်ကြီးဆီမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရအောင်ဖြစ်နေ၏။ စောစောကပဲ အပင်ထိပ်ဖျားမှ ခုန်ချလာသော လူတစ်ယောက်ပုံစံကို သေချာမြင်တွေ့မိသော်လည်း... အခုပြန်ကြည့်တော့ ဘာကိုမှ မတွေ့ရ။ ငုဝါ ပြောင်ပင်ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်စုံအပြောများကို စိတ်စွဲပြီး... ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာပဲဖြစ်မည်ဟု တွေးကာ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ထိတ်လန့်မှုကတော့ မပြယ်သေး။

နာရီဝက်လောက် တောင်တက်လမ်းဘေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတော့ ကိုမင်းအောင်၏ လက်ဖက်ခြံမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက် မောင်းလာသည့် ထော်လာဂျီတစ်စီးနှင့်ဆုံ၍ တက်လိုက်

လာခဲ့ကြသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ လက်ဖက်ခြံသို့ ရောက်သည်။ နားနေဆောင် တဲတန်းလျားမှ ငုဝါစောင့်နေပြီး စိုင်းလူအား မင်းအောင်ကို ရွာခိုင်းရ၏။ စိုက်ခင်းများထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသော မင်းအောင် ဆယ်မိနစ်ကြာမှ ရောက်လာသည်။

“ဟော... ငုဝါ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ နေပူကြီးထဲ...”

“ဆီထမင်းနဲ့ ဆတ်သားခြောက်လာဖို့တာ ကိုအောင်ရဲ့...”

အဆာပြေ အမောပြေ စားရတာပေါ့”

“သိပ်အလိုက်သိတဲ့ အချစ်လေးပဲ...”

မင်းအောင်က ငုဝါပါးလေးကို မနာမကျင်အောင် လိမ်ဆွဲရင်း အနားတိုးကပ်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ငုဝါက ချိုင့်များဖြုတ်၍ ငြင်ဆင်ပေးသည်။ မင်းအောင် အားပါးတရစားတာ ကြည့်ပြီး ငုဝါတော့နပ်ကြည့်နူးသွားသည်။

“အတော်ပဲ ငိုက်ဆာသလို ဖြစ်နေတာ မနက်က ထမင်းစားကောင်းဘူး”

ငုဝါ စိတ်ထဲမှာ ပြောင်ပင်တစ္ဆေကိုသာ စွဲနေသဖြင့်...

“ကိုအောင် ရွာထိပ် လမ်းဘေးက ပြောင်ပင်ကြီးမှာ တစ္ဆေခွဲတယ်ဆို”

မင်းအောင် အံ့သြဟန်နှင့် ကြည့်ရင်း...

“ငုဝါကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒေါ်စုံ”

“ဒေါ်စုံကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ၊ သူက အဲသလိုပဲ သရဲတစ္ဆေတွေနဲ့ အမျိုးတော်နေသလား မသိဘူး၊ သရဲအကြောင်းဆို

၃၀ ဇေယျာ

အကုန်သိ၊ ပြီးတော့. . သူကပညာသည်လေ”

“ပညာသည် ဟုတ်လား”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်သော ငုဝါ
ဟန်ပန်ကို သတိပြုလိုက်မိမှ စကားမှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မင်း
အောင် သိသွားသည်။

“အဲဒါ. . အဲဒါ. . ဟဲဟဲ အလကားပါ၊ ငုဝါရယ်၊ ဒေါ်စုံ
ကြီးပြောတိုင်း လျှောက်ယုံမနေ သူကအဲဒီတိုင်းပဲ. . ”

ဇနီးသည် မကြောက်အောင် ဟာသလုပ်၍ လျှော့ပေါ့ပြီး
ဟောပြောလိုက်တာတောင် ငုဝါ အကြောက်ပြေသေးပုံမရ။

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေးပြီး ကြောက်မနေနဲ့ ကိုယ့်
အိမ်မှာ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ ဘာကိုမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး ဟုတ်ပြီ
လား ငုဝါ”

ငုဝါလက်ကို ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးစကားပြောတော့
မှ ငုဝါ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်တော့သည်။ ထိုနေ့က မင်းအောင်နှင့်အတူ
ခြံထဲမှာလက်ဖက်ခူးတာကို ငုဝါ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ တောင်
စောင်းတစ်လျှောက် လက်ဖက်ခင်းထဲ လျှောက်သွားရင်း အလုပ်လုပ်
ရတာ အလေ့အကျင့်မရှိလို့လားမသိ။ ငုဝါ ထိုနေ့က တအားပင်ပန်း
သွားခဲ့သည်။

ဘီလူး ၃၁

3

နေ့တော့ ထမင်းစားအပြီးမှာ ကိုယ်လက်မအီမသာဖြစ်
ပြီး ခေါင်းတွေကိုက်နေသည်နှင့် ဒီကို(လ်)ဂျင်တစ်ပြားသောက်၍
ထပ်ရောအိပ်လိုက်သည်။ ဆေးအရှိန်ကြောင့် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်
ဆော်သွားရာ နေ့ခင်းနှစ်နာရီလောက်မှ နိုးလာ၏။ ညနေစာချွတ်
နဲ့ အချိန်ရောက်နေပြီမို့ အခန်းထဲမှထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။ မီးဖိုခန်းရောက်တော့ ဒေါ်စုံ တကုပ်ကုပ်နှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်
ကာ အလုပ်လုပ်နေတာတွေ့၍ ကျေနပ်သွားသည်။

သို့နှင့် အသံမပေးဘဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ဒေါ်စုံက ကျောပေးကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ။ . ငုဝါ အပေါ်မှမိုး၍ ကြည့်လိုက်တော့မှ ဒေါ်စုံ ဟင်းစားကိုင်နေတာမဟုတ်ကြောင်း သိရပြီး မျက်လုံးပြဲသွားသည်။

ဒေါ်စုံက ကောက်ရိုးနှင့်လုပ်ထားသော လူပုံစံ အရုပ်တစ်ခုကို ကြက်ခေါင်းပြတ်မှ နှုတ်သီးနှင့် တဆတ်ဆတ် ပေါက်နေသည်။ ဒါကိုကြည့်ရင်း ငုဝါ အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည်။ ကြက်ခေါင်းက သွေးတစက်စက် ကျနေသေးသည်။ ဒေါ်စုံကလည်း ပွစိပွစိနှင့် ဘာမှန်းမသိတာတွေ တတွတ်တွတ် ရွတ်ဆိုနေသေးသည်။

ရွတ်ဆိုရင်းနှင့် အရုပ်၏ ခြေထောက်ကို ကြက်နှုတ်သီးနှင့် ထိုးကာ အပြီးတကြီးရေရွတ်နေ၏။ ပြီးတော့ အရုပ်၏ခြေထောက်ကို ချိုးလိုက်လေသည်။ သိချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်၍ မရတော့သဖြင့် . .

“ဒေါ်စုံ အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အောင်မလေးတော့”

ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်စုံလန့်သွားကာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ နောက်မှ ငုဝါမှန်းသိကာ အလန့်ပြေသွားသလို ကြက်ခေါင်းကို လွှင့်ပစ်ပြီး အရုပ်အား နောက်ပြန်ငှက်ထားလိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီးစုံ အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ ကျွန်မကို ရှင်းပြပါအုံး”

“အဲ . . ဘာ . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ငုဝါရဲ့”

“ဒေါ်ကြီး မလိမ်နဲ့နော် ဒီကိစ္စ မရိုသားဘူးဆိုတာ ငုဝါသိတယ်။ ဒေါ်ကြီး ဆက်လိမ်နေမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ကိုအောင်ကို တိုင်မှာနော်”

ထိုသို့ အကျပ်ကိုင်လိုက်မှ ဒေါ်စုံ မတတ်သာသောဟန်နှင့်

“ဒါ . . ဒါကို မောင်မင်းအောင်နဲ့တော့ မတိုင်ပါနဲ့ကွယ်၊ ဒီလို
ခါ . . ဒေါ်ကြီးလုပ်နေတာ အောက်လမ်းအစီအရင်တစ်ခုပါ”

“ရှင်”

ဒေါ်စုံက အောက်လမ်းပညာရပ်ဟု ဝန်ခံပြီးနောက် . . သူ့အဆင်တစ်ယောက်က ရွာသူဖြစ်ပြီး ထိုအဒေါ်ထံမှ အောက်လမ်းပညာတချို့ တတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ဒေါ်စုံတို့အိမ်ဘေးမှ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ မိကောက် အကြွေးမပေး၍ ရန်ဖြစ်ပြီး အချင်းများက မကျေနပ်၍ ခုလိုလုပ်ရတာဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ ငုဝါအံ့သြသွားတော့သည်။

“အဲသလိုလုပ်တော့ ဒေါ်မိကောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

ငုဝါသိချင်ဇောနှင့် မေးနေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲသို့ စိုင်းလူလေး ခြေထင်လာ၏။ စိုင်းလူမျက်နှာမှာ အံ့သြထိတ်လန့်မှုများနှင့် . .

“အမေ ဒေါ်ကြီးမိကောက် . . ဒေါ်ကြီးမိကောက်”

“ဘာဖြစ်လဲ . . မိကောက် ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဒေါ်ကြီးမိကောက် အိမ်ပေါ်က လိမ့်ကျပြီး ခြေထောက်
ထိုးသွားတယ်”

ဒေါ်စုံ ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်သော်လည်း ငုဝါ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ စိုင်းလူလေးပေးသည့် သတင်းအတိုင်းဆိုလျှင် ဒေါ်မိကောက် ခြေထောက်ကျိုးသွားသည့်ကိစ္စမှာ ဒေါ်စုံ၏ လက်ချက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ဒါဆို ဒေါ်စုံ၏ အောက်ထိပ်ညာက တကယ်အစွမ်းထက်နေသည်ပေါ့။

အောက်လမ်းတတ်သော လူတစ်ယောက်အား အိမ်ပေါ်က
ကျတော့ ဘယ်လောက်အန္တရာယ်ရှိမှန်း ငုဝါသိသည်လေ။

ဒေါ်စုံကိုကြည့်ပြီး အရမ်းကြောက်နေမိသော ငုဝါမှာ ညနေ
စာ ထမင်းအိုးတည် ဟင်းတွေနွေးနှင့် အလုပ်ကို အဆက်မပြတ်လုပ်
ရင်း ကြန့်ဆည်နေရသည်။

“ငုဝါ”

“ရှင်.. ဒေါ်ကြီး”

“ဒေါ်ကြီးကို အောက်လမ်းတတ်တယ်ဆိုပြီး ကြောက်သွား
ပြီလား ငုဝါ”

“ဟင်.. အဲ.. ဟို.. ဟို.. လေ”

“မကြောက်ပါနဲ့ငုဝါရယ်၊ ဒေါ်ကြီးက မုဆိုးမပါ။ မုဆိုးမ
တစ်ယောက်ကို စားဝတ်နေရေးပြေလည်အောင် အလုပ်ပေးထားတဲ့
ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဒေါ်စုံ ဘယ်လိုလုပ် စော်ကားရဲမှာလဲကွယ် စိတ်
ချနေနော်”

“အင်းပါ.. မကြောက်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့”

ဒေါ်စုံက လုပ်စရာရှိတာတွေ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ငယ်
စဉ်က ထိုပညာကို သင်ခဲ့မိသည့်အတွက် နောင်တရမိကြောင်း ဝန်ခံ
သည်။ သို့သော်လည်း ချိုရှိသောသတ္တဝါက ချိုအားကိုးပြီး..
အစွယ်ရှိသော သတ္တဝါက အစွယ်အားကိုးသလို.. တစ်ခါတလေ
စိတ်မထိန်းနိုင်သည့်အခါ ထိုပညာကို အားကိုးမိကြောင်း မျက်နှာငယ်
လေးနှင့် ပြောပြရှာသည်။

အစော်ကားခံရသည့် အခါမှာတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်အောင်
ဒေါသထွက်လာ၍ ဤကဲ့သို့တန်ပြန်မိကြောင်း၊ တတ်နိုင်သလောက်
ချုပ်တီးကာ ဒီပညာမသုံးမိအောင် နေသွားတော့မှာဖြစ်ကြောင်း
လည်း ဒေါ်စုံအာမခံလေသည်။

ငုဝါလည်း အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောကာ စကားဖြတ်သည်။
ဒေါ်စုံတို့သားအမိလည်း ညစာအတွက် ထမင်းများထည့်ယူပြီး ပြန်
သွားကြတော့သည်။ ထိုအခါမှ ငုဝါလည်း စိတ်သက်သာရာရပြီး
ရေးချိုးကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

နေဝင်ပြီး အလင်းရောင် မကုန်သေးခင်မှာပင် မင်းအောင်
သတ်ဖက်ခြံထဲမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း စိတ်မ
တောင်းစရာတွေ မပြောမိအောင်ထိန်းရင်း ယောက်ျားရေးမှီးချိုး
အဝတ်အစားလဲနိုင်အောင် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ အခါရည်ပူပူလေး
တို့ ဆားခတ်တိုက်သည်။ ကြည်နူးစရာ စကားတွေပြောကာ ရယ်
ရယ်မောမော နေလိုက်ကြသေးသည်။

မီးထွန်းချိန်ရောက်မှ ထမင်းလက်ဆုံစားကြသည်။ ထိုအခါ
မှပဲ ငုဝါ စိတ်လေးနေသည့်အကြောင်းကို ပြောဖြစ်တော့သည်။

“ကိုအောင် ဒေါ်ကြီးတို့ အိမ်ဘေးက ဒေါ်မိကောက်အိမ်
ဆီက လိမ့်ကျပြီး ခြေထောက်ကျိုးသွားလို့တဲ့”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

“အဲဒါလေ ဒေါ်ကြီးလက်ချက်.. ဒေါ်ကြီးလုပ်လိုက်တာ”

“ဟင်”

ငုဝါက ဒေါ်စုံ၏ လုပ်ရပ်ကို မင်းအောင်အား ပြန်ပြောပြ
ထိတ်သည်။

“အောက်လမ်းတတ်တဲ့ ဒေါ်စုံကို ငုဝါကြောက်တယ် ကို
အောင်”

“ငုဝါရယ်.. ဒေါ်စုံယောက်ျားက အဖေတို့ရဲ့ လက်နက်
ထည့်လေ၊ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးရှိခဲ့ကြတာ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်စုံဆို

တာလည်း ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေတာလေ၊ ကိုအောင်တို့ကို သူဒုက္ခပေး
စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ လုပ်လဲမလုပ်ရဲပါဘူး၊ ငုဝါရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကပညာသည်လေ”

“အဟင်းဟင်း ပညာသည်ဆိုပေမယ့် အလကားပါ ငုဝါ
ရယ်၊ မတောက်တခေါက်လေး တတ်တာပါ၊ ပြီးတော့ . . ဒါ သူ့စီးပွား
ရေး၊ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ သူတွေကို ခေါ်စာပစ်ပေးတာ၊ နတ်ကတော့
ပေးတာ၊ အနှောင့်အယှက် ဖယ်ရှားပေးတာလောက်ပဲ တတ်တာပါ၊
စိတ်သာချ ခေါ်စုံက ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်စုံအကြောင်း အတွင်းသိအစင်းသိဖြစ်သော မင်း
အောင်၏ အာမခံစကားများကြောင့် ငုဝါရင်ထဲ မရှင်းသော်လည်း
စိတ်သက်သာရာတော့ ရခဲ့သည်။ လင်သားက အာမခံမှတော့ . .
ပြီးရောပေါ့ဟုသာ သဘောထားလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၇)

3

လိုနှင့် ငုဝါလည်း လွယ်မုန်းရွာသူတစ်ယောက်အဖြစ်
ကြာလာခဲ့သည်။ ကြာလာတော့လည်း ဒေါ်စုံကို မကြောက်

...

အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေးက
... ငွေပင်စရာမရှိ၊ လက်ဖက်လုပ်ငန်းနှင့် လက်ဖက်ခြောက်လုပ်
... အဆင်ပြေချောမွေ့၍ ဝင်ငွေကောင်းနေသည်။ ငုဝါပင်
... အိတ်ခင်းလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော်နားလည်သဘော

၃၈

ပေါက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နိစ္စဓူဝ ဝတ္တရားများ ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ရင်း ပျင်းဖို့ပင် အချိန်မရတော့... တစ်ခါတလေ မန္တလေးက ဖေဖေမေမေတို့နှင့် ဖုန်းပြောရင်း အလွမ်းဖြေရသည်။ ဖေဖေတို့ကလည်း မောင်ငယ် ကျောင်းပြီးမှပဲ အလည်လာတော့မည်ဟု စကားပါးသည်။

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့မှာတော့ အချိန်တန်သည့်တိုင်အောင် ခြံထဲ မသွားသေးဘဲ ငိုငိုတိုင်တိုင် ထိုင်နေသည့် မင်းအောင်ကြောင့် ငှက်စိုးရိမ်သွားသည်။

“ကိုအောင် ဘာဖြစ်လဲ နေကောင်းဘူးလား”

ငှက်စိုးက မင်းအောင်၏ နဖူးကိုစမ်း ကျော့ကိုစမ်းရင်း စိုးရိမ်တကြီး မေးလေသည်။

“နေမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ငှက်စိုး စိတ်မကောင်းတာ”

“ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာလဲ ကိုအောင်ရယ်”

“မနေ့ကလေ စိုက်ခင်းချဲ့ဖို့ ချဲ့ရင်းတော့ မြွေကြီးတစ်ကောင် တွေ့တာနဲ့ လန့်ပြီး ရိုက်သတ်မိလိုက်တယ်။ နောက်မှ ဥတွေဝပ်နေတဲ့ မြွေကြီးမှန်း သိလိုက်ရလို့ ငှက်စိုး”

“ဪ ကိုအောင်ရယ် ဘာများလဲလို့၊ ဒါကတော့ တမင်ရည်ရွယ်ပြီး သတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဒီလောက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့”

ငှက်စိုးကလည်း တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အားပေးနှစ်သိမ့်ရသည်။ မင်းအောင်နှင့် ငှက်စိုး ထိုသို့အားပေးနှစ်သိမ့်နေခိုက် စိုင်းလူက အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖုန်တထောင်းထောင်းထ

၃၉

အောင် ဆော့နေသည်။ ဆော့စရာရှားလို့ ဒေါ်စုံ အောက်လမ်းနှင့် စီရင်ထားသည့်အရပ်အား ကိုင်မြှောက်ပစ်ပေါက်ရင်း ဆော့နေခြင်း ဖြစ်သည်။ စိုင်းလူကြောင့် ကောက်ရိုးရုပ်လေးမှာ လေထဲပျံ့ဝံ့သွားသို့မဟုတ် မြွေကြီးပေါ် ပြုတ်ကျသွားလိုက်နှင့် နားမနေရ။

“ညက အိမ်မက်တွေလည်း မကောင်းဘူး ငှက်စိုး၊ အဖေနဲ့ အမေက ကိုအောင်ကို လာခေါ်နေတယ်၊ အမေဆို ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ကိုအောင်ကို ပြောနေတယ်၊ အမေပါးစပ်လှုပ်နေတာပဲ တွေ့ရတယ်၊ ကိုအောင် အသံမကြားရဘူး”

“ကိုအောင်ရယ် အိမ်မက်ပဲ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့၊ ဒီနေ့ အလုပ်သွားနဲ့တော့လေ”

ချွေးစေးများပြန်နေသော မင်းအောင်နဖူးကို လက်နှင့်သုတ်သေရင်း ငှက်စိုး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း.. ဒီနေ့ အလုပ်မသွားတော့ဘူးလို့ စဉ်းစားပေမယ့် သွားလို့လဲမရဘူး.. ဒီနေ့က သူတို့လုပ်အားခတွေ ရှင်းပေးရမှာလေ”

ဘေးတွင်ချထားသော သူ၏အိတ်လေးကိုဆွဲကာ မင်းအောင် လက်ဖက်ခြံထဲသွားဖို့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသည်။ ငှက်စိုးက အားပေးထိလိုက်ပို့၏။ မင်းအောင် ကားပေါ်တတ်၍ ငှက်စိုးကို စေ့စေ့ ခြည်ရင်း ပြုံးပြန့်တင်ဆက်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း မင်းအောင်ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခိုက်တွင်မှ စိုင်းလူပစ်လိုက်သော ကောက်ခဲနံ့ရပ်ကလေးက အမိုးဖြုတ်ထားသော ဟိုင်းလပ်ကား နောက်ခန့်ထဲ ဖြစ်

ကျသွားတော့သည်။

ကားမောင်းနေသော မင်းအောင်လည်း ထိုအဖြစ်ကို မသိသလို လက်ပြန်ဆက်နေသော ငှက်လည်း သတိမထားမိလိုက်ပေ။

မင်းလူ အရပ်ပြန်ယူဖို့ ကားနောက်ပြေးလိုက်သော်လည်း မမီတော့။

ရွာလမ်းပေါ် ဖုန်မုန်တိုင်းကြီး ချန်ထားခဲ့ကာ မင်းအောင်မောင်းလာသည်။ ကားကလည်း ဒီနေ့မှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နှင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေသည်။ ကာဗရိုက်တာ ချေးပိတ်ပြန်ပြီလား မသိ။ ခြံထဲရောက်မှပဲ ဖြုတ်ဆေးတော့မည်ဟု တွေးကာ မင်းအောင်ကားကိုထိန်း၍ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ညောင်ပင်ကြီးနားရောက်သည်တွင် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု တွေ့လိုက်၍ မင်းအောင် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညောင်ပင်ဆီမှ ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခု သူ့ကားဆီသို့ ပြေးလာသယောင် မြင်လိုက်သည်။ သရဲခြောက်ပြီဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် စိတ်ထဲက ဘုရားမာရွတ်ပြီး ကားကို အရှိန်တင်၍ မောင်းလာခဲ့၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ကားပေါ် တစ်ယောက်ယောက် ခုန်တက်လိုက်သလို သိမ်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စက်သံကလည်း မမှန်တော့။ မင်းအောင် ဂီယာချိန်းပြီး လီဘာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ ကားက ထင်သလောက် မပြေးတော့ပေ။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကားရှေ့ဘောနက်ပွင့်ကာ လန်ထွက်သွားပြီး လေကာမှန်ကို လာရိုက်သည်။ မှန်မကွဲသွားသော်လည်း ရှေ့မြင်ကွင်းကို ဘာမှ မမြင်ရတော့။

မင်းအောင် ကားပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၍ ရှေ့ကို မျှော်ကြည့်ရင်း ဘရိတ်မှေးလိုက်သည့်အခါ ဘရိတ်မမီတော့ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မင်းအောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ

တားထဲ ပြန်ဝင်၍ ဟင်း(န်)ဘရိတ်ဆွဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ့ဘေးမှ နေရာလွတ်တွင် လူတစ်ယောက်သဏ္ဌာန် တဖြည်းဖြည်း ဆီလာလေသည်။

ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးနှင့် သူ့ကိုပြုံးပြနေသည်။ မင်းအောင် သွေးပျက်လုမတတ် ကြောက်လန့်သွား၏။

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် စတီရာရင်ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မရတော့။

မင်းအောင်နားထဲ ကားဟွန်းသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်တားလိုက်ရပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်သည့် အသံကိုသာ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရတော့သည်။

မင်းအောင်၏ ကားလေးက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မောင်းလာသော ဆယ်ဘီးကားကြီးအောက်သို့ တိုးဝင်ကာ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။ ကုန်တင်ကားပေါ်မှလူတွေ ဆင်းလာကြသလို ရွာထဲမှ လူတွေလည်း ပြေးထွက်လာကြ၏။

ကားကိုမြင်သည်နှင့် မင်းအောင်၏ကားမှန်း ရွာသားများ သိလိုက်ကြသည်။ ကုန်ကားကြီးအောက် တိုးဝင်ကာ ရှုံ့တွပ်နီလိန် ထွက်နေသော ကားအခြေအနေကိုကြည့်ရင်း မင်းအောင် အသံရှင်ဖို့မလွယ်မှန်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။ ဆွဲထုတ်ဖို့ပင် မလွယ်အောင် ပိပြားနေပြီဖြစ်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ မင်းအောင်တော့ သေပြီထင်တယ်၊ ငှက်ကို တစ်ယောက်ယောက် သွားခေါ်ကြဦး”

လူကြီးတစ်ယောက်က ဆော်သြသဖြင့် ကောင်လေး တစ်ယောက် အပြေးအလွှား ထွက်သွားသည်။ အခင်းဖြစ်သည့်နေရာနှင့်

မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျကျန်ခဲ့သော ဒေါ်စုံ၏ ကောက်ရိုးရုပ်လေးကို တောင်လေးခြေထောက်နှင့် ခတ်လိုက်မိ၍ ညောင်ပင်ကြီးရှေ့ ရောက်သွားလေသည်။

အိမ်တွင်လည်း ငှက်နှင့်ဒေါ်စုံတို့ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ငှက်က တို့ဟူးနှစ်ပြန်ကြော်လုပ်ရန် ကြိတ်ပုံ အတုံးလေးများ လှီးနေသည်။ ထိုစဉ် တစ်ဘုံဘုံ ပြေးလွှားသံနှင့်အတူ နာမည်အော်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မကြီးငှက်. . မကြီးငှက်. .”

“ဟဲ့. . ဘယ်သူလဲ”

အပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း အာရုံများသွားသော ငှက်တို့ဟူးလှီးရင်း လက်ကိုခါးထိသွားသည်။

“အား. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

ဒဏ်ရာက သိပ်မပြင်းသော်လည်း သွေးစို့နေ၍ ဒဏ်ရာကို ပါးစပ်နှင့်စုပ်နေစဉ် ကောင်လေး မီးဖိုထဲထိ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟဲ့. . ရွှေမောင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ အမောတကောနဲ့”

“မကြီးငှက်. . ဟို. . ဟို. . ကိုမင်းအောင် ကိုမင်းအောင်”

“အေး. . ကိုအောင်ဘာဖြစ်သလဲ အထိတ်တလန့်နဲ့. .”

“ကို. . ကိုမင်းအောင် ညောင်ပင်ကြီးနားမှာ ကား. . ကားတိုက်လို့”

“ဘာ. .”

လင်ယောက်ျား ကားတိုက်မှုဖြစ်သည်ဆို၍ ပူပန်စိတ်က ရင်ဝသို့ တက်ဆောင်ကာ ခေါင်းထဲမှာလည်း မူးမိုက်ပြာဝေသွားသည်။ ခါးနှင့် တို့ဟူးတုံးကို ပစ်ချကာ ငှက် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

သွေးထွက်နေသော လက်ကိုစုပ်၍ ရွှေမောင်းနောက်က ပြေးလိုက်တော့သည်။ ဒေါ်စုံလည်း ပျာယာခတ်သွားကာ ဝုန်းသုန်းကားပြေးလိုက်လာသည်။

စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့နှင့် ရင်ကွဲပြီး နားထင်တွေ ပွင့်ထွက်မတတ် သောကရောက်နေသော ငှက်. . တာတိုအပြေးသမားတစ်ယောက် ပြိုင်ပွဲဝင်သလို ပြေးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်စုံနှင့် ရွှေမောင်းတို့ နောက်မှာပြတ်ကျန်ခဲ့၏။ စိတ်ဆောင်နေသည့် အတွက် ထည်း မကြုံစဖူး ထူးကဲသောအင်အားတွေနှင့် အမြန်ဆုံး ပြေးလာနိုင်ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ရင်ဆိုင်စရာ မြင်တွင်းက ဆီးကြိုနေ၏။ အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး လင်သား ခြံသူ ကိုမင်းအောင် အသက်မရှင်နိုင်တော့သည့်အဖြစ်ကို သဘောမခံမိ၍ ငှက် မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကျကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးတော့သည်။

ကားသမားနှင့် ရွာသားများက ကုန်တင်ကားကို ဂျှိုက်များနှင့်ထောက်၍ မြှင့်တင်ကြသည်။ မင်းအောင်၏ ဟိုင်းလပ်ကားကို ထည်း သံကြိုးနှင့်ချည်ကာ ထော်လာဂျီနှစ်စီးနှင့် ဆွဲထုတ်သည်။

ထိုသို့ ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားပြီးမှ ကားခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံး ကြေမှုနေသော ဟိုင်းလပ်ကားက ကုန်တင်ကားအောက်မှ ထွက်လာနိုင်၏။

မင်းအောင်အား ဘာမှန်မှမရှိတော့သည့် လေကားနှင့် ခေါက်မှပင် အတင်းဆွဲထုတ်ရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွေးသံခဲနှင့် ကြေမှုနေ၏။ အများမျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ပင် မင်းအောင်

၇၇ အေတော

အသက်မရှိတော့။ ငှက် မင်းအောင်၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုဖက်၍ ရှိက်
ကြီးတင် ငိုကြွေးတော့သည်။ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒတို့ လောင်
မြိတ်မှုကြောင့် ငှက် သတိလစ်လဲကျသွားတော့၏။

အခန်း (၈)

အိ

ထောင်သက် တစ်နှစ်မပြည့်ခင် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသော
ငှက်အား တစ်ရွာလုံး ကရုဏာသက်၍ မဆုံးတော့။ မင်းအောင်အား
သွယ်မုန်းရွာစွန့် သုသာန်၌ပင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့
မန္တလေးက လူတွေကလည်း လိုက်မလာနိုင်ကြ။ ငှက်အမေ ကင်ဆာ
ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးရုံတင်ကာ အထူးကြပ်မတ် ကုသနေရချိန်နှင့်
တိုက်ဆိုင်နေခဲ့သည်။

ဒီတော့လည်း တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ငှက်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရ

သည်။ မြေမဆည်နိုင်အောင် ပူဆွေးမှု၏ ခိုင်းစေခြင်းကြောင့် ငှက်
အား မင်းအောင်၏ ဂူတွင်သာ နေ့စဉ်တွေ့ရသည်။ အုပ်ထိန်းသူသ
ဖွယ်ဖြစ်နေသော ဒေါ်စုံသာလျှင် စိုင်းလူကို အဖော်ပြုကာ ငှက်အား
သင်္ချိုင်းမှ နေ့စဉ်လိုပြန်ခေါ်ရသည်။

လလည်ဆွမ်းသွတ်၍ ကုသိုလ်ပြု အမျှဝေပေးပြီးသည့် အ
ချိန်ကျမှ ငှက်အနည်းငယ် စိတ်တည်ငြိမ်မှုရလာသည်။ ရှေ့ဆက်ရ
မည့် ဘဝခရီးအတွက် စဉ်းစားပြင်ဆင်လာခဲ့သည်။ လက်ဖက်စိုက်
ခင်းနှင့် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးဖို့ အားထုတ်ရသည်။ စိုက်ခင်းကိုသွားသွား
အိမ်မှာပဲနေနေ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်း
များကိုသာ ပြန်မြင်ယောင်နေတော့ ပရိဒေဝ အပူမီးက အမြစ်ပြတ်မ
သွား။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေဖို့က မသင့်တော်တော့သည့်
အခြေအနေမို့ ဒေါ်စုံတို့သားအမိကို အပြီးခေါ်ထားရသည်။

ညဘက်ရောက်သည့်အခါ ထမင်းစားလျှင် စားသည့်အ
လျောက်၊ တီဗွီကြည့်လျှင် ကြည့်သည့်အလျောက်၊ အိပ်ရာဝင် ဝင်
သည့်အလျောက် သတိရစရာတွေက နေရာတိုင်းမှာ အပြည့်ရှိနေ
သည်မို့ ငှက် အချိန်ပြည့်ဝမ်းနည်းပူဆွေးကာ ငိုနေရတော့သည်။

ငှက်အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်သော ဒေါ်စုံက အားပေးစကား
ပြောသည်။

“ငှက်ရယ် ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါ်
ကြီးလည်း မုဆိုးမပါပဲ... ဘဝတူချင်းမို့ သောကအတိမ်အနက်ကို
ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လို့ ရပါတယ်၊ ငှက် နေ့ညမပြတ် ငိုနေလို့လည်း
မောင်မင်းအောင် ပြန်လာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒေါ်ကြီးက ပြောအားရှိတာပေါ့၊ လင်မရှိပေမယ့် သား

နယ်လေ၊ ငှက်ထက်စာရင် ပြောသာတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ငှက်၊ လင်မရှိပေမယ့် သားကို လူ
တစ်ယောက်အောင် ပြုစုပျိုးထောင် ပေးရဦးမယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့...
သိပ်ပြီး ပူဆွေးမနေအားတော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ကိုအောင် ရင်သွေးလေးတစ်
သောက်လောက် ထားခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပေါ့”

ကလေးသိပ်လိုချင်နေခဲ့သော ငှက်တစ်ယောက် ပြောရင်း
ဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာပြန်သည်။ ဒေါ်စုံက ငှက်အား ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်ကာ ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ပေးရှာသည်။ မုဆိုးမနှစ်ယောက်၏ တွဲ
ထက်တွေက ခိုင်မြဲသွားတော့၏။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မုဆိုးမလှလှလေးတစ်ယောက် လက်
ဆွဲလက်ဆွဲ လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်းကို ဦးစီးရတာ သိပ်တော့မလွယ်
တာတို့မင်းအောင်၏လက်ရုံး အိုက်စံနှင့် ခမ်းလုံကိုသာ အားကိုးနေ
ရသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်မှုကို မယုံကြည်သလို
သောကစားတွေ လုပ်လာကြသည်။ ထို့အတွက် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်
စိုက်စံနှင့် ခမ်းလုံကို အခွင့်အရေးတွေ ပိုပေးပြီး အုပ်ချုပ်ခိုင်းထားရ
သည်။

ထိုအခါမှ လုပ်ငန်းကိစ္စများ အဆင်ပြေချောမွေ့သွားခဲ့
သည်။ ငှက်အခြေအနေက လင်သားမရှိတော့၍ မိဘအသိုင်းအဝိုင်း
ထဲ အားကိုးချင်သော်လည်း အမေအခြေအနေက ထူးခြားမလား
သည့်အပြင် ကိုယ်ခံအားနည်းပြီး အခြားရောဂါများပါ ဝင်လာ၍
အားနည်းဆင်းရဲ ဖြစ်နေ၏။

မိသားစုချင်း ရိုင်းပင်းနိုင်မှုမရှိသည့် အခြေအနေတွင် အထူး

အတွက် ငုဝါ ငွေလွှမ်းပို့ပေးရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့။ ခင်ပွန်းသည် ဆီမှ လက်ဆင့်ကမ်းရရှိခဲ့သော လုပ်ငန်းကြီးကိုသာ အောင်မြင် အောင်ကြိုးပမ်း၍ ကွယ်လွန်သူအား မေတ္တာပို့ အမျှဝေရင်း အချိန် တွေ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးပြီး ခင်ပွန်းသည်အ တွက် ရည်စူးကုသိုလ်ပြုခဲ့သမျှကို သာဓုခေါ်နိုင်ရန် အမျှဝေပေး လိုက်၏။ အမျှဝေအပြီးတွင် ဘုရားစင်ပေါ်မှ သောက်တော်ရေခွက် မှောက်ကျသွားသည်။ ငုဝါရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒါကို မင်း အောင်က သူရှိနေသည့်အကြောင်း ငုဝါသိအောင် အချက်ပြသည့် သဘောလားဟုတွေးကာ ဝမ်းသာသွားပြီး...

“ကိုအောင်... ကိုအောင်လား ကိုအောင်ရှိနေတာလား”

ကိုအောင်ရှိမရှိတော့မသိ။ ငုဝါပြောတာ ကြားသွားသည့် ဒေါ်စုံက ဘုရားစင်အနီး တိုးကပ်သွားကာ စူးစမ်းသည်။ ဒေါ်စုံမြင်ရ သည်က ကြွက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေ၍ ခြောက်လှန့်လိုက်ရသည်။ ကြွက်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှ ခုန်ချသွားသည်။ ဒါကို ငုဝါလည်း မြင်လိုက်သည်မို့ မျှော်လင့်ချက်ပျောက်ဆုံးသွားသလို လူပါပျော့ခွေသွားရှာသည်။

“ကိုအောင်ရယ် ထွက်သွားကတည်းက လုံးဝကို ပေါ်မလာ တော့ဘူးနော်၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံလေးတောင် မကြားရဘူး၊ အိပ်မက်လည်း မပေးဘူး၊ စိမ်းကားလိုက်တာ ကိုအောင်ရယ်၊ ကို အောင် ဘယ်များရောက်နေလို့လဲ”

ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ ပြောနေသော ငုဝါကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်စုံပါ မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။ နွေးနွေးထွေးထွေးအားပေးမှု လိုအပ်နေပြီ

သိတာသိ၍ ဒေါ်စုံက ငုဝါအား သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“တူမကြီး မောင်မင်းအောင်ကို တအားချစ်တာပဲနော်”

“ချစ်တာပေါ့ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာတောင်

မခွင့်မရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရတာ၊ ငုဝါ ကိုအောင်ကို အရမ်း

ချစ်တာပဲ ဒေါ်စုံရယ်”

ဒေါ်စုံက ငုဝါအား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်ရင်း..

“ငုဝါ.. မောင်မင်းအောင်ကို တကယ်တွေ့ချင်သလား”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ အခုနေ ငုဝါသေ

တွေ့လို့ရမယ်ဆိုရင်.. ငုဝါသတ်သေပြီး ကိုအောင်ဆီ လိုက်

သွားမယ်၊ ငုဝါဘဝက ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆို.. မောင်မင်းအောင်ကို ဒေါ်စုံခေါ်ပေးမယ်”

“ရှင်”

ဒေါ်စုံက သေသူ၏ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ပေးလို့ရကြောင်း

ပြောလာသဖြင့် ငုဝါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒေါ်ကြီး ကျွန်မယောက်ျား ကိုမင်းအောင်ကို ပြန်ခေါ်ပေး

သွားအပ်လို့ ပြောနေတာလား”

“အင်း.. ရတယ်.. ငုဝါ”

ဒေါ်စုံ၏ အာမခံစကားကြောင့် ငုဝါ ပျော်သွားမိသည်။

အိပ်မက်သည်ကို ပြန်တွေ့ဖို့အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် အကုန်ခံ

ရည်တု အားတက်သရော ပြောရှာသည်။ ဒေါ်စုံက ပြန်ခေါ်ဖို့အ

တွက် လိုအပ်သောအစီအရင်များနှင့် လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို ရှင်း

ပြသည်။

“ဒီအိမ်စောင့်တဲ့နတ်ကို ခွင့်ပန်ရမယ်လေ၊ မောင်မင်း

အောင် ငုဝါတို့အိမ်ထဲ လာနေလို့ရအောင် အိမ်ကဘုရားစင်ကို ဒေါ်စုံတို့အိမ်မှာ ခဏရွှေ့ထားရလိမ့်မယ်၊ မောင်မင်းအောင် ရောက်လာရင် ဘုရားမရှိခိုးမိစေနဲ့... ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်က သူတို့ကို ငရဲမီးလို ပူလောင်စေတယ်လေ”

ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ အပထား... ဒေါ်စုံ၏ပညာကို ကောက်ဇိုးတစ်မျှင်လို ဆုပ်ကိုင်ကာ ခင်ပွန်းသည်ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့လိုသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် ငုဝါ တက်ကြွလန်းဆန်းလာခဲ့သည်။

ဒေါ်စုံပြောပြသော ဝိညာဉ်ပြန်ခေါ်ဖို့ အစီအရင်အတွက် လိုအပ်ချက်များက လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်သလို... ကြောက်လန့်နေလို့ မဖြစ်ဘဲ အရဲစွန့် လုပ်ဆောင်ရမည့် အချက်များလည်း ပါနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအောင်ကို တွေ့ရဖို့အရေး စွန့်စားကြည့်မည်ဟု ငုဝါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

စုံနောက်ပိုင်း ရက်များမှာတော့ ဒေါ်စုံအလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ အစီအရင်အတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သော လက်ပံကိုင်းတစ်မောင်းလုံးခန့် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် အရှည်ဆယ်ပေခန့်ရအောင် ရှာဖွေတစ်ချို့အား အကူအညီတောင်း၍ တောတိုးပြီး ခုတ်ခိုင်းရသည်။

စိတ်ကြိုက် လက်ပံသားရတော့လည်း ငုဝါနှင့်ဒေါ်စုံသာ ထုပ်စုပ်ကြရသည်။ ဒီအစီအစဉ်ကို တခြားတစ်ဖက်မှ တွေ့မြင်

မသွားစေလို၍ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အပင်ပန်းခံကြရသည်။ လက်ပံကိုင်အား မြေစိုက်တစ်ပေခန့်ချန်၍ မင်းအောင်၏အရပ် ငါးပေခြောက်လက်မ တိုင်း၍ဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ ပိုနေသည့်လက်ပံကိုင်ကို နှစ်ပေစီ နှစ်ချောင်းရအောင်ဖြတ်၍ စာခြောက်ရုပ်လိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးကြရသည်။

“ဒါကို မြေကြီးမှာစိုက်ပြီး မောင်မင်းအောင်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဆင်ပေးရမယ်၊ အစီအရင်ကို လကွယ်ညကျမှ ဆက်လုပ်လို့ရမှာ”

ဒေါ်စုံပြောသမျှ ငုဝါ ခေါင်းညိတ်သည်။ အကြမ်းတည်အဆင့်ပြီးသွားသော စာခြောက်ရုပ်ပုံစံ လက်ပံကိုင်အား အိမ်ထဲသွင်း၍ သိမ်းကာ လကွယ်ညကို စောင့်ကြရပြန်သည်။

လကွယ်နေ့သို့ ရောက်လာသည်အခါ နေ့ခင်းပိုင်းကတည်းက ငုဝါ စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်နေ၏။ ဒေါ်စုံက လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ စုဆောင်းနေသည်။ ဒီလိုနှင့် ညရှစ်နာရီလောက်မှာတော့ အိမ်နီးချင်းများ အသံတိတ်သွားသည်။ အချိန်ကောင်းစောင့်နေသော ငုဝါတို့ အလုပ်စကြပြီ။

မင်းအောင်၏ အဝတ်အစားများ ဆင်မြန်းထားသော လက်ပံကိုင် စာခြောက်ရုပ်ကို နှစ်ယောက်မ၍ . . . ခြံနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်နောက်ဘေးသို့ အရောက်တွင် အသင့်တူထားသောတွင်းထဲ လက်ပံကိုင်ကို စိုက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်စုံ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားပြန်သည်။ ခဏအကြာမှာ ခြင်းတောင်တစ်လုံးနှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ငုဝါ သမီးဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းချင်ရင် ပြောင်းလို့ရသေး

ဆယ်နေ့”

“ဟင့်အင်း. . ဒေါ်ကြီး မပြောင်းဘူး၊ ကိုအောင်ကို ပြန်တွေ့ရသလိုဆိုရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်”

“ကောင်းပြီ စလိုက်ကြစို့”

ဒေါ်စုံ ခြင်းထဲမှ ကြွေပန်းကန်စောက်တစ်လုံးနှင့် မီးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ငုဝါက ညာဘက်အကျီလက်ကို ဖြင့်တင်၍ လက်မောင်းသားပေါ်အောင် လိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်သီးဆုပ်၍ တံတောင်ဆစ်ကိုကွေးပြီး ကြွက်သားညစ်ထုတ်သလိုမျိုး အသင့်ပြင်ထားသည်။

ဒေါ်စုံ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း မီးသွားကို ငုဝါလက်မောင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ငုဝါ ကြက်သီးထပြီး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ ဒေါ်စုံက ငုဝါအား နှစ်သိမ့်သလိုပြုံးပြရင်း လက်မောင်းကို မီးဦးနှင့် ဖြင့်လိုက်သည်။ ငုဝါမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသော်လည်း အသံမထွက်အောင် အံ့ကြိတ်တောင့်ခံနေရသည်။ မီးဒဏ်ရာမှ သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ဖြစ်လာ၏။

ထိုသွေးများကို ပန်းကန်စောက်နှင့် ခံယူသည်. . ဒါတွေကို အသားထားပြီး ငုဝါဒဏ်ရာကို အရက်ပျံနှင့်ဆေး၍ ဆေးရည်ပြီး တိပ်ကပ်ပေးလိုက်၏။ ဒဏ်ရာအတွက် စိတ်ချရမှ အစီအစဉ်ကို ဆက်လုပ်ရသည်။ ပန်းကန်စောက်ထဲမှ ငုဝါလက်မောင်းကို ပန်းကန်လုံးအပြည့်ဖြစ်အောင် ကြက်သွေးဖြင့် ရောသည်။ ခြင်းရာရာတွင်လည်း ဒေါ်စုံက ဂါထာများကို မနားမနေ ရွတ်ဖတ်နေသည်။

အားလုံး ဆောင်ရွက်ပြီးသွားတော့ နောက်ဆုံးအဆင့်အနေ

နဲ့ တို့ကန်းတောင်တစ်ခုနှင့် လက်မောင်းသွေးကို ဆွတ်၍ . . မင်း
အောင်ကိုယ်စားပြု စာခြောက်ရုပ်၏ ခေါင်းပိုင်းကို ပက်ဖျန်းသည်။
သပြေခက်နှင့် ရေပက်သလိုပြုလုပ်ပြီးနောက် တိုင်ခြေသို့ သွေးများ
လောင်းထည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်စုံပြောသည့်အတိုင်း အရုပ်ကို လင်သားအမှတ်နှင့်
ဖက်တွယ်၍ . . .

“ကိုအောင်ရယ် ဒီည ငှက်ဆီလာခဲ့ပါနော် . . ငှက်ဆီလာခဲ့
နော် . . .”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ . . . ဖိတ်ပြီးပြီဆိုရင် ခဏနားလိုက်ရအောင် ညသန်း
ခေါင်ကျမှ မောင်မင်းအောင် ဆုံးသွားတဲ့နေရာမှာ ခေါစာပစ်ပြီး
သွားခေါ်ရဦးမှာ . . ၊ ဝိညာဉ်ပြန်လာအောင်လို့ သေချာထောင့်စီ
အောင်လုပ်ရတယ် ငှက်ဆီရေ . .”

အချိန်က ညကိုးနာရီကျော်သာ ရှိသေးသည်မို့ အိမ်ထဲပြန်
ဝင်ပြီး ခဏနားသည်။ ဒေါ်စုံက မအိပ်။ ဝိညာဉ်ခေါ်ဖို့ လိုအပ်သည်
များကို ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ရင်း တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ငှက်
ဒဏ်ရာသက်သာစေရန် အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး သောက်ပြီး နား
လိုက်ရာမှ မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ငှက်အိပ်မက်မက်တော့သည်။ အိပ်မက်ထဲ
တွင် မင်းအောင်နှင့် ငှက်တို့ လက်ဖက်ခြံမှ ခြေကျင်ပြန်လာကြသည်
ဟု မြင်မက်လေသည်။ ညောင်ပင်ရှေ့ကအဖြစ် ရုတ်တရက် လျှပ်စီး
များလက်ကာ မိုးကသည်းကြီးမဲကြီး ရွာချလေသည်။

ထိုအခါ မင်းအောင်က သူ့အပေါ် အကျီလေး ချွတ်၍ ငှက်

အပေါ်က မိုးပေးသည်။

“အရမ်းချမ်းနေလား . . . ငှက်”

အသံက မင်းအောင်အသံ မဟုတ်တော့ . . .

ငှက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် လူချင်းခွာလိုက်ကာ ကြည့်လိုက်
တော့ . . တစ်ကိုယ်လုံး ဆေးမင်ကြောင်တွေထိုးထားသော ထောင်
သောင်မောင်းမောင်း ရုပ်ဆိုးဆိုးလူတစ်ယောက် . . .

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“မကြောက်ပါနဲ့ ငှက်ရယ်၊ ကိုယ်က ဒီညောင်ပင်မှာနေတဲ့
ငှက်မောက်ပါ။ ငှက်က လှလို့လိုက်လာတာ”

“ကျွန်မအနား မလာနဲ့ . . မလာနဲ့နော် . . ကိုအောင်ရေ . .
သယ်မှာလဲ . . ငှက်ကို လာကယ်ပါအုံး”

ထိုစဉ် ဒေါ်စုံလှုပ်နှိုးသဖြင့် အိပ်မက်မှ နိုးထလာရ၏။

“သွားကြစို့ ငှက် . . သန်းခေါင်တိုင်တော့မယ်”

ငှက် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေ၍ မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး
ဒေါ်စုံနောက်မှ လိုက်ခဲ့တော့သည်။ ဒေါ်စုံက ပိတ်ဖြူစအုပ်ထား
သော လင်ဝန်းကို ခေါင်းပေါ် ရွက်ပြီး ပြုတ်မကျအောင် လက်တစ်
ဖက်နှင့်ထိန်း၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေသည်။ ခြံပြင်ရောက်
သည်နှင့် မှောင်ပိန်းနေသော ညချမ်းက အေးစက်စက် ကြုံဆိုသည်။

ညသန်းခေါင် မှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင် . . အားထား
သောစရာ အဖော်မပါဘဲ ထွက်လာရသည်မို့ ငှက် ကျောချမ်းပြီး
ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထလာသည်။ သို့သော်လည်း တမလွန်တောက်
ခပ်လွန်းကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုစိတ်နှင့် အားတင်းကာ ဆက်လျှောက်
ထားခဲ့သည်။

မကြာမီပင် ကားလမ်းမကြီးဆီသို့ ရောက်လာ၏။ လမ်းမီး မရှိသည့်အပြင် လမိုက်ညဖြစ်၍ ဘာဆိုတာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ လျှောက်လာကြရင်း ညောင်ပင်ကြီးနား ရောက်လာသည်။ လေတိုက် တိုင်း တရဲရဲမြည်ကာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသော ညောင်ရွက်များ ကြောင့် ကြောက်စိတ်က ပိုအားကောင်းလာသည်။ ငှက်ရဲ့ အိပ်မက် ထဲက ညောင်ပင်တစ်ပင် စိုင်းမောက်က ခုပေါ်လာတော့မလို့ . . . ဝန်းခနဲပဲ ခုန်ချလာတော့မလို့ . . . စိတ်ထဲက မြင်ယောင်နေမိသည်။

သို့သော် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမဖြစ်ဘဲ မင်းအောင် ကား တိုက်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဒေါ်စုံက လင်ဗန်းကိုချ၍ အုပ်ထားသည့် အဝတ်ကိုဖယ်ပြီး အသင့်ယူဆောင်လာသော အင်း ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိကာ . . . လင်ဗန်းတွင် ဖယောင်းစက်ချ၍ စိုက် ထူလိုက်၏။ လူးလွန့်ယိမ်းထိုးနေသော အင်းဖယောင်းတိုင် မီးရောင် အောက်တွင် လင်ဗန်းပေါ် ငှက်ပျော့ရွက်ခင်း၍ ပုံထားသော ထမင်း၊ ခေါပုတ်၊ အမဲသားစိမ်းအတုံးများနှင့် အရက်ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံး ကိုပါ တွေ့ရသည်။

ဒါ . . . ခေါစာပစ်ပြီး ကိုအောင်ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ပဲဖြစ်မည်ဟု ငှက် သိလိုက်၏။ ဒေါ်စုံက ခေါစာခွက်ကိုမ၍ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တင်မြှောက်ပြီး မင်းအောင်ကို ခေါ်နေသည်။

“မောင်မင်းအောင် အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့ပါ။ ငှက်က မောင်မင်း အောင်ကို အိမ်မှာနေခွင့် ပြုထားပါတယ်။ တို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ငှက် မင်းကို မျှော်နေတယ်။ ဝိညာဉ်တို့ နှစ်သက်တဲ့အာဟာရနဲ့ တင် မြှောက်ပါတယ် ကြွရောက်သုံးဆောင်ကြပါ။ မောင်မင်းအောင် လမ်း ပျောက်နေတာက အကြောင်းကြားပေးကြပါ။ ဝိညာဉ်တို့ လာရောက်

သုံးဆောင်ကြပါ”

ဒေါ်စုံက ခေါစာခွက်နှင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ တင်မြှောက် စိတ်ကြားပြီးနောက် အရက်ပုလင်းကိုဖွင့်၍ နေရာအနှံ့ ပက်ဖျန်းကာ ထပြန်သည်။ အစီအစဉ်ရှိသည့်အတိုင်း အပြည့်အစုံ ပြုလုပ်ပြီး နောက် ခေါစာခွက်ကို ကားတိုက်သည့်နေရာတွင် ချထားလိုက် သည်။

“နာနာဘာဝတို့၊ ဝိညာဉ်တို့ဆိုတာ ချက်ချင်းတော့ ကိုယ် ထင်မပြဘူး။ ကျိုးလိုလို ခွေးလိုလို ဖန်ဆင်းပြီးမှ လူတွေနားကို ကပ်လို့ ရတာ၊ စောင့်ကြည့်နေ ငှက်က အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ဒါတွေ လာစားလိမ့်မယ်၊ လာတဲ့အကောင်ဟာ မောင်မင်းအောင်ပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ကဲ့ . . . ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်စုံက ငှက်လက်ကိုဆွဲ၍ နောက်သို့ လေးငါးဆယ်လှမ်း ဆုတ်ခိုင်းကာ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ လမိုက်ည လမ်းပေါ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။ ဒေါ်စုံ၏လက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော ငှက်လက်ဝါးမှာ ချွေးစေးတို့နှင့် စီးထန်းနေ၏။

အမှောင်ထဲမှ ပုံဆိုးပန်းဆိုး သရဲကြီးပဲ တိုးထွက်လာတော့ မယောင်၊ အကောင်တစ်ကောင်ကောင်ပဲ ပြေးဝင်လာတော့မယောင် မျှော်လင့်ရင်း စောင့်နေမိကြသည်။ သို့သော် . . . ဘာကောင်မှ ပေါ်မ လာဘဲ အချိန်တွေသာ ကုန်သွားသည်။

ငှက် စိတ်ပျက်အားလျော့စွာနှင့် ဒေါ်စုံကို ပြန်ကြံဖို့ ပြောမိ ထုဆဲဆဲကျမှ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သော ခွေးအူသံများကို ကြား လိုက်ရသည်။ ထိုခွေးအူသံကြောင့် ရွာထဲမှခွေးများလည်း လိုက်အူ သည်။ သို့ဖြစ်၍ လကွယ်ညသန်းခေါင်မှာ တစ်ရွာလုံး ခွေးအူသံနှင့်

၁၁

ဆူညံသွားသည်။ ခွေးအူသံဆိုတာက တစ္ဆေ၏ဘက်တော်သား
ဓမ္မတုတ်ပါလား...

မျှော်လင့်ခြင်းများနှင့် အမှောင်ထဲပြုပြင်၍ ကြည့်နေစဉ်မှာ
ဝင် ပြောင်ပင်နောက်က ခွေးနက်ကြီးတစ်ကောင် ဘွားခနဲပေါ်လာ
ကာ ခေါစာခွက်အား ဝင်စားတော့သည်။ ဒေါ်စုံက ထူးခြားပြီဆိုသည့်
သဘောနှင့် ငှက်လက်ကို ဖြစ်ညစ်၍ သတိပေးသည်။

ဒါဆို ဒီခွေးနက်ကြီးက ကိုအောင် ဝိညာဉ်ပူးဝင်ပြီး လာစား
နေသည်ပေါ့။ ဟုတ်လိမ့်နိုးနိုးအတွေးနှင့် ငှက် မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေ
သည်။ ခွေးနက်ကြီးက ခေါစာခွက်ထဲရှိသမျှ ကုန်စင်အောင်စားပြီး
နောက် အမြီးနုနုကာ ပြောင်ပင်နောက်သို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး အမှောင်
ထဲမှ သူတို့အားလှမ်းကြည့်နေသည်။

ဒေါ်စုံရှေ့တိုး၍ တအိုအိုအသံပေးကာ ခွေးနက်ကြီးကိုခေါ်
သည်။ ခွေးနက်ကြီး ပြောင်ပင်နောက်က ပြန်ထွက်လာပြီး ဒေါ်စုံ
အနား တိုးလာသည်။ ဒေါ်စုံက ခွေးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

“လာ... အိမ်ကိုလိုက်နဲ့...”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်စုံနှင့်ငှက် ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ပြောင်
ပင်ကြီးဆီမှ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အိပ်တန်းတက်နေသောငှက်များ
သံစုံမြည်ကြွေးကာ ဝန်းခနဲ ထပြန်သွားကြသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ငှက်
အသံတုန်အောင် ထိတ်လန့်သွားကာ ပြောင်ပင်သို့ လှည့်ကြည့်
မိသည်။

ပြောင်ပင်ထိတ်ဖျားဆီမှ အဖြူရောင်အရိပ်တစ်ခု ဝန်းခနဲ
ခုန်ချလာပြန်သည်။ ထိုအရာက ပြောင်ပင်တစ်ကိုင်းနှင့်ငြိပြီး တန်း
လန်းတွဲလောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။ ပြောင်ပင်တွင် လှုပ်သမ်းနေသော

၁၂

အရိပ်ဖြူကြီး ရပ်တန့်သွားသောအခါမှ ထိုအရာမှာ ဆွဲကြိုးချသောနေ
သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိသွားကာ ငှက် ထိတ်လန့်သွားတော့
သည်။

ကြောက်လွန်း၍ အော်လိုက်ချင်သော်လည်း အသံကမ
ထွက်၊ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်စို့၍နေသည်။ ဒေါ်စုံက ငှက်လက်ကို
အတင်းဆွဲကာ ပြေးတော့၏။

“အဲ့ဒါ အနှောင့်အယှက်ပဲ ငှက် ဂရုစိုက်မနေနဲ့ မီးလည်းချပ်
ပြီ အိမ်အပြန်ပြန်ရအောင်”

တစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ခွေး
တလုံးလုံး ဖြစ်နေသည်။ များမကြာမီ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ၍ ငှက်
အမောပြေကာ အကြောက်လည်းပြေသွားသည်။

ခွေးနက်ကြီး ပါလာသေးလားဟု လှည့်ကြည့်မိတော့ ခြံဝ
မြန်လမ်းပေါ်မှာ ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“ဘာမှမပူနဲ့ သူပါလာပါတယ်၊ ငှက်နား အချိန်တန်တော့
ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ တွေ့တဲ့အခါလည်း ကြောက်မနေနဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

ငှက်နှင့်ဒေါ်စုံ အိမ်ထဲဝင်ကာ အမောဖြေကြသည်။ ငှက်
အမောများရွှံ့နစ်နေသည်မို့ မျက်နှာသစ် ရေပတ်တိုက်ပြီး ရေအေးအေး
သောက်လိုက်ရသည်။ လက်မောင်းဒဏ်ရာမှ တဆစ်ဆစ်
ထိတ်လာ၍ ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပြီး ဒေါ်စုံကိုနှုတ်ဆက်တာ
အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

တစ်ညလုံး စိတ်မောလူမော ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ အိပ်ရာပေါ် ထဲ
ထိုင်သည်နှင့် ပြန်ထချင်စိတ်မရှိတော့၍ ခြင်ထောင်ပင်မချတော့ဘဲ

စောင်ချဲ့သော အိပ်လိုက်တော့သည်။

ဒီနေ့ည ဒေါ်စုံနှင့်သူ လုပ်ခဲ့သော အစီအရင်များကို ပြန်စဉ်းစာကြည့်ရင်း လုပ်သင့်သည့် ကိစ္စပဲလားဆိုတာ ပြန်သုံးသပ်မိ၏။ မလုပ်သင့်မှန်းသိသော်လည်း ကိုအောင်ကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် စိတ်အရင်းခံနှင့် ပြန်တွေ့ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍မရနိုင်တော့...။

ဒီတော့ ကိုအောင်နှင့် ပြန်ဆုံခွင့်ရရမရရ နောက်ထပ်မဟုတ်တာတွေ မလုပ်တော့ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စိတ်ပေါ့ပါးသွားပြီး အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားတော့၏။ အိမ်မြှောင်တွေ စုတ်ထိုးပြီး ကြွက်တွေ တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေတာကိုပင် မသိတော့။

ငါတို့ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားစဉ်... အိမ်ရှေ့သို့ လူတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ထိုလူက တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ တံခါးခေါက်သည့်လက်က တံခါးထဲသို့ကျွဲဝင်ကာ အိမ်ထဲရောက်သွားသည်။ ထိုလူ ကျေနပ်သွားသလို အမူအရာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူ အိမ်ထဲထိ ဝင်ခွင့်ရှိသွား၍ ပြီးလိုက်၏။

သူပုံစံက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်လာသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ဒေါ်စုံတို့သားအမိ အိပ်နေတာကို တစ်ချက်စောင့်ခဲ့ကြည့်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။

လှေကားဆုံး၍ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့လည်း အိမ်ကြီးရှင်ပုံစံနှင့် ငါတို့၏ အိပ်ခန်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားပြန်သည်။ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်မောကျနေသော ငါတို့အား ငုံ့ကြည့်ကာ သက်ပြင်းရွှိုက်လိုက်သေး၏။ နောက်တော့ ခုတင်ပေါ် တင်ပလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း ငါတို့နှစ်ယောက်မှ ဆံနွယ်စလေးများကို သပ်တင်ပေးကာ ပါးပြင်အား အနမ်းခြွေလိုက်၏။

ငါတို့က မနိုး၊ ဒီတော့ ငါတို့မျက်နှာကို လေနှင့်မှုတ်ပြန်သည်။ မွေးထွေးသောလေ၏ အထိအတွေ့နှင့် လှုပ်ယမ်းသွားသော ဆံနွယ်စတို့ ပွတ်တိုက်မှုကြောင့် ယားကျိကျိဖြစ်သွားသော ငါတို့လူးလွန်လာသည်။

ခုတင်ပေါ် ထိုင်နေသူက အတင့်ရဲစွာနှင့်ပင် ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ငါတို့၏ နှင်းဆီငုံလို နှုတ်ခမ်းအစုံကို စုပ်ယူနမ်းရွှိုက်လိုက်သည်။ အတွေ့ထူးကြောင့် ငါတို့လန်းနိုးပြီး မျက်လုံးများပွင့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ် တစ်ခုခု အုပ်မိုးနေတာသိတော့ အထိတ်တလန့်နှင့် လှည်းဝယ်ကာ ထထိုင်လိုက်၏။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ ကျွန်မအခန်းထဲ ဘာလာလုပ်တာ

မျက်နှာက မှောင်ရိပ်ကျနေ၍ ဘယ်သူမှန်းမသိ...။

“ဪ... ငါတို့ရယ် ဘယ်သူလဲဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် မမှတ်မိဘူးလား”

ငါတို့ ဘက်ထရီမီးအိမ်လေး ဖွင့်လိုက်တော့မှ မင်းအောင် သိသွားသည်။

“ဟင်... ကိုအောင်... ကိုအောင်တကယ်ပဲ ငါတို့ဆီပြန်လာ

မိအိမ်အလင်းရောင်အောက်မှ ထို့လူကို ငါတို့ အသေအချာ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဟုတ်သည်... ဒါ သူ့ယောက်ျား မင်းအောင်မှ မင်းအောင်အစစ်၊ ငါတို့ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါတို့ရယ် ကိုအောင်ပါ၊ ဘာလဲ တို့ဘဝနဲ့ မတူလို့လား”

မင်းအောင်က သူ့ကိုယ်လုံးကို တစ်ပတ်လှည့်ပြနေသည်။
နောက်ဆုံး ငှက်ကို လက်ပြန်တံဆက်သွားသော အဝတ်အစားများ
နှင့်ပင်...

အမူအရာတို့ကို အနည်းငယ် သံသယဝင်မိသော်လည်း မင်း
အောင် သူမရှေ့တွင် ရောက်နေ၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး ငိုချလိုက်
တော့သည်။

“ဟင့်... ဟင့်... ကိုအောင်ရယ် ဘာလို့ငှက်ကို တစ်ယောက်
တည်းထားခဲ့တာလဲ”

ပြန်လည်နိုးထရောက်ရှိလာသူ မင်းအောင်က ဘာမှဆက်
ပြောမနေတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တက်လာကာ အနမ်းကြမ်းကြမ်းများ
နှင့် ငှက်အား ပြုစားသိမ်းသွင်းလိုက်တော့သည်။

အတန်ကြာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော လင်သား၏ ပြုစုယူမှု
များကြောင့် ငှက် အရင်ဘဝလေးပြန်ရသလို ချစ်စိတ်တွေလည်း
အသစ်တဖန် ရှင်သန်လာတော့၏။

ချစ်တတ်သူနှင့် အချစ်ဝတ်သူ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လေ
ပြည်နုနု တိုးဝင်ဖို့ နေရာလပ်ပင်မရှိ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြမ်းတမ်း
လာသော မင်းအောင် မေ့နေသည်အထင်နှင့် ငှက် သတိပေးစကား
ပြောလိုက်သည်။

“ကိုအောင် ငှက်သုံးလဆေး မထိုးရသေးဘူး...”

“ဟင့်အင်း... ကိုအောင် ကလေးချီချင်ပြီ၊ ကိုယ်တို့ရင်သွေး
လေး လူ့လောကမှာ မြင်ချင်ပြီ”

“အို... တကယ်”

ကလေးသိပ်လိုချင်နေသောငှက် အားတက်သွားသည်။ သေ

ရွာကပြန်လာသည်ကို သတိမရတော့... မင်းအောင်ကို အောက်မှ
ကြိုးကာဖက်ထားလေတော့သည်။

ငှက်အတွေးထဲ ကိုအောင် ကလေးချီချင်ပြီဆိုသည့် စကား
တို့သာ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြန်ကြားယောင်နေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အိမ်ထောင်ဦးကာလများကကဲ့သို့ပင်... အချစ်
ဝင်လယ်ကြီးထဲမှာ လှိုက်မောရင်ခွန်ခြင်းများနှင့် ကူးခပ်ပျော်ပါးနေ
ကြသည်။ ကိုအောင် အပြုစုအယုယတွေက ထူးခြားဆန်းသစ်ပြီး
နှုတ်ဖွယ်အတိ ပြီးနေသည်။ အချစ်ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ ငှက် မည်မျှ
ကြာအောင် မျောပါသွားခဲ့သည်မသိ။ ငှက်သတိရ နိုးထလာတော့
နေပင်ထွက်နေလေပြီ။

မလုံတလုံဖြစ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အား စောင်နှင့်ရစ်ပတ်
ထားလိုက်ရင်း လင်သားဖြစ်သူကို ရှာကြည့်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ
မင်းအောင်ကို လုံးဝမတွေ့... ညက ကိုအောင်ပြန်လာတာ အိပ်
မက်မဟုတ်မှန်း ငှက်ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ ခုထိမောပန်းနွမ်း
နေဆဲဖြစ်နေတာ အထင်အရှားပင် မဟုတ်လား...

“ကိုအောင် ကိုအောင်ရေ...”

ငှက် ခုတင်ပေါ်မှဆင်း၍ အဝတ်အစားများ လုံခြုံသပ်ရပ်
အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ကိုအောင် ပုန်း
မိခန်းအတွေးနှင့် လှည့်ပတ်ရှာမိသေးသည်။ ဆယ့်ငါးပေပတ်
ညီ အိပ်ခန်းအတွင်း လူမတွေ့အောင် ပုန်းခိုနိုင်သည့်နေရာက
နုလောက် ဖြစ်သည်မို့ ငှက် လင်ပျောက်ရှာနေတာကို လတ်
တလောက်လိုက်ရသည်။

သူမရှေ့ တည့်တည့်နံရံတွင် ပြက္ခဒိန်တစ်ခု၊ တစ်ရွက်မှာ

သုံးလစာ ရက်စွဲများပါသည့် ပြက္ခဒိန်၏ လွန်ခဲ့သော နှစ်လက ရက်စွဲ တစ်ခုတွင် ဆော့ပင်(နံ)အနက်နှင့် ဝိုင်းထားတာကိုမြင်တော့မှ .

“ဪ... ကိုအောင် ဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ”

ငဝါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အမှန်တရားကို လက်ခံပြီး အခန်းထဲမှထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒေါ်စုံက တာဝန်ကျေစွာ ချက်ပြုတ်နေပြီဖြစ်၏။ ခြေသံကြားသဖြင့် ဒေါ်စုံ လှည့်ကြည့်ရင်း .

“ဟော . . ငဝါ နိုးလာပြီကိုး၊ ဘယ်လိုလဲ ညက မောင်မင်း အောင် လာသလား၊ ဒေါ်ကြီး အောက်ကနေ အသံတွေကြားနေရ လို့ . . ”

“လာတယ် ဒေါ်ကြီး ဒါပေမယ့် အခု သူမရှိတော့ဘူးလေ”

“အို ငဝါကလည်း . . သူက ဝိညာဉ်လေ၊ ဝိညာဉ်တို့ နာနာ ဘာဝတို့ဆိုတာ ညဘက်ကျမှ မြူးတာ၊ နေ့ခင်းနေ့လယ် ဘယ်လို လုပ် တွေ့ရမှာလဲ”

ဒေါ်စုံပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်မို့ ငဝါ စောဒကမတက် တော့။ ညဘက် အလွမ်းပြေတွေ့ရလည်း ကျေနပ်ပါတယ်လေဟာ သာ ဖြေသိမ့်လိုက်ရသည်။ ဒေါ်စုံက မင်းအောင်ပြန်လာပြီး ဘာတွေ ပြော၊ ဘာတွေလုပ်သွားလဲဆိုတာ မရမက အတင်းအစ်အောက်မေး မြန်းနေသေး၏။ ဒေါ်စုံကျေးဇူးနှင့် လင်သားကို ပြန်တွေ့ရသည်မို့ ငဝါ မကွယ်မဝှက် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်စုံက တအံ့တဩ နှင့် . . .

“ဟယ် . . တကယ်၊ အမယ်လေး အသည်းယားစရာကြီး ငဝါရယ်၊ ဒီလိုမှန်းသိရင် ဒေါ်ကြီး ယောက်ျားကြီးကိုပါ ပြန်ခေါ်ပါ”

တယ်ဟယ် . . ”

“ခေါ်လိုက်ပေါ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“မရတော့လို့ပေါ့ ငဝါရယ်၊ သူဆုံးကာစကလည်း ပူဆွေးနေ ရတာနဲ့တင် ဒီလိုလုပ်ဖို့ သတိမရခဲ့ဘူး၊ ခုလို အချိန်တွေကြာသွား တော့ ပြန်ခေါ်လို့မရတော့ဘူးလေ . . ငဝါရဲ့၊ သူ့အဝတ်အစား တွေလည်း တစ်ထည်မှ မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဪ . . ဒီလိုလား ဒါဆို အခုလို ညဘက် သူပြန်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လာနေမှာလဲဟင်”

ငဝါ သိလိုစိတ်နှင့် မေးမိသည်။

“ဒါက အတိအကျ ပြောလို့မရဘူး ငဝါရဲ့၊ သူလည်း တွယ်ရာ ခဲ့ဖြစ်နေလို့နေမှာ၊ ဘဝကူးသွားရင် ဒါမှမဟုတ် တစ်ဆင့်ထက်တစ် ဆင့် မြင့်တဲဘဲဌာနကို တက်လှမ်းသွားခဲ့ရင် သူလာလို့ မရတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကပြန်လာခေါ်သွားရင်လည်း သူလို့မရတော့ဘူး၊ ဥပမာ . . သိုက်တို့၊ ဥစ္စာစောင့်တို့ကိုပြောတာ ငဝါရဲ့”

“ဪ . . . ”

ယောက်ျားနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်သည်လည်း အချိန်ကာ လ အတိုင်းအတာ တစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း သိရတော့ ငဝါ စိတ်ဓါတ် ကျသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြန် သည်အမှတ်ရသွားပြီး တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ဆောင် ချက်ရန် စက်ရုပ်လို လှုပ်ရှားရတော့သည်။

ထိုနေ့က ငဝါ လက်ဖက်ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်မှာ သည်း စိတ်နှင့်လူ မကပ်သလိုဖြစ်နေသည် . . သူ့အတွေးထဲမှာ

ယောက်ျားဖြစ်သူ မင်းအောင်ကိုသာ သတိတရဖြစ်နေ၏။ ညက ကိုအောင်နဲ့အတူ ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တသသ အမှတ်ရရင်း ချက်သွေးတွေဖြာနေ၏။ မင်းအောင်၏ ကြမ်းတမ်းသော အထိအတွေ့တို့ကြောင့် အရင်လိုမဟုတ်မှန်း ငှက်ရိပ်မိသော်လည်း ဒီညရော လာဦးမှာလား တွေးမိတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားကာ မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်ရသည်နှင့်ပင် အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ဘဲ မြန်မြန်မိုးချုပ်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေမိတော့၏။

ညနေစောင်းသည်နှင့် ငှက်အလုပ်တွေ လက်စသိမ်းကာ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။ ခမ်းလုံကို ကားမောင်းခိုင်းပြီး ရွာသို့အမြန်ပြန်လာခဲ့၏။ ဖော်ပြလိုမရသော ရင်တလုပ်လုပ်ဖြစ်မှုကို ငှက်ရိပ်မိသော်လည်း ရှေ့ကဖြတ်တိုင်း ခံစားနေရသည်။ အခုတော့ ခြံထဲက လက်ဖက်ခြောက်ပို့သည့် လိုက်ထရပ်ကားတစ်စီးကို ယူသုံးနေရသည်။ ကိုအောင် အက်ဆီးဒန့်ဖြစ်ခဲ့သော ကားကို ပင်လောင်းက ဘော်ဒီရုံပို့၍ ပြုပြင်ကာ ရသည့်ဈေးနှင့် ရောင်းပစ်လိုက်သည်။ အဖြစ်ဆိုးတွေ သယ်ဆောင်ပြီး သေကွဲခဲ့သည့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းကို အိမ်မှာမထားချင်တော့၍ လည်း ဖြစ်၏။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ငှက်ရေမိုးခွိုးကာ စိတ်လိုလက်ရ အလှပြင်နေမိ၏။ ညဘက် ကိုအောင် ထပ်လာလိမ့်နိုး တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ဖြစ်သည်။ ညစာစားချိန်မှာ ထူးထူးခြားခြား လှပနေသော ငှက်ရိပ်မိကြည့်ပြီး ဒေါ်စုံက မနောက်စဖူး နောက်နေလေ၏။

ငှက်ရိပ်မိတော့သည်နှင့် ထမင်းကို တက်သုတ်ရိုက်စားပြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ပြေးခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းထဲရောက်မှ စိတ်လုံခြုံမှုရသွားပြီး အပျိုလေးတစ်ယောက်လို ရင်တွေခန့်ကာ ပျော်

နေတော့သည်။ သူပေါ်မလာခင် တစ်ရေးလောက်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း အိပ်လိုက်မရ၊ နာရီလက်တံကို ရွှေ့ပစ်ချင်မိအောင် စိတ်စောနေမိသည်။

ဒေါ်စုံတို့သားအမိ အိပ်ရာဝင်သွားသည့် အသံများကို ကြားနေရတော့ ညဆယ်နာရီခွဲရှိပြီဖြစ်သည်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုအောင် ရောက်လာဖို့အချိန်က တပြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။ စိတ်စောနေသည့်ငှက်ရိပ်မိ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ကာ ခြံထဲသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ အိပ်ကုန်ကြပြီဖြစ်မည်။ ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီမို့ ငှက်ရိပ်မိ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုမိုထက်သန်လာ၏။ ရာသီဥတုကလည်း ရုတ်တရက် ဖောက်ပြန်လာသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို မြူတွေဆိုင်းလာကာ ခြံထဲမှာ မှုန်မှိုင်းသွား၏။ မြင်ကွင်းက မသဲကွဲတော့ ထိုအချိန်မှာ အစာရှာထွက်သော ထင်းနို့တစ်အုပ် ပျံသန်းသွားတာ မြင်တွေ့ရသည်။

ထိုအထဲမှ သင်းကွဲ လင်းနို့တစ်ကောင် လမ်းမှားကာ ငှက်ရိပ်မိထားသော ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာတော့သည်။ လင်းနို့ အိမ်ထဲဝင်လာတာ မကောင်းဟု ဆိုရိုးရှိသလို ဂျပိုးတွေ ပါလာတတ်သည်ဟုလည်း ပြောကြတာ ကြားဖူးထား၍ ငှက်ရိပ်မိကြတ်မွေးကိုင်ကာ ခြောက်လှန့်ရိုက်ထုတ်ရ၏။

အဆက်မပြတ် ရိုက်ထုတ်တာတောင် ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာမှ လင်းနို့ပြန်ထွက်သွားသည်။ ငှက်ရိပ်မိ ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးပိတ်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ ကြွက်တွေပြေးလွှားသံတို့ ကြားရပြန်သည်။

ပြတင်းပိတ်ခါးပိတ်ပြီး ငှက်ရိပ်မိတစ်ညက အခန်းထဲ ပြန်လည်

၆၈ စေတတာ

အကြည့် ခုတင်နားတွင် ရောက်နေသော မင်းအောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သောကတွေ စိတ်ညစ်တာတွေအားလုံး မေ့ပျောက်သွားကာ ငုဝါ မင်းအောင်ကို ပြေးဖက်လိုက်၏။

“ကိုအောင် ပေါ်လာသေးတယ်နော် ငုဝါ မျှော်နေတာ ကြာလှပြီ”

“အချိန်တန်လို့ ရောက်လာပြီလေ၊ ငုဝါရဲ့၊ ဘာလဲ တို့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာလား”

“မတွေ့ချင်ပဲနေမလား ကိုယ့်ယောက်ျားပဲဟာ”

လင်သား၏ ခါးကိုဖက်တွယ်ရင်း မျက်နှာကို မော့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့် ငုဝါ၏ ချစ်စဖွယ်အမူအရာကြောင့် မင်းအောင် ငုဝါအား ပွေ့ချီ၍ ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ အချစ်တောင်ကျရေက တစ်ဟုန်ထိုး စီးဆင်းသွားတော့သည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ပြီးဆုံးဖွယ်ရာမရှိသည့် ကိလေသာအချစ်တွေက အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် တောက်လောင်နေဆဲ...

ဘီထူး ၆၉

အခန်း(၁၀)

မလွန်မှ ခင်ပွန်းနှင့်ပြန်တွဲကာ အပျော်ကြူးနေသော ငုဝါမှာ နေ့ခဏလောက်သော ပြိတ္တာလိုဘဝကို နှစ်သက်စွာဆက်လက် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ လူမသိသူမသိ ပျော်ပွဲဆင်နေတာပင် နှစ်လတာကာလသို့ ရောက်လာ၏။ တစ်နေ့ မင်းအောင်၏ ကိုယ်ထဲတွင် အရင်ကမရှိသော ဆေးမင်ကြောင်အင်းများကို တွေ့၍...

“ကိုအောင် ဒီတတ်တူးတွေက အရင်က မရှိပါဘူး”
မင်းအောင် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားကာ...

“ဪ... ဒါလား... အခုရောက်နေတဲ့ဘုံမှာ ထိုးထားတာ ငုဝါရဲ့၊ ငုဝါမကြိုက်ရင် နက်ဖြန်ကျ ဖျက်လာခဲ့မယ်”

တစ်ခါတလေတော့ မင်းအောင်၏ ပြောပုံဆိုပုံ ဆက်ဆံ ပုံတွေက ကိုအောင်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ငုဝါထင်မိသည်။

နေ့ခင်းနေ့လယ်တွင် လက်ဖက်ခြံထဲမှာ အလုပ်သမားတွေ ကို ကြီးကြပ်ရသည်။ လက်ဖက်ခြောက်လှမ်းတာ၊ သိုလှောင်ရုံပို့တာ၊ အိတ်သွတ် ဘူးခွဲသွတ်ပြီး ဈေးကွက်ပို့တာ၊ ပွဲရုံပို့တာ၊ ဖြန့်ဖြူးတာက အစ အားလုံးကို ဦးဆောင်နေရသည်။ မင်းအောင်ကလည်း တစ် ရက်မှမပျက် ညတိုင်းရောက်လာတတ်သည်။ ကြာတော့ ငုဝါပင်ပန်း လာ၏။

တစ်နေ့ လက်ဖက်စိုက်ခင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ် ငုဝါ ပင် ပန်းလွန်ပြီး မူးလဲသွားသည်။ အိုက်စံနှင့်ခမ်းလုံတို့ စိုးရိမ်ပူပန်စွာနှင့် ပင်လောင်းထိတက်ပြီး ငုဝါအား ဆေးခန်းပြကြသည်။ ဆရာဝန်က သေချာစွာစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး အရမ်းအားနည်းနေသည့်အပြင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေကြောင်းပါ သိလိုက်ရသည်။ ထို့အတွက် ငုဝါ အံ့သြတုန် လှုပ်သွား၏။

ကိုအောင်၏ ကလေးချီချင်ပြီဆိုသည့်ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေး နိုင်ခဲ့၍ ဝမ်းသာရသလို တမလွန်ချစ်သူနှင့်မှ သန္ဓေရသောအဖြစ် ကိုလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်မိသည်။

ဆရာဝန်ပြောသမျှကို ရင်ထဲထည့်သိမ်းဆည်းရင်း တိတ် ဆိတ်စွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စွာ သတင်းမေးသည့် ခမ်းလုံတို့ကို ပင် ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး အားနည်းတာတစ်ခုပါဟုသာ ပြောခဲ့ သည်။

ထိုညက မင်းအောင်ကို အရင်နေ့များကထက်ပို၍ မျှော် ထင်စောင့်စားနေမိသည်။

မင်းအောင်ကိုပြောပြစရာ သတင်းကောင်း ရှိနေပြီ မဟုတ် တော့ ထုံးစံအတိုင်း မြူတွေဆိုင်း၍ လင်းနို့တစ်ကောင် အိမ်ထဲဝင် တာက အိမ်မြှောင်တွေစုတ်ထိုးပြီးမှ မင်းအောင် ရောက်လာသည်။ မင်းအောင်က သူ့ပုံစံအတိုင်း ချစ်လွန်းတင်ဖို့ အစပျိုးသည်။

“ကိုအောင်ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောလေ ငုဝါ ဘာများလဲ”

“ကိုအောင် ကလေးလိုချင်တယ်ဆို”

“အင်းလေ အဲ့ဒီအတွက်ပဲ တမလွန်က ပြန်လာခဲ့တာလေ”

“ဒါဆို စိတ်အေးလိုက်တော့ကိုအောင်၊ ငုဝါမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ”

မင်းအောင် ဝမ်းသာဟန်မပြဘဲ တစ်ခုခု စဉ်းစားနေဟန်တူ သည်။

“ဘာလဲ... ကိုအောင်ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ဝမ်းသာပါတယ်... ပျော်လွန်းလို့ ငိုငိုသွားတာ”

ထိုညက သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထွေးပွေ့ တာ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ကိလေသာ မြူငွေကင်းစင်စွာနှင့် ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ဆက်ဆံခဲ့ကြ၏။ အမှန်တကယ် ထူးခြားသော ခေ့နိုင်စရာ ညတစ်ညဆိုလျှင်လည်း မမှား...။

မနက်လင်းသည့် အချိန်ကျမှ ပိုပြီး ထူးခြားနေတာကို မှတ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အခန်းကန့်ထားသော သုံးထပ်သားနဲ့မိတ္တူ နေထားခဲ့သည့် မင်းအောင်လက်ရေးနှင့် စာတစ်ကြောင်းကြောင့်

ငှါ ငိုချင်သွားသည်။ လက်ရေးက ကြောင်ခြစ်ထားသလို...
မင်းအောင် လက်ရေးနှင့် သိပ်မတူချင်...

ဤ...

နိုဘာ (၇၇) ရက် စနေနေ့ကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ်
မင်းအောင်

ကိုအောင် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီပေါ့။ ဘာကိစ္စတွေများ အရေးပေါ်
လာလို့လည်းမသိ၊ သူ့ချိန်းဆိုသည့်ရက်ကို တွက်ချက်ကြည့်တော့
လည်း ခုနစ်လနီးပါး လိုသေးတာကို သိရသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ပြန်လာဦးမယ်ဆိုတာ သိရသည့်အတွက် သိပ်ပြီး စိတ်သောကဖြစ်မ
နေမိတော့၊ ငှါနေတတ်သွားခဲ့ပြီ။ အရင်လို အထီးကျန်နေရသော
ဘဝမျိုးလည်းမဟုတ်၊ သူမဝမ်းကြာတိုက်ထဲမှာ ကိုအောင် သွေးသား
သူရင်သွေးလေး ရှိနေပြီမဟုတ်လား။

ခုနစ်လဆိုတာ ဘာမှကြာသည့်အချိန်ကာလမဟုတ်၊ ငှါ
အားအင်သစ်ကို လွယ်ပိုး၍ လောကဓံအား ရင်ဆိုင်ရန်အဆင်သင့်
ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ခြံထဲကလူတွေ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေမှာစိုး၍ ငှါ လက်
ဖက်ခြံကို အရောက်သွားသည်။

အရင်လို ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေ မလုပ်တော့... ငှါ
လုပ်သမျှ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတာကအစ ငိုက်ထဲက ရင်သွေးလေး
အတွက် စဉ်းစားပြီးမှ လှမ်းသည်။ မိဘမေတ္တာအပြည့်နှင့် ဒီကလေး
ကို စောင့်ရှောက်သွားမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထား၏။

မင်းအောင် နှုတ်ဆက်သွားပြီးနောက် တစ်ညနှစ်ညလောက်

တော့ ငှါ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ညစဉ်ပြုမြ ဝတ္ထုရေး
အတိုင်း မင်းအောင်ကို မျှော်မိသေးသည်။

သို့သော် ခြံထဲမှာ မြူတွေမဆိုင်းတော့သလို လမ်းမှားကာ
အလည်လာသော လင်းနီလေးလည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား
သည်။ အိမ်မြှောင်တွေ အသံတိတ်သွားသလို ကြွက်တွေလည်း ငြိမ်
သက်သွား၏။ ကိုအောင်ကတော့ ပေါ်မလာတော့ချေ။

အခန်း(၁၁)

ပုနက်စောစောအဖြစ် တို့ဟူးသုပ်စားရင်းနှင့်ပင် ချွေးတွေ ဖို့လာပြီး ပျို့ချင်အန်ချင်သလိုဖြစ်လာ၍ ငှက်နောက်ဖေးသို့ ထွက်ပြီး အန်ဖို့ကြိုးစား၏။ တကယ်တန်း အန်တော့လည်း ဘာမှပါမလာဘဲ လေအန်တာ ဖြစ်နေသည်။ ငှက် ပလုတ်ကျင်းနေစဉ်မှာပင် ဒေါ်စုံ ရောက်လာပြီး...

“ငှက် သမီးနေမကောင်းဘူးလား ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့”

အန်ချင်စိတ် ပျောက်သွားသဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီး

ဒေါ်စုံအား ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကော်ဖီသောက် ရင်း ကိုအောင်အကြောင်း ရင်သွေးလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ မှတ်နာမှာ အပြုံးပန်းတွေ အလိုလိုပွင့်လာသည်။ ဒါကို ဒေါ်စုံအကဲ ခတ်နေတာ ငှက်သတိမပြုမိလိုက်...

“ငှက်သမီး မဟုတ်မှလွဲရော သမီးသမီးသမီးဖြစ်နေတာ မနိုးဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုဟာများရှိနေတာလား”

ဒေါ်စုံ၏ စူးစမ်းမှုက ကွက်တိဖြစ်နေ၍ ငှက်ပြုံးလိုက်မိ သည်။

“အဟင်း ဒေါ်ကြီးက အမြင်သိပ်စူးတာပဲ ပညာရှိတယ်၊ တွေးကြည့်ရုံနဲ့ ကွက်တိဆိုသလိုပဲ”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်စုံ ငှက်ကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။

“မောင်မင်းအောင် ပြန်လာပြီးမှရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပေါ့ ဟုတ် လား ငှက်”

“ဟုတ်တယ်ဒေါ်ကြီး အဲဒါကြောင့် ငှက်လည်း တအားအံ့ ဩနေတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုအောင်ကိုယ်စား ကိုယ်ပွားလေးရမှာဆို တော့ ပြေသာပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ လူတွေသိလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဒါတော့ ငှက် သဘောပေါက်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး”

ငှက် စကားဖြတ်ပြီး ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ် လျှောက်လုံး အတွေးတွေက ဖရိုဖရဲ၊ ခင်ပွန်းသည်ဆုံးပြီး နှလုံးခုန် တိုက်ဝန်ရသည့် သူမအပေါ် ရွာက ဘယ်လိုထင်ကြမည်မသိ။ ခုနက

ရောသွားလို့ ရသေးသော်လည်း ကိုယ်ဝန်ရင့်လာချိန်နှင့် မီးဖွား
ချိန်မှာ သတိထားမိသူတွေ တွက်ချက်ကြည့်လျှင် လွဲချော်နေသည်
ရက်စွဲများကို သတိပြုမိသွားကြမှာပဲ ဖြစ်သည်။

စိတ်ပင်ပန်းလွန်းလှသဖြင့် ထိုကိစ္စကို ကြိုတွေးမနေတာပဲ
ကောင်းမည်။ ကိုအောင် ကိုယ်ပွားလေးရထားတာနှင့်ပင် အားလုံးကို
ရင်ဆိုင်ဖို့ ခွန်အားတွေ ရှိနေပြီပဲဖြစ်သည်။

စိုက်ခင်းတွင် မျက်နှာလွဲလို့ရမည်သူကို အသိမပေးဘဲ လေ့
လာ၍ စိတ်ထဲက အမှတ်ပေးရွေးချယ်ထားလိုက်၏။ လုပ်ငန်းကျွမ်း
ကျင်မှု သစ္စာရှိမှု ရိုးသားမှုစံများနှင့်တိုင်းပြီး ခမ်းလုံနှင့် နမ်းခမ်းဝါတို့
အား တာဝန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည့်အချိန်
နှင့် မီးဖွားပြီးနောက် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးနိုင်ဖို့ စီစဉ်နေခြင်းဖြစ်၏။

ခုလို ကိုယ်ဝန်ရင့်လာမှာ လုပ်နိုင်သလောက်တော့ ဆက်လုပ်
နေဦးမှာပဲဖြစ်သည်။ ညဘက် ကိုအောင်လာလေမလားဟု မျှော်စရာ
အကြောင်းလည်း မရှိတော့သဖြင့် အလုပ်မှာ ငုဝါ ကောင်းကောင်း
အာရုံစိုက်လို့ ရနေသည်။ ကိုအောင်တို့ စိတ်ခိုင်လိုက်ပုံများ မလာ
တော့ဟု ဆိုပြီးနောက် လုံးဝကိုပေါ်မလာတော့။ သူ့လာမည်ဆိုလျှင်
ဖြစ်တတ်သော ဖြူဆိုင်းခြင်း၊ လင်းနို့ရောက်လာခြင်း၊ အိမ်တွင်းမှ
သတ္တဝါများ ယောက်ယက်ခတ်ခြင်း ဖြစ်ရပ်များသည်လည်း ကို
အောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေသည်လားမသိ၊ လုံးဝအရိပ်ယောင်
မပြတော့...။

ဒါကြောင့်လည်း ပြန်လာမည်ဟု အသိပေးသွားသည့်ရက်စွဲ
အား မျှော်လင့်တကြီး ဖြစ်နေမိပြန်သည်။ ထိုအချိန်လောက်ဆိုလျှင်
ကိုယ်ဝန်လည်း အတော်ရင့်နေပြီမို့ အားကိုးအားထားပြုစရာ

ယောက်ျား ပြန်လာခြင်းကို ငုဝါအားတက်မျှော်လင့်နေမိခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

“အစစအရာရာ အားလုံးကို ကွက်တိဖြစ်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာ
များလား ကိုအောင်ရယ်”

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်တွေ တတိတိ ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။ ငုဝါပင်
ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်
ငုဝါကိုကြည့်ရင်း ရွာသူရွာသားများနှင့် ခြံအလုပ်သမားများ စုတ်တ
သပ်သပ် ဖြစ်ကြရ၏။ လင်သားဆုံးပါးပြီး ကိုယ်ဝန်ကျန်ရစ်သည့်
မုဆိုးမလေးအား ဝိုင်းသနားနေကြသည်။

သူတို့တွေ သနားသလို ငုဝါကိုယ်တိုင်လည်း အားငယ်၏။
ဒီတော့ စိတ်ဖြေသာအောင် ဖေဖေဆီသာ ဖုန်းဆက်ရသည်။ ကိုယ်
ဝန်ရှိနေကြောင်း အသိပေးလိုက်တော့ ဖေဖေ့ဦးနှောက်သံကို ဖုန်းထဲမှ
ကြားရ၏။ သမီးလေး အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်နေရချိန်မှာ နီးသည်
၏ ကျန်းမာရေးကြောင့် ပြေးမလာနိုင်တာကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ အထပ်ထပ်
တောင်းပန်သည်။

ဒီတော့လည်း ငုဝါစိတ်မကောင်း၊ အမဲသား မွေးရမှာက
လွဲပြီး ကျန်တာတွေအားလုံး အဆင်ပြေကြောင်း အားပေးစကား
ပြန်ပြောရသည်။ မောင်ငယ်ကလည်း ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဖော့ချီ
ထဲက စတိုးဆိုင်ကို ဦးစီးနေရသည်မို့ မိသားစုတွေ အချင်းချင်း
တောင်မင်းကို မြှောက်မင်းမကယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

တကယ်လည်း ငုဝါဘဝက အဆင်ပြေ၏။ သူ့ရွေးချယ်
တာဝန်ပေးခဲ့သော ခမ်းလုံနှင့် နမ်းခမ်းဝါက အလုံးစုံ စိတ်ချရသလို
သူနားမှာလည်း ဒေါ်စုံတို့သာအမိက မားမားရပ်ပေးခဲ့ကြသည်။

၃၁

ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ပေးသည်။

လက်ဖက်ခြံမှအပြန် ညောင်ပင်ကြီးရှေ့အဖြစ်တွင် ဘာ
ရယ်မဟုတ် ညောင်ပင်ကြီးကို ကြည့်မိသေးသည်။ ညောင်ရွက်များ
ခြောက်သွေ့ကာ ကြွေတောင်ကြွေကျနေလေပြီ။

ကိုယ်ဝန်သုံးလကျော် လေးလလောက်အရောက်မှာ ဓမ္မ
တာအတိုင်း ချင်ခြင်းတပ်လာသည်။ ချင်ခြင်းကလည်း ဆန်းတော့
ဆန်း၏။ ပန်းရောင် အနီရောင်အဆင်းရှိသော ဖျော်ရည်မျိုးသောက်
ချင်သည်။ အသားငါးများကိုသာ စားချင်သည်။ ထမင်းနှင့်အသီး
အရွက် စားမိလျှင် ပျို့အန်တတ်သည်။

ဒေါ်စုံကလည်း အသားငါးများကို ကြော်၍တစ်မျိုး၊ ကင်၍
တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ လုပ်ကျွေးခဲ့သဖြင့် ငှက် ချင်ခြင်းတွေ အာသာ
ပြေနေ၏။ တစ်ခါတလေ မီးဖိုထဲဝင်ကာ ဒေါ်စုံ ချက်ပြုတ်ဖုတ်ကင်
နေတာတွေကို ကြည့်ပြီး မကျက်တကျက် အနေအထားမှာပင်
အငမ်းမရယူကာ စားသောက်ပစ်တတ်သည်။

ထူးဆန်းသည့် ချင်ခြင်းကြောင့် ဒေါ်စုံက သားယောက်ျား
လေးပဲ မွေးမှာပါဟု ဟောကိန်းထုတ်သေးသည်။ ယောက်ျားလေး
သာမွေးလျှင်တော့ ငှက် အကြိုက်ပဲပေါ့။ . ကိုအောင်နှင့်တူသော
သားလေးဆိုလျှင် သူ့အတွက် အားလုံးပြည့်စုံသွားမည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝန်လရင့်လာသည်မို့ ပင်လောင်းဆေးရုံသို့ သွားကာ
ဗိုက်အပ်ရသည်။ လွယ်မုန်းမှာက သားဖွားဆရာမ တစ်ယောက်သာ
ရှိသည်။ သားဦးကလေးမို့ အားလုံးစိတ်ချရအောင် ဆေးရုံမှာပင်
မီးဖွားဖို့ စိတ်ကူးထားသည်။

(OG)က ဇန်နဝါရီလကုန်ပိုင်းကို ဂျူးဒီတ်ပေးထားသည်။

လွယ်မုန်းနှင့် ပင်လောင်းက တစ်နာရီကျော် ကားနှင့်သွားရသည့်ခရီး
ဖြစ်၍ ဇန်နဝါရီလလယ်လောက်တွင် ပင်လောင်းမှာ တစ်လလောက်
အိမ်ငှားနေဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ ဒါမှလည်း ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်
ဖို့ကိစ္စ အဆင်ပြေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝန် ငါးလပြည့်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှစ၍ ငှက် စိုက်
ခင်းကို မသွားတော့၊ အိမ်မှာပဲ အနားယူအားမွေးခဲ့တာ ခုချိန်ထိဖြစ်
သည်။ ရာသီဥတုအေးနေသဖြင့် အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းထဲမှာပဲ
ခူတင်ပတ်၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ရှော့ရှော့ရှူရှူ မွေးဖွားနိုင်မည့်
လေ့ကျင့်ခန်းမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်။ ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် စမ်းကြည့်
သည့်အခါ အထဲမှရင်သွေးလေး၏ တွန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားသိရှိ
ရသဖြင့် ကြည်နူးမှုအစုံအလင်နှင့် ပီတိတွေဖြစ်ရ၏။

အခန်းထဲမှာ ပတ်လျှောက်နေရင်း ကိုအောင်ရေးထားခဲ့
သည့် နံရံမှစာကို ဖတ်မိပြန်သည်။ နိုဝင်ဘာ(၁၃)ရက်တဲ့၊ ပြက္ခဒိန်
တို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ကြည့်သည်။ ဒီနေ့ နိုဝင်ဘာ(၆)ရက်။

“အို. ကိုအောင်ပြန်လာဖို့ တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာပါလား။”

ယောက်ျား ချိန်းဆိုထားသည့်ရက် ရောက်တော့မည်မို့ ငှက်
ဝမ်းသာအားတက်သွားသည်။

ကိုအောင်ပြန်လာရင်လည်း ငှက်ဗိုက်ကို နမ်းဦးမှာ၊ နား
တပ်ပြီး အထဲက နီလေးလေးရဲ့ အသံကိုနားစွင့်ဦးမှာ။ . .

ဟု တွေးဖြစ်တော့ အလိုလိုနေရင်း ဝမ်းသာကြည်နူး သွား
သွားရသည်။

ရင်သွေးလေးမွေးဖွားဖို့က လိုသေးသည်မို့ ယောက်ျား ပြန်
သာမည့်ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်နေမိသည်။ ဒီလိုနှင့် ထပ်ည

၁၁

မှာတော့ ငဝါအနားယူအိပ်စက်နေစဉ် ဆူဆူညူညူအသံများ ကြား
လိုက်ရသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ဘာသံများလည်းဟု စူး
စမ်းတွေးတောမိတော့လည်း အဖြေမတွေ့၊ အခန်းထဲမှာလည်း ဘာ
မှထူးခြားမှုမရှိ၊ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသံတွေကလည်း တအား
နီးကပ်နေသလို ခံစားရသည့်အတွက် ငဝါ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်လာ
သည်။

“ငဝါ. . ငဝါ. . သမီး”

ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်စုံအသံကြားရပြီး အခန်းထဲဝင်လာသည့်
အတွက် ငဝါ အကြောက်ပြေကာ အားတက်သွားသည်။

“ဒေါ်ကြီး. . ဒေါ်ကြီး”

“မကြောက်နဲ့ ငဝါ ဒေါ်ကြီးရှိတယ် တော်သေးတာပေါ့
ငဝါ တံခါးကိုချက်ထိုးမထားလို့”

“အဲဒါအသာထားပါဦး. . . ဒေါ်စုံရယ် အခုကြားနေရတာ
ဘာသံတွေလဲ”

“ဒေါ်ကြီးလည်း မသိဘူး၊ အသံလာတာကတော့ ခြံထဲကပဲ”

ခြံထဲကဆို၍ ငဝါ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ဒေါ်စုံကို အားပြု
၍ ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မှန်ပြတင်းမှ အပြင်သို့
ချောင်းကြည့်ကြ၏။ မြင်လိုက်ရသည်က ခြံထဲအနှံ့ ညဉ့်ငှက်များ
အုပ်လိုက်ကျရောက်ပြီး ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသော မြင်ကွင်းပင်
ဖြစ်သည်။

“ဒါ. . ဒါ. . ဘာငှက်တွေလဲ”

“ငှက်မဟုတ်ဘူး ငဝါ၊ အဲဒါ လင်းနို့တွေ”

“ရှင်! . . .”

၁၂

လင်းနို့တွေနဲ့ ပြည့်လှနီးနီး၊ လရောင်အောက်တွင် သေချာ
သိပ်ကြည့်တော့ ဒေါ်စုံပြောတာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

တဝစ်ဂစ် တဝီဂီ အော်မြည်သံ တဖြန်းဖြန်း တောင်ပံရိုက်
သံများကြားတွင် အခြားငှက်များကို အုပ်ဖွဲ့အနိုင်ကျင့် ဖမ်းယူသွေး
ရင်နေတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်တွေ့နေရ၏။

လင်းနို့များ၏ ကြောက်စရာ အစာရှာပုံမြင်ကွင်းကြောင့်
ငဝါစိတ်တွေ နောက်ကျသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ
၍ ခုတင်ပေါ်ပြန်လှဲပြီး အနားယူလိုက်ရသည်။

“လာနေကျ မဟုတ်ပေမယ့် သိပ်ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး
ငဝါရယ်၊ သူတို့ဘာသာဘာဝ အစာရှာထွက်ကြတာပါ။ ကဲ. . ကဲ. .
အိပ်လိုက် ဒေါ်ကြီးစောင့်ပေးမယ်”

ဒေါ်စုံ၏ အားပေးမှုကြောင့် ငဝါ စိတ်သက်သာသွားပြီး
ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ အတွေးထဲမှာတော့. . .

“ဒီနေ့ နိုဝင်လာ (၁၂)ရက်၊ အဲ. . မဟုတ်ဘူး၊ ညသန်းခေါင်
တော့သွားပြီဆိုတော့ (၁၃)ရက်နေ့ ရောက်ပြီပေါ့၊ ဒါ ကိုအောင်ပြန်
လာမယ်ရက်ပဲ၊ ဒါ ကိုအောင် လွှတ်လိုက်တဲ့ လင်းနို့စေတမန်တွေ
ထဲမှာ သူလာမယ်ဆိုတာ ကြိုပြီးအသိပေးတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”
ထူးတွေးမိပြီး ငဝါ စိတ်အေးကာ ပျော်သွားမိသည်။

စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားတော့ ငဝါ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။
အောင်စင်လင်းမှပင် တစ်ရေးနိုးတော့သည်။

ငါ အိပ်ရာထကတည်းက နေရထိုင်ရတာ ထူးခြားနေသည်။ ဗိုက်ထဲက ကလေးက တအားလှုပ်နေသည်။ ငါ့ထိုလှုပ်ရှားမှုကို သည်းခံရင်း ခေါ်ပုတ်နှင့် အမဲကြော်စားသည်။ နွားနို့သောက်သည်။ မနက်စာစားပြီး ခြံထဲဆင်းကာ လမ်းလျှောက်သည်။ ထိုသို့ လျှောက်တော့မှ ခြံထဲမှာ ငှက်သေကောင်တွေ ပြန့်ကျဲနေတာ တွေ့ပြီး မူးနောက်နောက်ပင် ဖြစ်သွား၏။

ငှက်အသေကောင်များ၏ လည်ပင်းတွင် အစွယ်ရာနှင့်

သွေးစီးကြောင်းများ တွေ့ရသည်။ လင်းနို့များ၏ အစာဖြစ်ခဲ့ရသည့် အသေကောင်များကို ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ စိုင်းလူကို ခိုင်းထားလိုက်ပြီး ငါ့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်အဖြစ် ရုပ်ရှင်တစ်ကား ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြနေသည့် နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားကလည်း စိတ်ပျက်စရာ၊ အနာဂတ်အဖြစ်တွေ ကြုံရိုက်ထားသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သလို ဇာတ်အိမ်ကလည်း ထူးခြားသည်။ ထိုကာလတွင် ကမ္ဘာကိုကြီးစိုးသူများမှာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များသာဖြစ်သည်။ လူသားစစ်စစ်ဟူ၍ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့၏။

ထိုလူသားများမှာလည်း သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်များ၏ အချင်းသားသဖွယ်ဖြစ်နေပြီး နို့အတွက် နို့စားနွားမ မွေးမြူသလိုမျိုး သွေးထုတ်လုပ်ရန်အတွက် လူကိုမွေးမြူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ရုပ်ရှင်ကြည့်မိကာမှ ပိုပြီး အာရုံစိုက်ရသဖြင့် တီဗွီပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်၍ တစ်ရေးအိပ်လိုက်သည်။ သွေးလေးနေ၍လားမသိ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာပင် အိပ်မက်ထဲ ချစ်သလိုသို့ မင်းအောင်ရွှေကလေးသည်။ ပုဆိုးဝှင်းသိုင်းကာ တစ်ထိပ်လုံးလည်း ဆေးမင်ကြောင်တွေ အပြည့်ထိုးထား၏။

“ကိုအောင် ပြန်လာပြီလေ မပျော်ဘူးလား ငါ့ရဲ့၊ ကိုအောင် ငါ့ခိုက်ထဲမှာ ဝင်စားဖို့ ပြန်လာတာ”

ငါ့ကြည့်နေရင်း မင်းအောင်ရုပ်က တဖြည်းဖြည်းကြမ်းလာသည်။ နောက်ဆုံး မင်းအောင် မဟုတ်တော့၊ ငါ့အိပ်မက်ထဲသို့ ပြောင်းသော ညောင်ပင်တစ္ဆေ စိုင်းမောက် ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ မင်းငိုက်ထဲမှာ ဝင်စားဖို့ ရောက်လာတာ၊ ဒါ ငါနဲ့ရတဲ့ ကလေးမို့ ငါလူပြန်ဝင်စားမယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးကို ငါစောင့်နေတာ ကြာပြီလေ”

“အမလေး”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ရင်း ငုဝါ လန့်နိုးသွားသည်။ ထို အချိန်မှာပင် ငိုက်က တအားနာနေတာကို သတိပြုမိသည်။ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး မဟုတ်တာကို သတိပြုမိပြီး ငုဝါ အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွားသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို အောင့်အည်းကြိတ်မှိတ်ခံရင်း ဒေါ်စုံကို အော်ခေါ်မိသည်။

“ဒေါ်စုံ. . ဒေါ်စုံ. . လာပါအုံး”

“သမီး. . ငုဝါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငိုက်နာတယ် ဒေါ်စုံ ဒီတစ်ခါနာတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး”

“ဟင်. . ဟုတ်လား”

ဆိုးရွားလှသော နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ချွေးပြန်ပြီး မျက်ရည်များ ပင်ကျလာ၏။

“မွေးဖို့ရက် နှစ်လလောက်လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မခံနိုင်တော့ဘူး. . အား. . အ. .

အမလေး နာတယ်. . ဒေါ်စုံ. . နာတယ်”

ငုဝါ အမူအရာကြောင့် ဒေါ်စုံလည်းစိုးရိမ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်မှ အိပ်ရာခင်းကို ဖယ်ရှား၍ ထဘီနှစ်ထည်ထပ်ခင်းပြီး ငုဝါအား အိပ်ခိုင်းလိုက်၏။

“လမစေ့ဘဲ မွေးချင်တာများလား မသိဘူး”

“မပြောတတ်ဘူး ဒေါ်စုံရယ်၊ အား. . အမလေး ကယ်ကြပါဦး. . အား. . ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေပြီဖြစ်သော ငုဝါကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်စုံ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ငုဝါ အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ခင်းထားသောထဘီ ရွှံ့စိုသွားတာ တွေ့ရတော့သည်။

“ဟယ် ငုဝါ ရေမြှောတောင် ပေါက်သွားပြီ၊ ဒါဆို မွေးတော့မှာပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ. . ဒေါ်စုံ သားဖွားဆရာမ ပြေးခေါ်လိုက်မယ်”

“အား. . အမလေး. . မြန်မြန် ဒေါ်စုံ မြန်မြန်သွား. . ”

ဒေါ်စုံ အိမ်ပေါ်မှ ဝုန်းခိုင်းကျဲအောင် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ထွက်လာရင်း အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ နန်းမူကို လှမ်းအော်ခဲ့ရသေးသည်။

“နန်းမူရေ. . နန်းမူ၊ ငုဝါ ငိုက်နာနေလို့ ဝမ်းဆွဲ သွားခေါ်မယ်၊ တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပေးပါအုံး ဘယ်သူမှ မရှိလို့ဝေ”

“အေး အေး. . ငါသွားကြည့်ထားမယ် စိတ်ချ”

မှာမရော ရှိတာမှာပြီး ဒေါ်စုံ ရွာထဲသို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပြေးရှာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ငုဝါတစ်ယောက် အာဝေန်ကဒုက္ခကို အသည်းအသန် ခံစားနေရပြီဖြစ်သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် အဆိုးဆုံးရဆုံး အရေးအကြီးဆုံးအချိန်မှာ အနားတွင် အားပေးမည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ၍ ငုဝါ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်ကာ ငိုကြွေးမိသည်။

နာကျင်မှုကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပိုစိပ်လာပြီး ပိုပြင်းထန်လာသည်။ အသက်ထွက်တော့မလား ထင်ရအောင် ဝေဒနာက ဆိုးရွားလွန်းလှ၏။ ကိုအောင် ချိန်းထားသည့်ရက်မို့ ကိုအောင် ခုနေချိန်မှာတင် ကောင်းမည်ဟု တမ်းတမိသေးသည်။

သို့သော် တကယ်ရောက်လာတာက အိမ်နီးချင်း ဒေါ်နန်းမူ ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်နန်းမူက ငှက် အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး လက်ကိုဆုပ် တိုင်၍ အားပေးသည်။

“ညွှန့်.. ညွှန့်ကြည့်လိုက် ငှက်။ ကလေးက ခေါင်းဆိုက်နေ သလိုပဲ.. ငှက်ကို အားပြုပြီး ညွှန့်ကြည့်လိုက်”

“အား.. အား.. အား”

ထိုအချိန်တွင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံ ကြွက်အော်သံ များက ငှက်အော်သံနှင့်အပြိုင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားတော့သည်။

ငှက် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ မျက်ရည်တွေ အညစ်အ ကြေးတွေနှင့် စိုရွှံ့ညစ်ပတ်နေပြီဖြစ်သည်။ အာဝေဓိက ဒုက္ခဆိုတာ မိန်းမသားတွေအတွက် သီးသန့်ပြဌာန်းပေးထားသည့် ဓမ္မတာ သဘောတရားတစ်ခုဖြစ်သည်မို့ ဒေါ်နန်းမူအားကိုးနှင့်ပင် ရင်သွေး လေးအား လောကကြီးထဲရောက်အောင် ပို့ပေးတော့မည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ပြီး ငှက် အားစိုက်ညွှန့်လိုက်သည်။

စာဖွဲ့ပြု၍ ပြည့်စုံနိုင်မည်မထင်သော ဆိုးရွားလှသည့် ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ငှက် မီးဖွားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ကို အောင်ကို တမ်းတကာ အားစိုက်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ ဝမ်းဗိုက် တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးသွားသလို ခံစားရကာ ကလေးတိုးထွက်လာသည့် ခံစားမှုအား လက်တွေ့ကြုံလိုက်ရသည်။

အဆုံးစွန်သော နာကျင်မှုကို မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး ငှက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ငိုကြွေး လိုက်သော ရင်သွေးလေး၏ ငိုသံကိုပင် ငှက် မကြားတစ်ချက် ကြား

တစ်ချက်...

“အုဝဲ.. အုဝဲ.. အုဝဲ.. ဝဲဝဲ”

“ဟယ်.. မွေးပြီ.. မွေးပြီ ငှက်ရေ၊ အမလေး နည်းတဲ့ တောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တော်တော်နဲ့ မမွေးနိုင်တာ.. ၊ ယောက်ျားလေးတော့.. ယောက်ျားလေး..”

ငှက်က ဘာမှမသိ၊ မကြားတော့၊ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်စုံနှင့် အဖေအမေဆရာမ ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးက မွေးပြီးပြီဖြစ်နေ သလို မိခင်ကလည်း သတိလစ်နေသဖြင့် သားဖွားဆရာမမှာ ငှက်ကို သာ ဝရစိုက်ပြုစုရတော့သည်။

ရက်မစေဘဲ မွေးသည်မို့ အနီးကအစ ဘာမှ အဆင်သင့် နှိုးနှေးသဖြင့် ဒေါ်စုံမှာ မင်းအောင်၏ ပုဆိုးများနှင့်သာ အနီးလုပ် ရတော့သည်။ ကလေးအား သန့်ရှင်းအောင် ရေမိုးချိုးပေးစဉ်..

“ငှက်နယ် ကိုးလအတိလောက် ဖြစ်နေတာတောင်.. အနီး လေးဘာလေး အဆင်သင့် လုပ်မထားဘူး၊ သူ့အဖြစ်ကလည်း လင် သေမှ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ သိရတဲ့အဖြစ်”

နန်းမူစကားကို နားထောင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်ရှင်းသွား သည့် ငှက်၏ မွေးဖွားမှုအတွက် လမစေဘဲ မွေးတာကိုပင် ကြံဖန်၍ ထောင့်တင်နေရသည်။

ကံအားလျော်စွာ အဆင်ပြေသွားသလို ငှက်လည်း သတိရ ထာ၍ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပေးပြီး နို့တိုက်စေသည်။

“ဘာလေးလဲဟင် ဒေါ်ကြီး ဘာလေးလဲ”

“ယောက်ျားလေး ငှက်၊ ယောက်ျားလေး တစ်တုံးတင်းပြီ ဝဲဝဲတွယ်”

ငဝါ ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး သားကိုထွေးပွေ့၍ မေတ္တာရေစင် နို့ချိုတိုက်သည်။ ကိုအောင်လက်ဆောင် ဒီသားလေးက ငဝါအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား၊ စောစောက ခံစားခဲ့ရသော နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကလေးနို့ဝမှ သားဖွားဆရာမက ချက်ကြိုးဖြတ်၍ ဆေး ထည့်ပေးရသည်။ ထိုချက်ကြိုးကို မြေမြှုပ်ဖို့ယူပြီး ဒေါ်စုံ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ ဖက်ရွက်တစ်ရွက်ခု၍ ထိုအရွက်ပေါ် ချက်ကြိုးခက် တင်ထားကာ ဒေါ်စုံ တွင်းတူးသည်။

တွင်းတူးအပြီး ချက်ကြိုးကိုလှမ်းယူတော့ ဒေါ်စုံ မျက်လုံး ပြာရပြန်သည်။ စောစောကတင်ထားသော ချက်ကြိုးက မရှိတော့၊ သွေးစွန်းနေသည့် ဖက်ရွက်ကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။ လမစေ့ဘဲ မွေးသည့်ကလေး၏ ချက်ကြိုးပါပျောက်သွားတော့ ဒေါ်စုံပင် အနည်း ငယ်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အနီးအနားမှာခွေးတွေ ကြောင်တွေလည်း မရှိ၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ။

ဒီအဖြစ်ကို ငဝါအားအသိမပေးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

ငဝါကတော့ သားကိုရင်ခွင်ထဲထည့်ရင်း ကြည်နူးနေရှာ သည်။ ဒေါ်စုံ ငဝါနားကပ်ရင်း ကလေးကို သေချာကြည့်ရသည်။ ကလေးက ဘယ်သူနှင့်မှမတူဘဲ ရုပ်ဆိုးသည်ဟု ဒေါ်စုံထင်မိသည်။

“ဒေါ်ကြီး . . သားက ဘယ်သူနဲ့တူလဲ”

“ဟင် . . အဲဒီအရွယ် ဘယ်လိုလုပ် မှန်းလို့ရဦးမှာလည်း ကွယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းပဲ”

ငဝါ ၏ ကြည်နူးမှုကို မဖျက်ဆီးလို၍ ဒေါ်စုံပြုံးလို့သာနေ လိုက်သည်။ ကလေးလေး နို့စို့နေပုံက အားပါးတရ ရှိလွန်းလှသည် နို့စို့ချိန်နှင့် အိပ်ချိန်မှာ နို့စို့ချိန်က ပိုများမည်ထင်၏။

မီးနေသည် အာဟာရဖြစ်အောင်ကျွေးမွေးဖို့ . . နို့ထွက် အောင် နွားမြီးစွပ်ပြုတ်လုပ်ဖို့အတွေးများနှင့် ငဝါကိုထားခဲ့ပြီး ဒေါ်စုံ မိမိချောင် ဝင်ခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် ဒေါ်စုံ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေ၏။ ငဝါအတွက် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်သွားတာနေမှာဟု တွေး တာ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်သည်။

နို့ဝသွားပြီး အိပ်နေသောသားကို အကြိမ်ကြိမ်နမ်းရင်း တစ် သောက်တည်း စကားတွေပြောနေမိသည်။

“သားကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲ၊ အင်း ဒီနေ့ ဘာနေလဲ . . အဲ စနေနေ့ဆိုတော့ တ ထ ၁ ဓ န၊ ထွန်းအောင် ဆိုတဲ့နာမည် ကောင်းတယ်၊ ကိုအောင်နာမည်လည်း ပါသွားတော့ပြီ ရော”

သားဦးအရူးဆိုသည့်အတိုင်း ငဝါ အရူးအမူးဖြစ်နေချိန်မှာ ဒေါ်စုံ လိုအပ်တာတွေဝယ်ဖို့ ရွာထဲသွားရန် အိမ်မှထွက်လာသည်။ သူတို့မြင်သည်နှင့် ဒေါ်နန်းမူက လှမ်းခေါ်၏။ ပြီးတော့ တီးတိုးလေ သံနှင့် တရစပ် ပြောတော့သည်။

“ဒီမယ် မယ်စုံ၊ ငဝါ သားလေးမွေးတော့ ကျုပ်နာမီကြည့် လိုက်တယ် . . ဆယ့်နှစ်နာမီအတိ”

“အဲ . . ဟုတ်လား၊ ညည်းမှတ်ထားလို့ တော်သေးတာသား”

“အဲဒါတင်ကမလား ဒီနေ့က စနေနေ့လေ၊ သားဦး မနေဘဲ တာ မိဘကို ကောင်းကျိုးမပေးဘူး၊ ပြီးတော့ မွေးတာကလည်း

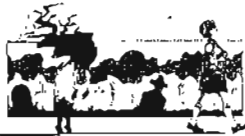
၉၀ ဇေတတာ

တကယ့် နေတက်ရေတက်ကြီး”

ဒေါ်နန်းမူပြောမှ ဒေါ်စုံလည်း ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားသည်။ လ
မစေ့ဘဲမွေးသည့်အပြင် ရေတက်နေတက် စနေသားတဲ့...

“အေးပါဟယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငုဝါကိုတော့ သွားမ
ပြောနဲ့ သူက ခေတ်ပညာတတ်ဆိုတော့ ဒါမျိုး အယူရှိတာ မဟုတ်
ဘူး၊ မသိလိုက် မသိဘာသာနေပါ နန်းမူ”

“အင်းလေ သူမကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မပြောရုံပေါ့”

BURMESE
CLASSIC

ဘီလူး ၉၁

ရှောက်

နှစ်နာရီလောက်ဆိုလျှင် (၁၄)ရက်နေ့ အရက်
တက်ကာလ ဖြစ်သွားတော့မည်။ သားကိုသိပ်ရင်း ပြန်လာမည်ဆို
သည့်ယောက်ျားအား ငုဝါမျှော်နေမိသည်။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်သွားသည်။ မျှော်ရင်းနှင့်
ငုဝါ အားလျော့လာသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးက တအံ့အံ့အသံပေး၍... ငုဝါ သား
အားမှာ ဝင်လှဲ၍ နို့တိုက်ရပြန်သည်။ စုပ်အားကောင်းကောင်းနှင့်

ပါးဖောင်းအောင် နို့စို့နေသော သားငယ်ကိုကြည့်ပြီး ကလေးမွေးထားရ၍ ပပ်ပန်းနေသော ငုဝါ အိပ်ပျော်သွားသည်။

နံနက်လင်းအားကြီးလောက်တွင် သားမြတ်မှ နာကျင်မှု ဝေဒနာကြောင့် ငုဝါလန့်နိုးလာသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ သားငယ်က နို့မစို့ဘဲ နို့သီးခေါင်းကိုခဲ၍ အိပ်နေတာတွေ့ရသည်။ သွားဖုံးလေးနှင့်ဖိကြိတ်ခဲထားသည့်အတွက် နာနေမှန်းသိတော့ သားငယ်နို့ချွတ်အောင်လုပ်ရသည်။

ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မရသဖြင့် မတတ်သာသည့်အဆုံး သားငယ်၏ နှာခေါင်းကိုပိတ်လိုက်မှ ပါးစပ်ဟလာ၍ ဝေဒနာမှ သက်သာရာရသွားသည်။ အသက်မှန်မှန်ရှူကာ အိပ်မောကျနေသောသားကို ငွံနမ်းလိုက်ရင်း စောစောက အိပ်ပျော်နေစဉ် မက်သောအိပ်မက်ကို သတိရမိ၏။

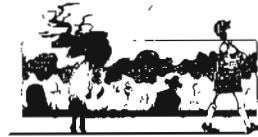
အိပ်မက်ထဲမှာ ငုဝါက ကလေးကိုစလွယ်သိုင်း ပုခက်နှင့် ရင်ဘတ်ကြားမှာ ထားကာ ချိပိုးရင်း လက်ဖက်ခူးနေသည်။ ထိုစဉ် လက်ဖက်စိုက်ခင်း တစ်နေရာမှာ ကိုအောင်ကိုတွေ့ရသည်။ ငုဝါ အပြေးလေး ဝမ်းသာအားရသွားတွေ့တော့ ကိုအောင်က ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။ ငုဝါ ကလေးတစ်ဖက်နှင့် စိုက်ခင်းအနှံ့ လိုက်ရှာသည်။ အတန်ကြာလှည့်ပတ်ရှာပြီးမှ မိုးမခပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုင်နေသောကိုအောင်ကို တွေ့ရသည်။

ငုဝါ ရန်တွေ့တော့သည်။ ပြန်လာမယ်ပြောပြီး ကတိမတည်သည့်အတွက် ကိုအောင်ကို ရန်စကားတွေပြောကာ ထုရိုက်ရင်း ငိုမိသည်။ ကိုအောင်က ငုဝါကိုမကြည့်ပဲ...

“ဒီကလေးက ကိုယ်တို့ကလေး မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကိုအောင်...”

ကလေးကိုငုံကြည့်ပြီး ပြန်မော့ကြည့်တော့ မိုးမခပင်အောက်မှာ သူတို့သားအမိမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့။ ထိုစဉ်မှာပဲ ငုဝါ အိပ်ရာမှနိုးလာလေသည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၄)

သားလေးထွန်းအောင် ရက်တစ်ရာပြည့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အိမ်မှာအလှူလုပ်ဖြစ်သည်။ သံဃာသုံးပါးပင့်ကာ နေ့ဆွမ်းဆက်ကပ်သည်။ သားငယ်က ဂျီကျကာ ငိုနေ၍ ငှက်တရားပင် ဖြောင့်အောင်မနာရ။

သားကဇက်ခိုင်ကာ ခေါင်းထောင်နေပြီဖြစ်သည်။

သားတစ်ယောက်နှင့် ဘဝကိုတစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းရသည်ကိုလည်း ဒုက္ခဟု မထင်တော့အောင် အားမာန်တွေ ပြည့်နေ

၏။

ခမ်းလုံနှင့် နမ်းခမ်းဝါကိုလည်း သားငယ် (၆)လပြည့်သည်နှင့် ခြံထဲပြန်လာခဲ့မည်ဟု အသိပေးလိုက်သည်။

လူရှင်းသွားတော့ အိမ်မှာ အမာခံ ဒေါ်စုံနှင့် ဒေါ်နန်းမူတို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။ စိုင်းလူက ကလေးကို ဟိုတို့ဒီတို့နှင့် စနေသည်။ ငှက်တရားကို နို့တိုက်နေ၏။ သားငယ်က အားပါးတရ စိုးရုံသာမက နို့သီးခေါင်းကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုက်ပြန်သည်။ နာကျင်လွန်းလှ၍ ငှက်တရား မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဒေါ်ကြီး.. ဒေါ်ကြီး ဘာလို့ငိုနေတာလဲ”

စိုင်းလူ မေးတာကြားပြီး ပန်းကန်တွေကို အဝတ်ခြောက်နှင့် သုတ်နေသော ဒေါ်စုံနှင့် ဒေါ်နန်းမူတို့ အနားရောက်လာသည်။

“ငှက်တရား.. သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား.. သားက နို့သီးကို ကိုက်ထားတယ် ဒေါ်ကြီး၊ အားအမလေး..”

အကြောင်းရင်းကိုသိတော့ ဒေါ်စုံက ခြေမြန်လက်မြန်နှင့် ကလေးနှာခေါင်းကို ပိတ်ပြီး အားမြတ်ကို ပါးစပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်၏။ ငှက်တရားတစ်ဖက် နို့သီးခေါင်းတစ်ဝိုက်တွင် သွားရာအကွင်း လိုက်ပေါ်ကာ သွေးခြေပါဥနေပြီ။

“ဟုတ်ပဟယ် ကလေးက သန်လိုက်တာ၊ ကိုက်ထားတာများ အကွင်းလိုက်ပဲ သွားပေါက်နေပြီလား မသိဘူး မှန်းစမ်း”

ဒေါ်စုံက ကလေးမေးစရာကိုဆွဲ၍ ပါးစပ်ဖြုတ်ပြီးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တအံ့တဩနှင့်...

“ဟယ်.. သွားလည်းတစ်ချောင်းမှ မထွက်သေးပါဘူး”

သွားရာတောင် မပေါ်သေးဘူး”

“ဒီမှာတော့ ပြတ်ထွက်လုမတတ်ဘဲ ဒေါ်ကြီး”

“အေးလေဟယ် တော်တော်ကဲတဲ့ကလေး”

ဒေါ်စုံက မချင့်မရဲပြောရင်း ကလေး၏တင်ပါးကို မနာအောင် တဘုံးဘုံးရိုက်သည်။

ငဝါလည်း သားကို နို့တိုက်ဖို့ပင် ကြောက်သွား၏။

“ဒေါ်ကြီး မနက်ဖြန် ခမ်းလုံလာရင် ပင်လောင်း တက်ပြီး နို့မှုန့်ဘူးကြီး သုံးဘူးလောက်နဲ့ နို့ဘူးနှစ်ဘူးလောက် ဝယ်ခိုင်းလိုက်စမ်းပါ”

“အေးပါကွယ်. . အေးအေး”

“ဒါ စားချင်သောက်ချင်လာတဲ့သဘော ငဝါရဲ့၊ နို့စို့ရတာ နဲ့တင် မတင်းတိမ်တော့ဘူးဆိုတာ ပြလာတာ၊ အာဟာရမှုန့်လေးပါတွဲပြီး ကျွေးကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်နန်းမူ”

ထို့နောက်မှာတော့ ငဝါ သားကို နို့မတိုက်ရဲတော့ဘဲ နို့မှုန့်ဖျော်၍ နို့ဘူးနှင့်တိုက်သည်။ သားငယ်က နို့မှုန့်ကို ကြိုက်ပုံမရ. . ပထမ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ စို့သည်။ နောက်ပိုင်းမှ နို့မှုန့်မှန်းသိသည်နှင့် မစို့တော့ဘဲ ထွေးထုတ်လာသည်။ ဒီတော့ ဆန်မှုန့်လေး အာဟာရမှုန့်လေးကြိုကာ ဖြည့်စွက်စားအဖြစ် ကျွေးမွေးသည်။ ဒါကိုလည်း သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။

ငဝါမှာသာ နို့တိုက်တော့လည်း အကိုက်ခံရ၊ မတိုက်ပြန်တော့လည်း နို့တွေတင်းပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ဒေါ်စုံက တင်းနေတဲ့ နို့ရည်တွေ ညှစ်ပစ်ဟု အကြံ

သေ၍ ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်လေးခံ၍ နို့တွေကို ညှစ်ပစ်ရသည်။ ထိုအခါမှ ကိုက်တာခဲတာ သက်သာသွားသည်။

ငဝါက မေတ္တာစိတ်အပြည့်နှင့် ဒဏ်ရာမရသေးသော နို့တစ်ဖက်လှန်ကာ သားငယ်ကိုတိုက်သည်။ မိခင်နို့မစို့ရတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီလား မသိ။ သားက အငမ်းမရ စို့သည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေစဉ်မှာပင် ကလေးက နို့ကိုကိုက်ပြန်သည်။

“အား. . သား. . သားလေး လွတ်. . မကိုက်နဲ့. . မကိုက်နဲ့. . အား. . အမလေး. . ”

ငဝါ နာကျင်လွန်း၍ အသံကုန်အော်ဟစ်ရှာသည်။ ကလေးပေါ်ပေါက် အတင်းဖြုတ်ရင်း နို့ကို ဆွဲထုတ်ရသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သွားရာတွေမှ သွေးပါစီးကျနေတာကို တွေ့ရသည်။ ငဝါ မျက်ရည် ငိုယိုပေါက်ပေါက်ကျရင်း နာကျင်မှုကို အံ့ကြိုက်ခံသည်။

“ကဲ. . ငဝါ ညည်းသားကို နို့တိုက်လို့ လုံးဝမဖြစ်တော့ဘူးနော်”

ဒေါ်စုံလည်းတား. . သားကိုလည်း နို့မတိုက်ရဲသော ငဝါ နို့ညှစ်၍ ဇွန်းနှင့်တိုက်သည်။ အာသာပြေပုံမရသော သားငယ် တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာသည်။ ဒီတော့လည်း ငဝါ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင် ခြေပြီး ရွာမှကျန်းမာရေးမှူးနှင့် သားဖွားဆရာမထံ မေးမြန်းစုံစမ်းနည်းလမ်းရှာရသည်။

သူတို့ကလည်း စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ခြောက်လအထိ မိခင်နို့သာတိုက်ကျွေးရန် အကြံပေးသည်။ အပေါက်အပြဲဒဏ်ရာများနှင့် သွေးထွက်နေသော နို့ကို သွေးတိတ်အောင် မနည်းလုပ်ထားရသေးဘဲ နို့တိုက်လျှင် ပြတ်ထွက်ဖို့သာရှိတော့၍ ငဝါ မကိုက်ရဲ

ဒီလိုနှင့် တစ်နေ့မှာ သူသောက်နေသည့် ကြက်သားစွပ် ပြုတ်ရည်ကို ဇွန်းနှင့်ခပ်ပြီး သားကိုတိုက်ကြည့်သည်။

ကြက်ပြုတ်ရည်ကိုတော့ ကလေးက အငမ်းမရသောက်၏။ သားကြိုက်တတ်တာ သိသွားတော့ အသားများများနှင့် စွပ်ပြုတ်ပြုတ်၍ အရည်စစ်ပြီး နို့ဘူးထဲ ထည့်တိုက်ရသည်။ ဒါကို သားငယ်နှစ်သက်၍သာ တော်တော့သည်။ တစ်ပါတ်ဆယ်ရက်အတွင်း သားငယ်က အရင်လိုဝဝဖြိုးဖြိုး တစ်တစ်ရစ်ရစ် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်က ငှက်ကိုယ်တိုင် အသားစိမ်း ငါးစိမ်း မကျက်တကျက် ချင်ခြင်းတပ်ပြီး အလွန်အကျွံစားခဲ့တာကို သတိရပြီး ..

“အင်း.. သားက ငှက်ထဲမှာကတည်းက အသားငါး စားချင်နေတာကိုး”

ဟုသဘောပေါက်သွားသည်။

အဖြေကို သိရတော့ သားအတွက် အာဟာရကိစ္စ အဆင်ပြေသွားရသည်။ သားငယ်ခြောက်လပြည့်ချိန်မှာ နို့ခမ်းပြီး နို့တိုက်ရမည့် ဘေးဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည်။ ကလေးကရိုကထ အနည်းငယ်လွတ်သွားတော့ ငှက် လက်ဖက်ခြံလုပ်ငန်းကို ပြန်ဦးစီးသည်။

ကလေးကို ဒေါ်စုံတို့သားအမိနှင့် ထားခဲ့သည်။ စိုင်းလူကလည်း သူ့အမေ မအားသည့်အချိန်တွင် ကလေးပုခက် လွှဲပေးဖော်ရ၏။ ဒီနေ့လည်း ဒေါ်စုံက ကလေးကို အသားစွပ်ပြုတ်ရည်နှစ်ဘူးတိုက်ပြီး သိပ်ထားခဲ့သည်။ စိုင်းလူက တင်းနစ်ဘောလုံးနှင့် နံရံကို ပစ်ပေါက်ဆော့ရင်း ထွန်းအောင်လေးကို ပုခက်လွှဲပေးနေသည်။ အဆော့မက်သည့် စိုင်းလူ ပုခက်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လွှဲပြီး ဘော

လုံးပစ်တမ်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး ဆော့နေ၏။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ နံရံကိုထိမှန်ပြီး ပြန်ကန်လာသည့် ဘောလုံးပုခက်ထဲ တန်းတန်းမတ်မတ် ကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ စိုင်းလူ အလန်တကြားဖြစ်သွားကာ ကလေးထိခိုက်သွားလေမလား တွေးပြီး ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသည်။ အသာထရပ်ပြီး ပုခက်ထဲ မရဲတရဲ ထည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင် ပုခက်ထဲမှ တင်းနစ်ဘောလုံးလေး ပြန်ခုန်ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ စိုင်းလူ ဘောလုံးကို ကောက်ပြီး ပုခက်ထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ်... အဟစ်”

ကလေးက စိုင်းလူကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်ကာ တခစ်ခစ်ရယ်ပြသည်။ ကလေးဘာမှမဖြစ်တာသိ၍ စိုင်းလူ စိတ်အေးသွားသော်လည်း ကလေး၏ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိုင်းလူ လန့်သွားပြန်သည်။ အဘယ်ဘောလုံးကိုကောက်ပြီး ပစ်ပေးလိုက်တာများလားဟု တွေးပြီး လန့်မိခြင်းဖြစ်၏။

ကလေး၏ လက်သီးဆုပ်က တင်းနစ်ဘောလုံးထက် အဆများစွာ သေးငယ်သည်။ ဒါကို ကောက်ယူပစ်ပေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး စိုင်းလူသိသည်။ တွေးသော်လည်း အဖြေမပေါ်သဖြင့် သူ့ဟာသူ အချိန်နဲ့ ပြုတ်ကျလာတာပဲ ဖြစ်မှာပါဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ပုခက်ကို အဆတ်မပြတ် လွှဲပေးနေ၏။ ကျောဘက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိသလို ခံစားလိုက်ရ၍ စိုင်းလူ ကြက်သီးများထသွားရသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာမှ ကလေး အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကလေးအိပ်သွားတာ သေချာသည်နှင့် စိုင်းလူ ဘောလုံးကောက်ယူပြီး အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ သူ့အမေကို ထိုအဖြစ်ပြောပြချိန်

၀၀၀ ဇေဝတာ

ကြံထားသော်လည်း... အောက်ရောက်သည်နှင့် ကစားဖော်များ
ရောက်လာသည်မို့ ဆော့ဖို့သာ အာရုံရောက်ပြီး ထိုအဖြစ်ကို မေ့
သွားလေတော့၏။

ဘီလူး ၀၀၀

အခန်း (၁၅)

၆ဝါ ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ရင်း ထမင်းစားနေသည်။
သားငယ်က သူမကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်နေရှာသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ဟစ်...”

သားလေးက တခစ်ခစ် ရယ်ပြသဖြင့်...

“အေးအေး... ကျွေးမယ် သားလေး... ကျွေးမယ်”

ဟုဆိုကာ ထမင်းကို ညက်ညက်ဝါးပြီး ခွံကျွေးသည်။ သား
ငယ်က အရသာခံပြီးနောက် လျှာနှင့်ထိုး၍ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

လူလည်ကျလွန်းသည့် သား၏လုပ်ရပ်ကို ငှက်သဘောကျသွား၏။

“လူလည်လေး... မန်မန်တော့ မကြိုက်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

ငှက် ခွပ်ပြုတ်ထဲမှ အသားတုံးကိုဆယ်၍ ညက်နေအောင် ဝါးပြီး ခွဲကျွေးကြည့်သည်။ ဒါကိုတော့ သားလေး ထွေးမထုတ်... နှစ်သက်စွာစားကာ ရယ်ပြနေ၏။ ဒါနှင့်ပဲ ငှက်ထမင်းမစားဖြစ်တော့ဘဲ သားကိုသာ အသားတုံးတွေ ဝါးခွဲနေသည်။ အသားတုံးတစ်တုံးတစ်တုံးကုန်မှဘဲ သားငယ်ရယ်ပြနေတာ ရပ်တော့သည်။

ငှက် သားငယ်၏ ပါးစပ်ကိုတစ်ရှူးနှင့် သုတ်ပေး၏။
ထိုအခါတွင် သားငယ်ကသူ့လက်ကို လှမ်းကိုက်သည်။

“အား...”

“ကြည့်စမ်း ခွေးကလေး၊ မေမေလက်ကို ကိုက်တယ်ဟုတ်လား”

သူ့မလက်ညှိုးကို ကြည့်မိတော့ သွားရာက အထင်းသားအပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်ဖြစ်သွားပြီး သွေးများပင်စိမ့်ထွက်လာသည်။

“သားလေး သွားတွေ ပေါက်နေပြီထင်တယ်... မှန်းစမ်း”

ငှက်က သားငယ်၏ မေးစေ့ကို ဆွဲပြီး... ပါးစပ်ကို ဟကြည့်သည်။

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့ သွားတွေပေါက်နေပြီ၊ အပေါ်အောက် အားလုံးလေးချောင်းတောင်... ဒါကြောင့် သားက အသားတွေ စားချင်နေတာကိုး၊ လက်ကိုလည်း ကိုက်လိုက်တာများ သွေးတောင်

ထွက်တယ်... ဟွန်း... လူဆိုးလေး...”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ သွားတွေနှင့်မတူ ထူးဆန်းစွာ ခွန်ထက်ပြီး အစွယ်နှင့်တူနေ၏။ ဒါကိုလည်း ငှက်သတ်မပြုမိဘဲ ကလေးကိုသာ နှမ်းနေလေ၏။

သားနှင့်စကားပြောရင်း ပါးကိုမနာအောင် လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကလေးက ထိုလက်ကို လှမ်းဟပ်နေသေး၏။

“ကဲ... နောက်နေ့ကစပြီး အသားများများနဲ့ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ချက်ငယ် ဟုတ်ပြီလား... သား”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

“ကဲပါ ငှက်ရယ် ကိုယ့်ဝမ်းလည်း ဝအောင်စားပါဦး၊ ပေးချက်ကြီးကို ကလေးပေး”

ဒေါ်စုံ ကလေးယူချီလိုက်တော့မှပဲ ငှက် ထမင်းဆက်စားဖြစ်တော့သည်။ ဒေါ်စုံတို့ သားအမိကလည်း ကလေးကိုချစ်ကြသဖြင့် ချစ်အတွက် အကောင်းဆုံးအဖော် ရထားသည်ဟုသာ ဆိုရမည်။

ဒေါ်စုံက ကလေးကို ပခုံးပေါ်မှောက်တင်၍ တင်ပါးပုတ်ထမင်းလျှောက်ရင်း သိပ်နေသည်။ ကလေးက မအိပ်ဘဲ ဒေါ်စုံ၏ ချစ်လိုက်ကို ကိုက်လိုက်သည်။

“အား... အမလေး ကိုက်တယ်တော့”

ဒေါ်စုံ အလန့်တကြားအော်ကာ ကလေးကိုမြှောက်ချီလိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီး ပေးပေး... ကလေးပေး သူကသွားပေါက်နေတာ မြင်မြင်ရာ ကိုက်ချင်နေတာ”

“ရပါတယ် ငှက်ရယ်... ပုခက်ထဲ ထည့်သိပ်လိုက်လေ”

ထမင်းသာ ပြောင့်ပြောင့်စား. . .”

ဒေါ်စုံက အောက်ထပ်တွင် ဆင်ထားသည့် စောင်ပုခက်ထဲ ကလေးထည့်သိပ်လိုက်မှပဲ ငုဝါစိတ်အေးပြီး ထမင်းဆက်စားလို့ရ သွားသည်။ ဒေါ်စုံက လူကြီးမို့ သည်းခံနိုင်မှာဖြစ်သော်လည်း စိုင်းလူ ကလေးထိန်းနေတုန်း အကိုက်ခံရပြီး တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လျှင် ဒုက္ခဟု တွေးပူနေမိသည်။

ခဏကြာတော့ ကလေးအိပ်သွားသည် ထင်၏။

ဒေါ်စုံ ထမင်းပွဲ သိမ်းနေစဉ်မှာ ငုဝါ စာရင်းတွေစစ် ဂဏန်း တွေပေါင်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ. .

ငုဝါ ကလေးကို ပုခက်ထဲမှ ကောက်ချီလိုက်သည်။ သားကို ရင်ခွင်ပိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ သူမအခန်း အိပ် ရာပေါ် ကလေးကိုချ၍ ပလတ်စတစ်ပေါ် ပုဆိုးစုတ်ခင်းသည်။ ထို အပေါ်မှာ သားကိုသိပ်၏။

ပင်ပန်းနေသည့် ငုဝါလည်း ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် အိပ် ပျော်သွားသည်။ အိပ်ပျော်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာသည်မသိ နားထဲမှာ သားငယ်၏ရယ်သံ တခစ်ခစ်ကြားမိ၍ ငုဝါ လန့်နိုးလာ သည်။

သူမညာဘက်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကလေးကိုမတွေ့ သဖြင့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်မိသည်။ ထိုအ ခါမှ ခုတင်ခြေရင်းဘက်ရောက်နေသော သားငယ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ. . သားရယ် လူးလို့မို့အိပ်ရင်း ခုတင်ခြေရင်းတောင် ရောက်နေပါလား”

ကလေးကို ပွေ့ချီ၍ သူ့ဘေးမှာ ပြန်သိပ်သည်။ ကလေးကို

ဖော်၍ ပြန်အိပ်သည်။ သူမ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်သွားပြန်၏။ အလုပ်တစ်ဖက် ကလေးတစ်ဖက်နှင့်မို့ စိတ်မောလူမောဖြစ်နေသည့် ငုဝါ အိပ်မက်မက်ဖို့ပင်အချိန်မရ၊ ကလေးမငိုလျှင် လုံးဝမနိုးတော့၊ အခုလည်း မျက်လုံးထဲ အလင်းရောင်ဝင်လာမှသာ နိုးလာတော့ သည်။

မျက်စိပွင့်သည်နှင့် ညာဘက်က ကလေးအိပ်ရာကိုကြည့် သည်။ သားကိုမတွေ့၍ ဆတ်ခနဲထထိုင်မိသည်။ ခြေရင်းမှာလည်း မှီ စိတ်ပူပြီး တစ်ဖက်လှည့်လိုက်တော့မှ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ အိပ်နေ သည့်သားကို မြင်မိပြီး ငုဝါပြုံးနိုင်တော့သည်။ ပြုံးမှ. .

“မဟုတ်သေးပါဘူး. . ခြေရင်းရောက်နေတာတော့ ထားပါ ခုဟာက လူကိုကျော်ပြီး တစ်ဖက်ရောက်နေတာ. . သားလေး လေး ခတ်သွားတတ်နေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား”

တွေးလည်း ဘယ်လိုမှအဖြေမရသဖြင့် သားကို ခုတင်အ ထယ်တည့်တည့်မှာ ရွှေ့၍ သိပ်ထားရင်း အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့ သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ဒေါ်စုံပြင်ပေးထားသော မနက်စာကို ထမန်းကတန်း စားသည်။

“ဒေါ်ကြီး သားလေး လေးဖက်သွားနေပြီလား”

“ဟင်. . ဟင်အင်း. . မသွားသေးပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အအိပ်ကြမ်းတာပဲဖြစ်မယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ဆိုတာ ပြောင်းဆန်နေတာပဲ၊ ခြေရင်းရောက်လိုက် ခေါင်းရင်းရောက် ထိုက်နဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘက်ဆို ဒေါ်ကြီးက ငုဝါထဲ သိပ်တာလေ ဘယ်သိပါ့မလဲ. . ကိုက်တတ်တာတော့ တအားပဲ”

မိုးရာလွမ်းကိုက်တာ ငဝါရဲ့”

“ဟင်းဟင်းဟင်း ဟုတ်တယ်ဒေါ်ကြီး အရမ်းကိုက်တတ်တာပဲ ဘယ်လိုကလေးမှန်း မသိဘူး”

“ဒုန်း”

ထိုစဉ် အပေါ်ထပ်မှ တစ်ခုခုပြတ်ကျသံ ဒုန်းခနဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး လန့်သွားကြ၏။

“သား.. သားလေး ခုတင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတာလား မသိဘူး”

ငဝါ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် အိမ်ပေါ်တဝုန်းဝုန်း ပြေးတက်သွားသည်။ ဒေါ်စုံလည်း နောက်မှလိုက်လာ၏။ အိပ်ခန်းတံခါး ဟနေတာတွေတော့ ပိုစိုးရိမ်သွားသည်။ သူ့ဆင်းလာစဉ်က တံခါးပိတ်ခဲ့လား မပိတ်ခဲ့ဘူးလားဆိုတာ ပြန်စဉ်းစား၍ မရတော့။

တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ အခန်းထဲ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သားငယ်ကို ခုတင်ခြေရင်းဘက်မှာတွေ့လိုက်ရ၍ သက်ပြင်းချမိ၏။

“ဟူး.. တော်ပါသေးရဲ့ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ လန့်လိုက်တာဆိုတာ မပြောပါနဲ့တော့”

“ဟုတ်ပဲ၊ ငဝါရယ်၊ ရင်မောလိုက်တာ”

“ဒါဆို ဘာပြုတ်ကျလို့ အသံမြည်တာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာကိုမှမတွေ့။ ခုတင်အောက်၌ကြည့်မှ ဇီးကွက်ရုပ်ကြီးကို တွေ့ရ၏။ ထိုဇီးကွက်ရုပ်ကို အဝတ်ဗီရိုပေါ်မှာ နှစ်ကောင်ယှဉ်၍တင်ထားတာဖြစ်သည်။ ငဝါ ဇီးကွက်ရုပ်အား လှမ်းယူရင်း ဗီရိုပေါ် ပြန်တင်

လိုက်သည်။

“ဒီအရုပ်က ဘယ်လိုပြုတ်ကျတာလဲ”

“ကြွက်တိုးလို့နေမှာပေါ့ ငဝါရယ်”

“ဟုတ်မှာပါလေ၊ ကဲ ဒေါ်ကြီးရေ ကျွန်မစိတ်မချတော့ဘူး တလေးပစ္စည်းတွေ ယူသွားလိုက်တော့၊ ကျွန်မ ကလေးခေါ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်”

“အင်း.. အင်း”

ဒေါ်စုံ ကလေးပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းနေစဉ်မှာ.. ငဝါ ခြင်ထောင်သိမ်းသည်။ စောင်ခေါက်သည်။ သေးစိုအနီးနှင့် ပုဆိုးများ လျှော်မည့်တောင်းထဲ ထည့်သည်။

ကလေးကို မနိုးတော့ဘဲ ပွေ့ချီခေါ်လာခဲ့၏။ အောက်ထပ်က စောင်ပုခက်မှာသိပ်ပြီးမှပဲ စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားသည်။

“ယောက်ျားလေးက ယောက်ျားလေးဇာတိ ပြတာပဲနော် သမီးလျှောက်တတ်တဲ့အခါ အတော်ထိန်းယူရမယ်”

“သေချာတာပေါ့၊ စိုင်းလူကိုသာ နမူနာကြည့်”

“ဟင်းဟင်းဟင်း ဟုတ်ပဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ဩော် ဒါနဲ့ ဒီနှစ်ကျောင်းတွေဖွင့်ရင် စိုင်းလူလေးကို ကျောင်းထားရအောင်နော်.. ကျွန်မ အားလုံးတာဝန်ယူမှာပါ၊ ကျူရှင်ထားဖို့ ကျောင်းဝတ်စုံဝယ်ဖို့ လိုအပ်တာတွေထောက်ပံ့ဖို့ အစုံပဲပေါ့”

“ကျေး.. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ငဝါရယ်၊ ဒါဆို ဒေါ်ကြီးအားလေး စာတတ်တော့မှာပေါ့၊ ဒေါ်ကြီးလိုသာဆို ကျောင်းထားနိုင်မှာဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မက မိသားစုလို သဘောထားတာပါ ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

စိုင်းလူကို ကျောင်းထားပေးချင်တာက တကယ့်ရင်ထဲက စေတနာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်သားကို တာဝန်ယူထိန်းပေးနေတာမို့ ဒီ လောက်တော့ ပြန်လုပ်ပေးသင့်သည် မဟုတ်လား။ ငှက်ရဲမိုးချိုး အလှပြင်ပြီးသည့်တိုင် ကလေးက မနိုးသေး၊ ဒေါ်စုံရော စိုင်းလူပါ နို့နေသဖြင့် ငှက်ရဲမိုးချိုးသို့ စိတ်ချလက်ချ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အခန်း (၁၆)

ချက်

ပြုတ်စားသောက် လျော်ဖွပ်ပြီးနောက်... ဒေါ်စုံ အကြောတက်သွားသည်။ စိုင်းလူက စားသောက်ပြီးသည်နှင့် အိမ် မကပ်ဘဲ ရွာထဲကို ဆော့ဖို့ထွက်သွားသည်။ ကလေးလည်း ပုခက်ထဲ မှာ အိပ်နေပြီဆိုတော့ သူလည်း တစ်ရောလောက် မှေးမည်အကြားနှင့် ပုခက်နားမှာ လှဲလိုက်သည်။

စိုင်းလူကို ကျောင်းထားဖို့အရေး ခေါင်းကိုက်နေသည့်တိုင်း ငှက်ရဲမိုးချိုး တာဝန်ယူလိုက်၍ ရင်အေးနေမိသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာ ထားစို့

မှာ ဆိုသည့်စကားက မှန်လွန်းလှသည်။ သို့သော် မောင်မင်းအောင်ကို တမလွန်မှ ပြန်ခေါ်ပေးမိသည့်အတွက်. . လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ဆိုသည်ကိုတော့ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်နေသည်။

အခုအချိန်အထိတော့ အားလုံးအဆင်ပြေနေသည်။ ငှက်အတွက် မင်းအောင်ကိုယ်စား ကိုယ်ပွားလေးရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည့်အတွက်. . ငှက်ကသူ့ကို မိသားစုလို သဘောထားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား. .

သားလေး အထိုက်အလျောက် ပညာတတ်သွားလျှင် ဒေါ်စုံသေပျော်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ဒေါ်စုံအတွေးထဲမှာ ကျေနပ်နေသလို တကယ်လည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထွန်းအောင် အိပ်နေသော ပုခက်လည်း လွဲပေးမည့်သူ မရှိ၍ ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

လွဲယမ်းသူမဲ့၍ ငြိမ်သက်သွားသော ပုခက်က ချက်ချင်းဆိုသလို လှုပ်စီလှုပ်စီ ဖြစ်လာ၏။

ဒေါ်စုံကတော့ အိပ်မောကျကာ ဟောက်ပင်ဟောက်နေလိုက်သေး၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဆုံးပါးသွားသူ လင်ယောက်ျားနှင့် ပြန်ဆုံနေလေပြီလားမသိ။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လမ်းလျှောက်သလို အသံများကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ထွန်းရွှေနေသံများလည်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအသံများ အချိန်အတန်ကြာ ပေါ်ထွက်နေပြီးနောက်. . အုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ ပြတ်ကျသံများ ကြားလိုက်ရသည်မို့ ဒေါ်စုံလန့်နိုးသွား၏။

နိုးလျှင်နိုးချင်း ဒေါ်စုံခေါင်းထောင်ကာ ပုခက်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ပုခက်က တစ်ယောက်ယောက် ခုန်ဝင်လိုက်သလို ခါထွက်နေ

၏။ ဘာများဖြစ်မလဲဟု ဒေါ်စုံထ၍ ပုခက်ထဲဝင်ကြည့်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးက ရှူပေါက်ချ၍. . သေးစိုအနီးကို လဲပေးရန် ကလေးကို ကောက်ချီပြီး လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ထားရင်း ပုခက်ထဲမှ သေးစိုအဝတ်ကို ဖယ်ရှားသည်။

ထွန်းအောင်လေးက ဒေါ်စုံ၏လက်ကို ကုန်းကိုက်လိုက်သည်။ ဒေါ်စုံ အသားနာသွားသည်မို့ လန့်ပြီး လက်ကိုခါချလိုက်မိ၏။ ကလေးက ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်စုံလဲ သတိမရှိ ကလေးကို စိုးရိမ်တကြိမ်နဲ့ ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ကလေးက ဘာမှမဖြစ်သည့်အပြင် ဒေါ်စုံအား တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်ပြနေသည်။ ဒေါ်စုံ ကလေးကို ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်မဖြစ် သေချာကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် လုံးဝမတွေ့ရသည်မို့ ဒေါ်စုံ သက်ပြင်းချမိသည်။

ကလေးကို အသာချရင်း ပုခက်ကို ပြင်ဆင်သည် ပြီးတော့ အသားပြုတ်ရည် တစ်ဘူးကိုတိုက်၍ ပုခက်ထဲ ပြန်သိပ်လိုက်သည်။ ကလေးအိပ်အောင် ပုခက်လွဲပေးပြီးနောက် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဆောင်သည်။ အောက်ထပ်ရှင်းပြီးနောက် ကလေးသိပ်ထားသော ပုခက်ကို တစ်ချက်လောက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှင်းဖို့ တက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဒေါ်စုံ ခုတ်လုံးပြုသွားရသည်။

အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ပရိဘောဂ အထားအသိုများ မှာရွှေနေပြီး ရှုပ်ပွနေတာ တွေ့ရသည်။ အမှိုက်များလည်း မှုတ်မှုတ်ကာမို့ ဒေါ်စုံ စိတ်ညစ်သွားသည်။

၈၁၂ ခေတ္တတာ

“စိုင်းလူ. . စိုင်းလူ တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကလေး၊ အမေတို့ အလုပ်ရွပ်အောင် ကမြင်းကြောထတဲ့ကလေး. . တောက်”

ဒေါ်စုံ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောရင်း တစ်ခုချင်းစရင်းသည်။ ဆက်တီကုလားထိုင်များနှင့် စားပွဲများကို နေရာချသည်။ ပြန်ကျနေသော ကစားစရာများ စာအုပ်များ ကောက်သိမ်းသည်။ လဲနေသောဓါတ်ဘူးများကို အတွင်းဖန်သား ကွဲမကွဲစစ်ဆေး၍ ပြန်ထောင်ရသည်။ ဒေါ်စုံ ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ ပြန်လာမှ ရိုက်ဦးမည်ဟု တေးထားကာ တံမြက်စည်း ဆက်လှဲသည်။ အားလုံးပြီးတော့မှ ရေခဲခိုးဖို့ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။

ကလေးအိပ်နေတာ မနိုးအောင် ပုခက်လွှဲပေးရင်း ခဏအမောဖြေသည်။ ဒေါ်စုံရေခဲခိုးပြီးပြီးတော့ ညနေ(၄)နာရီ ထိုးပြီ။ သိပ်မကြာမီ ခြံထဲသို့ ကားဝင်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ငှက်နှင့်အတူ စိုင်းလူပါဆင်းလာ၍ ဒေါ်စုံပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့. . စိုင်းလူ နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နင့်အဒေါ်နဲ့ ပါလာတာလဲ”

“သားမနက်ထဲက ခြံထဲလိုက်သွားတာလေ”

“ဟင်”

ငှက် သူသားကို ကောက်ချီ၍ စကားတွေ ပြောနေသလောက် ဒေါ်စုံမှာတော့ သားဖြစ်သူ စိုင်းလူကိုကြည့်ပြီး ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေလေ၏။

စိုင်းလူ ခြံထဲလိုက်သွားတာတဲ့. . ဒါဆိုနေခင်းက အပေါ်မှာ ပြောင်းဆန်အောင် လုပ်ထားတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူခိုးများ ဝင်မွေသွား

ဒီလိုနဲ့

ဘာလား၊ ဒါ. . ဒါဆို ဒီကိစ္စ ငှက်ကို ပြန်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး. . .

“ခပ်. . ခပ်. . ခပ်”

ကလေးရယ်သံကြားသည်နှင့် ဒေါ်စုံ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထလာ၏။

အခန်း (၁၇)

နဲ့တော့ ဒေါ်စုံ စိုင်းလူကို အိမ်မှာပဲနေခိုင်းသည်။

“သားရေ ပုခက်လွှဲထား၊ နို့ဘူးကုန်ရင် ယူပြီးသိမ်းထားဦး”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စုံ မီးဖိုချောင်ထဲပြန်ဝင်သွားတော့ စိုင်းလူ ပုခက်လွှဲသည်။ ကြာတော့ စိုင်းလူပျင်းလာ၏။ သို့နှင့် ပုခက်ကို အတော်မြင့်မြင့်ထိမြှောက်၍ အားကုန်လွှဲသည်။ ဒီနည်းက တစ်ခါလွှဲထားရင် အချိန်အတော်ကြာခံသဖြင့် စိုင်းလူ သဘောကျသွားသည်။

တစ်ခါတစ်ခါမှ ထလွှဲကာ သူ့ဘာသာသူ အရုပ်ကလေး

အထောင်၍ သားရေပင်နှင့် ပစ်သည်။ နှစ်ပွဲလောက် ကစားပြီးလျှင် ပုခက်ရပ်နေပြီမို့ ထလွှဲရပြန်သည်။

ဒီလိုနှင့် လွှဲလိုက်ဆော့လိုက် လုပ်နေရင်း အဆော့ကို အာရုံရောက်သွားပြီး ပုခက်လွှဲဖို့ သတိမေ့သွားသည်။ သဲကြီးမဲကြီးဆော့နေတာ အချိန်အတော်ကြာသွား၏။

“ဒေါ်စုံရေ ကျင်ဟောက်တို့ ဝက်ပေါ်လို့ ယူဦးမလား”

“ဝက်ပေါ်တယ်ဟုတ်လား၊ အေးအေး ယူမယ်ဟေ့ ဝင်ခဲ”

သူ့အမေ စကားလှမ်းပြောသံကြားမှ စိုင်းလူပုခက်လွှဲဖို့ သတိရပြီး ကယျာကယာထသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ပုခက်က လွှဲနေလျှင်မို့ စိုင်းလူအံ့သြသွားသည်။ အသေအချာ စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း ပုခက်ကရပ်မသွား၊ အချိန်ကောင်းစွာ သူ့ဟာသူလွှဲနေသည်။

“ဟားဟားဟား မိုက်တယ်. . ဒါဆို ငါလွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့လိုရပြီ”

စိုင်းလူ ကလေးအတွေးနှင့် ဝမ်းသာသွားကာ အရုပ်များပြန်ထောင်၍ သားရေပင်နှင့်ပစ်ပြီး ပြန်ဆော့နေတော့သည်။ သတိမမေ့ ကြည့်လိုက်တိုင်း ပုခက်ကလွှဲနေဆဲ စိုင်းလူ အတော်သဘောကျနေ၏။

“စိုင်းလူရေ. . စိုင်းလူ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့. . လာဦး”

ပုခက်မလွှဲရတော့သဖြင့် ကောင်းကောင်းဆော့မည် ကြံတာမှ အကောင်လှမ်းခေါ်သည်။ မသွားလျှင်လည်း ကျောပြင်ကို ချောတင်ပြီးလျှင် အိမ်နောက်ဖေးသို့ ပြေးရပြန်သည်။

၁၁၆

“သား.. ဆားတစ်ထုပ်နဲ့ ဆန္ဒင်းတစ်ထုပ်သွားဝယ်စမ်း။ အပြန်မှာ ဦးနောင်တို့ခြံမှာ မုံညင်းတစ်စည်းတောင်းလာခဲ့။ မြန်မြန် သွားမြန်မြန်လာ ပိုက်ဆံကျမပျောက်စေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်..”

“ကလေးအိပ်နေလား”

“ဟုတ်..”

နောက်ထပ် ဘာမှမေးလို့မရတော့၊ စိုင်းလူ ခြံဝိုင်းအပြင် ဘက်ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဒေါ်စုံ စောစောကယူထားလိုက်သော ဝက်သားတစ်ပိဿာကို ရေစင်စင်ဆေးကာ ခုတ်ထစ်နေသည်။

မုံညင်းနှင့် သုံးထပ်သားကြော်ပြီး ကျန်တာတွေ ပြုတ်ကြော် လုပ်ထားလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးနေ၏။

ထိုစဉ် ဒုန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကလေး အတွက် စိုးရိမ်ကာ ဒေါ်စုံပြေးထွက်လာသည်။ ကလေးက ပုခက်ထဲ မှာ ပုံမပျက်.. အိမ်ရှေ့မှာလည်း ဘာပစ္စည်းမှ ပြုတ်ကျနေတာ မတွေ့၍ အိမ်ပေါ်ထပ်ကပ် ဖြစ်မှာဟုတွေးကာ တက်လာခဲ့ရပြန် သည်။ လှေကား တစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ ပုခက်ကိုကြည့်မိသည်။ စိုင်းလူထွက်သွားတာလဲကြာပြီ၊ ပုခက်ကို ဘယ်သူလွှဲနေတာလဲဟု တွေးမိကာ ပြန်ကြည့်မိ၏။

ပုခက်က မနွေးမမြန် အူရိုန်နှင့် လွှဲနေဆဲ။ ဒေါ်စုံ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဒုတ်ဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် လူတစ်ယောက် ပြေးသွားသံကို ကြားလိုက်သည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အိမ်ပေါ်ထပ် ရောက်လာတော့လည်း လူရိပ်လူယောင်ကို မတွေ့ရ။ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်က လေ

၁၁၇

တိုက်တိုင်း တဒုန်းဒုန်း မြည်နေတာတွေ့ရ၍ အကြောက်ပြေသွား သည်။ ဒေါ်စုံ ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ချိတ်၊ ချိတ်ရန် လုပ်နေ ခဲ့မှာပင် တံခါးရွက်က အရှိန်နှင့် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သလို ဝင်လာ၍ ဒေါ်စုံလက် တံခါးညပ်သွား၏။

“အား.. အောင်မလေး.. သေပါပြီးတော့ အားလားလား”

တံခါးညပ်ပြီး ချက်ချင်း သွေးခြေဥသွားသည့် လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့်စုပ်ရင်း ဒေါ်စုံ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေ၏။

ဒေါ်စုံ ပြတင်းပေါက်မှ ချိတ်၊ ချိတ်ဖို့မကြိုးစားတော့ဘဲ တံခါး ပိတ်၍ ချက်ထိုးထားလိုက်သည်။

“ဂလဲ့.. ဂလွမ်..”

ထိုစဉ် အောက်ထပ်မီးဖိုချောင်မှ အိုးခွက်များပြုတ်ကျသံကို ကြားရပြန်သဖြင့် ကြောင်များလာဆွဲလေသလားဟု တွေးကာ.. လှေကားမှ အမြန်ပြေးဆင်းရတော့သည်။

လှေကားအလယ်အရောက် သူမမြင်လိုက်ရသည်က ပုခက် ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်အွားသော အရာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ပုခက်ကတော့ လွဲမြဲလွှဲနေလေ၏။ ကြောင်များခုန်ဝင်သွားလေသ ထားဟု စိုးရိမ်ကာ နောက်ဖေးမသွားနိုင်သေးဘဲ ပုခက်ဆီပြေးလာ ရပြန်သည်။ ပုခက်ထဲကြည့်တော့..

ကလေးက နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်ဆဲ..

လက်ချောင်းကို ဒေဝယက္ခ လှူးရင်းနောက်ဖေးသို့ ဝင်ခဲ့ရ ပြန်သည်။ မီးဖိုချောင်ရောက်တော့ ဒေါ်စုံ ပါးစပ်အဟောင်းသာ ခြစ် သွားရသည်။ ရေဆေး တုန်းထစ်ထားသည့် ဝက်သားများ ထည့်ထား ခဲ့သော ဒန်အိုးကြီးထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့..

၁၀၈

“ဟင်..ဟောတော့..ဝက်သားတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ခွေးဆွဲတာလား..ကြောင်လား..”

ခွေးဆွဲတာဆိုရင်လဲ တုံးထစ်ထားသည့် ဝက်သားက တစ်တုံးနှစ်တုံးလောက်တော့ ကျန်နေသင့်သည်။ သူ အိမ်ပေါ်မှာလည်း အကြာကြီးနေခဲ့တာမဟုတ်တော့ ဝက်သားတစ်ပိဿာကို ခွေးက ကုန်အောင်စားဖို့ အချိန်ရမှာမဟုတ်၊ စားနေရင်းတန်းလန်းနှင့် ပက်ပင်းမိရမည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ.. ဆန်းတော့ ဆန်းနေပြီ”

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

ထိုစဉ်.. အိမ်ရှေ့ပုခက်ထဲက ကလေးရယ်သံလေး ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၍ ဒေါ်စုံတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားရတော့သည်။

၁၀၉

အခန်း(၁၈)

သားငယ်ကို ပွေ့ချီရင်း.. ငုဝါ တေးဆိုကာ ချောသိပ်နေသည်။ သားက တအီးအီးတအဲအဲနဲ့ မအိပ်နိုင်သေး..

“လူကလေးရဲ့အိပ်ချိန်တန် ဗျိုင်းရှေ့ကပျံ၊ လူကလေးက အိပ်ချင်ဘူး ဗျိုင်းရှေ့ကမြူး.. မျက်လုံးကြီးကပြူး.. ဟူးဟူးဟူး အိပ်တော့ သားငယ်ရယ်၊ မေမေတစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာတာ နားချင်ပြီ”

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

၁၂၀

“ဒါပဲ..။ ဘာပြောပြော ရယ်ဖို့ပဲတတ်တယ်..။ အိပ်တော့၊
ဟွန်း..။ မေမေစိတ်တိုလာရင် ရိုက်လိုက်မှာနော်”

“ခစ်..။ ခစ်..။ ခစ်”

ချောမြူရင်း အိပ်အောင်သိပ်နေစဉ်မှာပင် သားက သူ့မျက်
နှာနား ကပ်နေသော ငုဝါ ရင်သားကို လှမ်းကိုက်လိုက်သည်။

“အား..။ အမလေး သားရယ် ကိုက်ပြန်ပြီ နာလိုက်တာ
ကျွတ်..။ ကျွတ်ကျွတ်..။ လွှတ်ပါသားရဲ့”

ညအိပ်ခါနီးမို့ ဘော်လီမပါဘဲ အင်္ကျီပါးသာ ဝတ်ထားသော
ငုဝါ သားငယ်ကိုက်သည့်ဒဏ်ကို ခံလိုက်ရပြန်သည်။ သားကိုခုတင်
ပေါ်မှာချ၍ အင်္ကျီလှန်ပြီးကြည့်မိသည်။ အင်္ကျီတွင် အပေါက်လေး
များ ဖြစ်သွားကာ သူမရင်အုံမှသွေးများ စီးကျလာသည်။

“ဒီကလေးတော့နော် ခွေးစိတ်ပေါက်နေလား..။ ဟွန်း”

“ခစ်..။ ခစ်..။ ခစ်”

သားလေးရယ်သံကြားရတော့လည်း အကိုက်ခံထားရသည့်
ငုဝါ မျက်နှာက ပြုံးသွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့..။ ပခုံးပေါ်မှာ
တဘက်စကိုခေါက်၍တင်ပြီးမှ သားငယ်ကိုထမ်းကာ တင်ပါးကိုပုတ်
၍ ချော့သိပ်ရသည်။ ထိုပုံစံအတိုင်း ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်း
လျှောက်သိပ်မှ သားကအိပ်သွားသည်။

ကလေးကို ခုတင်ပေါ် ညင်ညင်သာသာ ချလိုက်ရင်း အိပ်
ရာပြင်၍ ငုဝါပါ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ လူးလှိမ့်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှ
ပြုတ်ကျသွားမှာစိုး၍ ကလေးကိုဖက်ရင်း အိပ်ရသည်။

တစ်နေကုန် ပင်ပန်းထား၍ ငုဝါလည်း ချက်ချင်းပင် အိပ်
ပျော်သွားသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်

၁၂၁

လိုက်ကြတာ လင်းအားကြီး အချိန်ထိပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးက လှုပ်ရှားလာ၏။ ကလေးရင်ဘတ်
ပေါ်ရောက်နေသော ငုဝါလက်ကို လှမ်းဖမ်းကာ ကိုက်လိုက်ပြန်
သည်။

“အား..။ အောင်မလေး သေပါပြီတော့”

ရောင်နီပင် မပျိုးသေးသည့်အချိန်မှာ အသံနက်ကြီးနှင့်
အော်လိုက်သည်မို့ အောက်ထပ်မှ ဒေါ်စုံတို့ပါ လန့်နိုးသွားရသည်။
ညည်းညူကာ တီးတိုးပြောနေသည့် ငုဝါအသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရ
သည်မို့ ဒေါ်စုံ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။

“သမီး..။ သမီး ငုဝါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သားငယ် ကိုက်လို့ အတူတူတောင် မအိပ်ရဲတော့ဘူး ဒေါ်
ကြီးရယ်”

“ခုပဲ မိုးလင်းတော့မှာလေ၊ အိပ်ချင်သေးရင်လည်း ဖက်လုံး
ခြားပြီးသာ အိပ်လိုက်၊ ပုခက်တစ်ခုတော့ဝယ်လိုက်၊ ကလေး ခုန်
ထွက်လို့မရတဲ့ပုခက်လေး ကလေးကကုန်တိုက်မှာ ရောင်းတယ်”

“အဲလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

သားလေးက ပြန်အိပ်သွားသော်လည်း လူကြီးတွေမှာ အိပ်
လို့မရတော့။ ငုဝါလည်း ခမ်းလုံလာခေါ်လျှင် ပုခက်ဝယ်ဖို့ အရင်
သွားမည်။ အမေတို့ဆီ ငွေပို့မည်ဟု တွေးထားလိုက်တော့၏။

အခန်း (၁၉)

စိုင်း

လူထံ ကစားဖော်များ မလာကြသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း တင်းနစ်ဘောလုံးနှင့် ဆော့နေသည်။ ခြံထဲဆင်းပြီး အိမ်နံရံကို တင်းနစ်ဘောလုံးနှင့်ပေါက်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်နှင့်..

ထိုသို့ကစားနေရင်း ပစ်လိုက်သောဘောလုံးက ဖွင့်ထားသော အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွား၏။

“ဟာ.. အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဘောလုံးယူရဦးမယ်”

စိုင်းလူ ကစားရတာ အရသာပျက်သွားသည်မို့ စိတ်ပျက်

လက်ပျက်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ခိုက် ပြတင်းပေါက်မှ ဘောလုံးလေး ပြန်ထွက်လာသည်။ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ဘောလုံးက စိုင်းလူခြေထောက်နား ရောက်လာသည်။

“ဟင်.. ဘောလုံးက သူ့ဘာသာပြန်ထွက်လာပါလား”

စိုင်းလူ အံ့သြသွားပြီး ဘောလုံးကို ကောက်ယူကာ မယုံနိုင်သလို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ထပ်မံစမ်းသပ် ကြည့်ရန် အကြံရသွားပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ သေချာချိန်ပစ်တော့ လုံးဝမဝင်။

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပစ်တော့မှ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။ စိုင်းလူ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို မမှိတ်ဓာန် ကြည့်နေသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ဘောလုံးလေး ခုန်ပေါက်ပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။

စိုင်းလူ သဘောကျသွားပြီး ဘောလုံးပြန်ကောက်၍ ပြတင်းပေါက်ထဲကိုသာ ပစ်သွင်းသည်။ လက်မှန်းတည့်လာတော့ သုံးကြိမ်ပစ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက် ဝင်သွားသည်။ ထိုသို့ဝင်သွားတိုင်းလည်း ဘောလုံးလေးက သူ့ဆီ ပြန်ကျလာမြဲဖြစ်သည်။ ကစားဖော်ရလိုက်သလို စိုင်းလူပျော်သွားပြီး အသည်းအသန် ပစ်ပေါက်ဆော့နေလေ၏။

အတော်လေးကြာတော့မှ အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူရှိလို့ ဘောလုံးပြန်ပစ်ပေးနေတာလဲဟု တွေးမိကာ စိုင်းလူလန့်သွားသည်။ ဒေါ်လေးငုဝါက ခြံထဲသွားပြီဖြစ်သလို သူ့အမေကလည်း မိမိသို့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အပေါ်မှာ ချာတိတ်လေး ထွန်းအောင်သာရှိ၏။

ထွန်းအောင်ကလည်း တစ်နှစ်ပင်မပြည့်သေး ဘောလုံးပစ်

ပေါက်ဖို့ နေနေသာသာ လမ်းပင်မလျှောက်တတ်၊ စိုင်းလူသိချင်စိတ် ပြင်းပြလာ၍ ဘောလုံးကို ပြန်မပစ်တော့ဘဲ ကစားတာရပ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသည်။

အိမ်ထဲအရောက် လှေကားအတိုင်း တဒေါက်ဒေါက်နှင့် တစ်ခုခု ပြုတ်ကျလာတာကို မြင်မိ၍ တအံ့တဩ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအရာ လှေကားထစ်အဆုံးသို့ရောက်တော့ စိုင်းလူထံ တရွေ့ရွေ့ လိမ့်လာသည်။ လိမ့်လာသည်က စိုင်းလူ တအားနှစ်သက်သည့် ရောင်စုံဖန်ဂေါ်လီလုံးလေး ဖြစ်နေသည်။

သူ နို့မှုန့်ဘူးနှင့် ထည့်သိမ်းထားသော ဖန်ဂေါ်လီတွေရှိသည်။ ကစားပွဲတွေမှာ အနိုင်ရခဲ့သည့် ဖန်ဂေါ်လီများဖြစ်သည်။ ထိုဖန်ဂေါ်လီဘူး ပျောက်နေတာကြာပြီ၊ ခုမှ ဘယ်ကဘယ်လို ထွက်လာသည်မသိ။

စိုင်းလူ ဖန်ဂေါ်လီကို ကောက်ယူ၍ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။ ဒေါ်လေးငုဝါအိပ်ခန်းထဲက အသစ်ဝယ်လာသော ပုခက်ကြီးထဲတွင် ကလေးကို သိပ်ထားတာ စိုင်းလူသိသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲမှာ ဘောလုံးပြန်ပစ်ပေးနိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။

စိုင်းလူ အခန်းထဲ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာကာ ပုခက်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထွန်းအောင်လေး ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် အိပ်နေ၏။ ဇာခြင်ထောင်အုပ်ထားသော ပုခက်ကြီးက သားနားလွန်းလှသည်မို့ စိုင်းလူပင် ကလေးပြန်ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းရန် အခန်းဝအရောက် နောက်မှ ဖန်ဂေါ်လီလေးတစ်လုံး လိမ့်လာလေသည်။

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

ကလေးရယ်သံကြား၍ ပုခက်ထဲမှ ထိုဂေါ်လီ ခုန်ထွက်လာဟန်တူသည်။ စိုင်းလူခြေကို ဖွဖွလေးနင်းကာ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာပြီး ပုခက်ထဲ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ လမ်းမလျှောက်တတ်သေးသောကလေးမှာ သစ်သားပုခက်ကြီးထဲတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်နေ၏။ ကလေးဘေးတွင်တော့ စိုင်းလူပျောက်သွားသော ဖန်ဂေါ်လီဘူးလေး . . ။

ထိုစဉ် ကလေးမှာ စိုင်းလူကိုတွေ့သွားပြီး မော့ကြည့်လေ၏။ ပါးစပ်တွင် အစွယ်နှစ်ချောင်းတောင် ထွက်နေချေပြီ။ ထို့နောက် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖန်ဂေါ်လီဖြင့် စိုင်းလူမျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

“ဒုတ်”

“အား . . သေပါပြီ . . အမေရေ”

စိုင်းလူ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားကာ နဖူးမှ သွေးများစီးကျလာသည်။

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

လှေကားမှ ပြုတ်မကျရုံတစ်မယ် ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလာသော စိုင်းလူမှာ မီးဖိုချောင်ထဲအရောက် . .

“အမေ . . အမေ . . ထွန်းအောင်က လူမဟုတ်ဘူး၊ ဘီလူးလေး . . အမေ . . သားကြောက်တယ်”

“ဟယ် . . စိုင်းလူ ပေါက်ကရတွေ လာမပြောနဲ့ . . နေတာဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘယ်မှာချော်လဲခွဲပြန်ပြီလဲ”

“တကယ်ပြောတာ မယုံရင် အမေသွားကြည့် သားနားတို့”

ထွန်းအောင် ဖန်ဂေါ်လီနဲ့ ပစ်ပေါက်ထားတာ၊ ပုခက်ထဲမှာ ငုတ်တုတ်
တောင် ထိုင်နေသေးတယ်၊ ထွန်းအောင် လူမဟုတ်ဘူး အမေ”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူးနေသော စိုင်းလူ
ကို ကြည့်ပြီး သူ့သား လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း ဒေါ်စုံသိသွား၏။
သို့နှင့် ထိုအခန်းသို့ သွားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒေါ်စုံမီးဖိုဆောင်မှ
တုတ်တစ်ချောင်းယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဘာအသံပင်လဲတွေ ကြားရမလဲ နားစွင့်ကာ
ဒေါ်စုံ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့၏။ စိုင်းလူကတော့ လှေကားခြေ
ရင်းတွင် ကျန်ခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့မတတ်ရဲတော့. . . လှေကားထစ်
များတစ်ထစ်ချင်း နင်း၍တက်လာသည်အထိ ထူးထူးခြားခြား ဘာ
သံမှမကြားရ၊ ဒေါ်စုံ စိုးရိမ်စိတ်လျော့သွားပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်
လျှောက်လာခဲ့၏။

ဟစေ့စေ့ဖြစ်နေသော တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ရန် လက်လှမ်း
လိုက်စဉ် တံခါးက အလိုလို ပွင့်သွားတော့ ဒေါ်စုံ လန့်သွားရပြန်
သည်။ သို့သော် သရဲတွေကို ခေါ်နိုင်ခိုင်းနိုင်လောက်အောင် တတ်
ထားသည့် ပညာသည်ပီပီ ကြောက်လန့်စိတ်ကို မောင်းထုတ်ပြီး
အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ လက်မှတုတ်ကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း သူသံသယ
အဖြစ်ဆုံး ထွန်းအောင်ရှိရာ သစ်သားပုခက်အား မမှိတ်မသုန်ကြည့်
ရင်း တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးလာခဲ့သည်။

တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်းမြောက် ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်
ဗွာပင် လုံးလုံးချောချောအရာများကို တက်နင်းမိပြီး ဒေါ်စုံ ခြေချော်
ကာ ဝိုင်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

“အား. . . အောင်မလေးတော့”

“အမေ. . . အမေ”

စိုင်းလူလည်း မနေသာတော့ အပေါ်ပြေးတတ်လာရတော့
သည်။ ပက်လက်လန်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ပြုတ်ကျသည့် အချိန်အ
ပြင် ကြမ်းပေါ်က ဂေါ်လီလုံးများနှင့် ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနှံ့ ဆောင့်မိ
တာ ပြင်းထန်သည့် ဝေဒနာစုံကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်စုံ သတိ
မလစ်ခင် နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည်က ထွန်းအောင်၏ ရယ်သံ
သာဖြစ်တော့သည်။

“ခစ်. . . ခစ်. . . ခစ်”

အခန်း(၂၀)

သ:လေးအား ပုခက်အသစ်နှင့် သပ်သပ်ခွဲသိပ်သည့် နေ့မှစပြီး ငှက်အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သားငယ်ကိုက်တာမခံရတော့။ ဒီနေ့လည်း စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နိုးထလာရင်း ငှက်ပုခက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ပေခွဲအမြင့်ခန့် သံတိုင်လေးများ ပတ်လည်ကာရံထားသော ပုခက်မှ အခြင်ထောင်က... တစ်ယောက်ယောက် လှန်ထားသလို ပုံပျက်နေ၏။

ငှက် ရင်ထိတ်သွားပြီး ပုခက်ဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ပုခက်ထဲမှာ သိပ်ထားသည့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ အောက်ထိုးမိုးမျှော်

အိပ်နေသော သားကိုတွေ့မှ သက်ပြင်းချပြီး ပြုံးမိ၏။ ခြင်ထောင်တို့ နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး ငှက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းထားခဲ့သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်လာတော့ ခေါင်းမှာ ထိတ်တီးနှင့် ဒေါ်စုံအလုပ်လုပ်နေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဒေါ်ကြီး ဒဏ်ရာတွေ သက်သာရဲ့လားဟင်”

“အမ်း... ခေါင်းကဒဏ်ရာကလွဲပြီး သက်သာပါတယ် ငှက်”

“ဒါဆို ချက်ပြုတ်ပြီးရင် ဘာမှမလုပ်ဘဲ နားလိုက်ပါ ဒေါ်

ကြီး ကျွန်မ ခြံထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်များ အားမလားကြည့်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် ငှက်ရယ်၊ ချက်တာပြုတ်တာလောက်တော့ ဒေါ်ကြီးလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ စိုင်းလူကိုသာ ပြီးရင် ဆေးခန်းသွားပြရမှာ သူ့အနေနဲ့ ဘုသီးတောင် ထွက်နေပြီ”

ဒေါ်စုံ အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြန်ကျနေသည့် ဖန်ဂေါ်လီများကို မှုတ်ပြီး ခုလို ဒဏ်ရာများ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါတွေကို သူ့သားကြီးလူ လုပ်တာမဟုတ်ဟု ဒေါ်စုံက ငြင်းကာ၊ ထွန်းအောင်လေးကို အာမခံမိကြောင်း ပြောသည်။

ဒါကို ငှက်လက်မခံ၊ သူ့ယောက်ျားကိုအောင် ကျွတ်လွှတ်ပြီး အလေးအဖြစ် ပြန်ဝင်စားတာဟုသာ ထင်နေမိတော့သည်။

ဒေါ်စုံ အတိုက်အခံ မငြင်းသော်လည်း ထိုအဖြစ်ကို လက်ခံပြီး ပေါ်တာ ငှက် ရိပ်မိသည်။ ကိုအောင်သာ မကျွတ်သေးလျှင် သူ့ထံလာနေမှာ သေချာသည်။ ထို့ထက်ပိုပြီး ခိုင်မာသော အသေက ကိုအောင်ပြန်လာမည်ဟု ချိန်းဆိုထားသည့်နေ့မှာ သား

လေးကို မွေးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“အူဝဲ. . အူဝဲ”

ထုံးစံအတိုင်း ငှက်အလုပ်သွားတော့ စိုင်းလူကိုခိုင်းရလေသည်။

“ဟဲ့. . စိုင်းလူ ညီလေး ဆာနေပြီထင်တယ်၊ အသားပြုတ်ရည်ဘူးယူပြီး သွားတိုက်လိုက်စမ်း”

“ဟာ အမေကလည်း သားကြောက်တယ် မသွားရဲဘူး”

“သွားလိုက်စမ်းပါ သားရယ်၊ အမေမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ခေါင်းကိုက်နေလို့”

အမေကိုသနား၍ နို့ဘူးဆွဲကာ ထွက်လာရသော်လည်း စိုင်းလူ စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေသည်။ လေ့ကျက်အတတ်မှာပင် ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာ၏။ ထွန်းအောင်က စူးစူးဝါးဝါး ငိုနေဆဲ၊ အားတင်းသတ္တိမွေးကာ စိုင်းလူ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ ကလေးက ခြေလက်တွေ ကန်ကြောက်ပြီး ငိုနေ၍လားမသိ သစ်သားပုခက်က လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ပုခက်နားအရောက်မှာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးကို မတွေ့၊ စိုင်းလူ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီဖြစ်ပြီး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကလေးဘယ်ရောက်သွားတာလဲ တွေးရင်း အခန်းထဲလှည့်အကြည့်မှာ ငိုသံပျောက်သွားပြီး တခပ်ခပ် ရယ်သံ ထွက်လာသည်။

စိုင်းလူ အံ့သြပြီးပုခက်ထဲ ပြန်ကြည့်တော့ ကလေးပြန်ရောက်နေကာ ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် ပြုံးရယ်ပြနေသည်။ စိုင်းလူအားတင်းပြီး ကလေးပါးစပ်ထဲ အသားပြုတ်ရည်ဘူး ထည့်ဖူး

လိုက်သည်။ ထွန်းအောင်က နို့ဘူးကိုကိုင်ကာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စို့နေ၏။ စိုင်းလူ အခန်းထဲမှာ မနေရဲတော့သဖြင့် ပြန်လှည့်ကာ ပြေးထွက်သည်။

တံခါးအနားအရောက် တံခါးက အလိုလိုစောင့်ပိတ်လာ၍ အရှိန်နှင့်ပြေးလာသော စိုင်းလူ တံခါးကိုဝင်တိုက်မိပြီး အုန်းခနဲ ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။

မျက်နှာနှင့် စောင့်မိသည်မို့ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှ နာကျင်မှု လေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ လဲနေရာမှ ထထိုင်ပြီး မျက်နှာကို စမ်းကြည့်တော့ သွားတစ်ချောင်းကျိုး၍ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးတွေထွက်နေတာ သိလိုက်ရ၏။ စိုင်းလူ ထိတ်လန့်မှုက အဆုံးစွန်ထိ ရောက်သွားသည်။

တံခါးက ဘယ်လိုမှ ဖွင့်မရ. . .

အခန်းထဲ မျက်စိကစားကြည့်ရာ နောက်ထပ် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ပြတင်းပေါက်များသာရှိတာ သိလိုက်ရသည်။ စိုင်းလူပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးသွားကာ အောက်သို့ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်နှင့် မြေကြီးအကွာအဝေးက သူ့ခန့်ချနိုင်သည့် အမြင့်ထက် ပိုနေမှန်း စိုင်းလူ တွက်ချက်မိသည်။

စိုင်းလူ တအားကြောက်နေပြီမို့ အသံကုန်အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“အမေရေ. . အမေ သားကို ကယ်ပါဦး၊ ဒီမှာ အခန်းထဲမှာ ခြေချောက်နေတယ်”

“ခပ်. . ခပ်. . ခပ်”

စိုင်းလူ အော်သံအဆုံးမှာ ကလေးရယ်သံ ထွက်လာ၍ အ

လန်တကြား လှည့်ကြည့်မိသည်။ သေးခံဘောင်းဘီပင် ပြထွက်နေပြီး သူထက်ပင် အရွယ်အစားကြီးနေသော ထွန်းအောင်လေးကို တွေ့ရသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် အစွယ်လေးနှစ်ချောင်း ပြူးထွက်နေကာ စိုင်းလူဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာနေတော့သည်။

“အမေရေ. . အမေ. . သရဲ. . သရဲ”

စိုင်းလူ စကားပင်မဆုံးလိုက် သူတစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်မှ နောက်ပြန် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“အမေရေ. . အား. . ”

“အုန်း”

မြေကြီးနှင့် စိုင်းလူထိသွားပြီး အုန်းခနဲ အသံကြီးပေါ်လာပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်စုံနှင့် အိမ်နီးချင်းများလည်း စိုင်းလူ၏ အော်သံလိုလို အကူအညီတောင်းသံလိုလို ကြားကြရသဖြင့် အသံသီး ထွက်လာကြသည်။ ဒေါ်စုံက အိမ်ပေါ်ပြေးတက်သလို အိမ်နီးချင်းများလည်း ခြံထဲပြေးဝင်လာကြ၏။

ဒေါ်စုံ အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် ပုခက်ထဲမှ နို့ဘူးလွင့်ထွက်လာပြီး မျက်နှာတည့်တည့်ကို ထိမှန်သည်။

“အမလေးတော့. . အားလားလား”

သူ့ကို နို့ဘူးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ကြောင်း သိရ၍. . ဒေါ်စုံ ရမ်းအံ့ဩကာ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ထို့ထက် ပိုအရေးကြီးတာက စိုင်းလူကို အခန်းထဲမှာ မတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စုံ ဦးခိုင်းပူပူစွာနှင့် အော်ခေါ်သည်။

“သား. . သားရေ စိုင်းလူ သားလေး”

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

စိုင်းလူပြန်မထူးပဲ ကလေးရယ်သံသာ ကြား၍ ဒေါ်စုံဆံပင် ဆွေထောင်ထသွားပြီး ကျောရိုးတစ်လျှောက် ကြောက်စိတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တက်လာတာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်စုံနန်းမူနှင့် ဦးအိုက်မောင်းတို့ ခြံထဲမှ စိုင်းလူ၏အဖြစ်ကို တွေ့သွားကြပြီဖြစ်သည်။ အသည်းထိတ်စရာ မြင်ကွင်းမို့ ဒေါ်စုံနန်းမူ မတ်တတ်ချုပ်နိုင်တော့ပဲ ခွေလဲသွားတော့၏။

အိုက်မောင်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့်အသံနှင့်. .

“ဒေါ်. . ဒေါ်စုံ၊ ဒေါ်စုံ ခင်. . ခင်ဗျား သားအဖြစ်ကို လာကြည့်ပါဦးဗျ”

ခြံထဲမှ လှမ်းခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်စုံပြတင်းဆက်သို့ပြေးကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်. . သား. . သားလေး စိုင်းလူ၊ အမလေး အမေသား ဆေးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ ဒုက္ခပါပဲ”

စိုင်းလူ၏အဖြစ်ကို အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့သွားသည့် ဒေါ်စုံ ရှေ့မြေလူး အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ တရကြမ်းပြေးဆင်းလာ၏။ လှေကားတွေ ဘယ်နှထစ်ကျော်မိမှန်းပင်မသိ။ အိမ်ထဲမှအထွက်တွင် ခြေသုတ်ဖုံနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲလေ၏။

ဒေါ်စုံ လဲကျ၍ နာတာကို ဝရုမစိုက်အားဘဲ လူးလဲထကာ အိမ်ဘေးဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ဒေါ်စုံရောက်တော့ လူတွေ ဦးအိုက်မောင်းနှင့် ဦးခိုင်းပူပူတို့ အတင်းတွန်းဖယ် တိုးဝင်လာသွားချင်း သားဖြစ်သူနား ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ပွေ့ထူလိုက်သည်။ သား၏

၁၃၄ ဇေဝတာ

ခေါင်းမှ စီးကျလာသောသွေးများ ဒေါ်စုံတစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲနှစ်သွား၏။

“အသက်မရှိတော့ဘူး ဒေါ်စုံ၊ ပြတင်းပေါက်က လိမ့်ကျတာ စိုင်းလူဆုံးပြီ”

“မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သား မသေသေးဘူး ဆေးခုံ ပို့ပေးပါ။ ငုဝါဆီ ဖုန်းဆက်ကြပါ။ လုပ်ကြပါ.. လုပ်ကြပါဦး”

“ကျုပ်ဆက်ပေးမယ် ဒေါ်စုံ”

ဦးအိုက်မောင်းက နှစ်သိမ့်သလိုပြောရင်း ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်စုံ စိုင်းလူကို ဖက်တွယ်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေလေ၏။

“သားရယ်.. သား.. ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာလဲ အမေ့ကို ပြောပါဦး”

“အခန်းထဲမှာ သရဲခြောက်လို့ ဆိုပြီး.. စိုင်းလူ အော်သံ ကြားလို့ ကျွန်မထွက်ကြည့်တာ၊ ကျွန်မလည်းပြေးလာရော စိုင်းလူက အောက်ပြုတ်ကျနေပြီ”

ဒေါ်နန်းမူတို့ စကားကြောင့် ရောက်နေသော ရွာသားများ တအံ့တဩနှင့် တီးတိုးပြောဆိုကြတော့သည်။ ဒေါ်စုံ ဒါတွေကို သတိ မပြုအားဘဲ စိုင်းလူကိုသာ လှုပ်ယမ်း၍ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေရွာ သေးသည်။

“သားရေသား ထပါဦး.. အမေ့ကို ထကြည့်ပါဦး သားရဲ့ စိုင်းလူ.. သား လူလေး”

“တရားနှင့်ဖြေပါ ဒေါ်စုံရယ်၊ မတော်တဆ ပြတင်းပေါက်က လိမ့်ကျတာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ဒေါ်စုံ မိုက်ခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟေ့.. ဟေ့.. ဒေါ်စုံကို အိမ်ထဲသယ်ကြပါဦးဟ၊ သူ့မှာ

ဘီလူး ၁၃၅

လည်းပတ်တီးနဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့.. ကျန်တဲ့လူတွေက နာရေးကိစ္စ အတွက် ရွာလူကြီးကို အကြောင်းကြားပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ တော့”

အခန်း (၂၁)

ဒါ

စုံတစ်ယောက် မရှိကမိဘဲ မြေပေါ်ကို ဂူးတုတ်ထိုင်ရင်း စိုင်းလူနာမည် ရေးထားသည့် မှတ်တိုင်လေးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ခပ်ပွပွမြေကြီးထဲ နစ်ဝင်သွားပြီး မြေစာခဲများကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်လုံးမြှောက်၍ လက်ထဲမှမြေကြီးကို နည်းနည်းစီသွန်ချရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ဘယ်သူမှမကြားအောင် သားကိုစိတ်ထဲမှ စကားပြောပြီး ကတိတွေပေးနေသည်။

“စိတ်ချသားလေး.. အမေ သားအတွက် လက်စားပြန်ချမယ်၊ ငါ့သား သေသလို ဒင်းလည်း သေစေရမယ်”

ဒေါ်နန်းမူနှင့်ငုဝါက ဒေါ်စုံအား ဆွဲထူလိုက်ရင်း..

“ဒေါ်ကြီး အားလုံးပြီးသွားပြီပဲ မကြာခင် နေဝင်တော့မှာလေ ပြန်ကြရအောင်နော်”

ဒေါ်စုံ ငုဝါအား မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ငုဝါ အကြည့်ချင်း မဆုံးရသလို မျက်လွှာချသွားသည်။ ဒေါ်စုံ အံ့ကိုကြိတ်ရင်း..

အိမ်ရောက်တော့ ဒေါ်စုံ သားကိုတစ် ငိုရှိုက်ရင်း မေ့လဲသွားပြန်သည်။ စိုင်းလူကို သနားသော်လည်း သားလေး၏ ပယောဂကြောင့် စိုင်းလူသေရသည်ဆိုတာကို သူ့လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေ၏။

တစ်နှစ်မရှိတစ်နှစ်လေးကြောင့်.. လူသေသည်ဟုသော စကားကို နားမလည်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“သားရယ် မင်းမြန်မြန် လမ်းလျှောက်ပါတော့၊ ဒါမှ သားတို့ ခြံထဲ အမေခေါ်သွားလို့ရမှာ သိလား”

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာတော့မဟုတ် နာရေးဖြစ်နေသည့်အိမ်မှာ ငုဝါက သားကိုချော့မြူရင်း ကြည်နူးနေမိသည်။ သားလေးရယ်သံကို ကြားသည်နှင့် သူ့အရာရာကို မေ့သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၂)

စဉ်

လူ၏ ရက်လည်ကိစ္စတွေ ပြီးသွားတော့ ငှက် နောက် ဆံတင်းစွာနှင့်ပင် ခြံထဲထွက်လာခဲ့ရသည်။ နေ့ခင်းတစ်ခေါက် လောက်ပြန်လာပြီး အခြေအနေကြည့်မည်ဟုလည်း တွေးထားသည်။

ငှက် ထွက်သွားသည်နှင့် ဒေါ်စုံလည်း အလုပ်စသည်။ ကလေးအတွက် အသားပြုတ်ထားသော အိုးထဲသို့ ပိုးသတ်ဆေးများ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်နို့ဘူးထဲထည့်ကာ အပေါ်ထပ် တတ်လာလိုက်သည်။ အခန်းတံခါး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်...

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ကလေးရယ်သံကို စကြားရတော့သည်။ ကလေးကို ပုခတ် ထဲမှထုတ်ကာ ခုတင်ပေါ်တင်သည်။

“ကဲ. . ကဲ. . သားလေးသောက်လို့က”

ပါးစပ်နားတွေကာ နို့ဘူးကိုသောက်ခိုင်းသည်။

“အီး. . ဟီး. . အီး”

ပါးစပ်မဟပေးပဲ ထွန်းအောင်လေး အော်နေလေ၏။ ဒေါ်စုံ ကလေး၏နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပိတ်ကာ ပါးစပ်ဟလာအောင် ကြိုးစားသည်။ အသက်ရှူမဝ၍ ကလေးပါးစပ်ဟလာတော့မှ နို့ဘူးကို ပါးစပ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်ကာ ညှစ်ချလေသည်။ ခဏနေတော့ ထွန်းအောင်လေး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သွားလေသည်။ အဲဒီတော့မှ နှာခေါင်းတွင် ညှစ်ထားသော လက်ကိုရုပ်၍ နို့ဘူးကို ပါးစပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်စုံ ကလေးအသက်ရှူသေးလား သိချင်သေး၍ နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးလေးခံကာကြည့်သည်။ ထွန်းအောင်လေး အသက်မရှူတော့. . . လက်ညှိုးကို ပြန်ရုတ်လိုက်စဉ် အခိုက်အတန့် လေးမှာပင် လျှက်တစ်ပြက်လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

“အား. . အမလေး. . သေပါပြီ. . ကိုက်တယ်. . ကိုက်တယ်. . ငါ့လက်ညှိုးကိုလွတ်. . အမလေး”

ဒေါ်စုံ၏ လက်ညှိုးကို ထွန်းအောင်ခံထားလေပြီ။ လက်ညှိုးတွင် စိုက်ဝင်နေသော သွားများကြောင့် ဒေါ်စုံ မခံမရပ်နိုင်သော နာကျင်နေသည်။ သွားမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ သွားထုတ်စုပ်ယူလိုက်သလို ခံစားရ၍ ဒေါ်စုံ ချက်ချင်းနိုးခွေသလို အသံထွက်သည်။

၁၄၁

သွားသည်။

ဒေါ်စုံ၏ လွတ်နေသော ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ ထွန်းအောင်ကို လွှဲချက်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါ်စုံ၏ အားနှင့်လွှဲချက်လိုက်သော လက်က ထွန်းအောင်မျက်နှာနားသို့ မရောက်ခင်မှာပင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ဒေါ်စုံ၏ကြီးမားလှသောလက်အား ထွန်းအောင်၏ လက်သေးသေးမှ ဖမ်းတားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ခဲထားသော လက်ကိုမလွတ်သေးဘဲ ကိုက်ထားရင်း ထွန်းအောင်လေး ရယ်နေလေ၏။

“ဈုတ်”

“အား. . အား. . ”

ဒီတစ်ခါတော့ ထွန်းအောင်လေး တကယ်ကိုက်ချလိုက်လေပြီ။ ချွန်ထက်နေသော သွားများက လွှဲသွားပမာ. . . ဒေါ်စုံ၏ လက်ညှိုးလေး ထွန်းအောင် ပါးစပ်ထဲ ပြတ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ပြောမပြတ်အောင်ခံစားရသော နာကျင်မှုဝေဒနာကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက်. . . သွေးများစီးကျနေသောလက်ကို ဖိအုပ်ရင်း ထွန်းအောင်ကို ကြည့်မိသည်။ ထွန်းအောင် ဝါးစားနေသည်က သူမလက်ညှိုးလေး. . . ကြိုက်လွန်း၍ လျှာလေးပါ သပ်တင်လိုက်ရင်း. .

“ခစ်. . ခစ်. . ခစ်”

ခုတင်ပေါ်မှ ထွန်းအောင်လေး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော အခါ. . . ဒေါ်စုံ ပြေးရလေတော့သည်။ လှေကားအရောက် နောက်မှ လိုက်လာသော ထွန်းအောင်မှ ထွန်းချလိုက်သောကြောင့်. . . ဒေါ်စုံ လှေကားအတိုင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ကျသွားတော့သည်။

ငုဝါပြန်လာတော့ လှေကားခြေရင်းတွင် သတိမေ့နေသော ဒေါ်စုံကိုတွေ့သဖြင့် ခမ်းနောင်ကို ပင်လောင်းတွင် ဆေးခန်းလိုက်ပြခိုင်းလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်တတ်ကြည့်တော့ သားကဲ ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေလေပြီ။ သားပါးစပ်တွင် သွေးများပေနေသလို၊ ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း သွေးစက်များက ပျံ့နှံ့နေ၏။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟု တွေးကာ ကလေးရော အခန်းထဲပါ ငုဝါသန့်ရှင်းရေး လုပ်ရတော့သည်။

ပင်လောင်းမှ ဒေါ်စုံပြန်လာတော့ ငုဝါတို့ဆီပြန်မလာဘဲ သူ့အိမ်သို့ တန်းပြန်သွားသည်။

နောက်နေ့မနက်တွင် ဒေါ်စုံ သူ့အိမ်၌တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။ ကြက်အရှင်တစ်ကောင်ကိုဝယ်ကာ မီးဖိုထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကြက်ကိုအရှင်လတ်လတ် လည်လိုးပြီး လည်ချောင်းသွေးကို အင်းပြားပေါ် ခပ်ရွဲရွဲ ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ သွေးတွေ ဖိတ်စင်မသွားအောင် သတိထားပြီး ကြေးပြားကို မီးညှပ်နှင့်ညှပ်၍ ကိုင်ကာ ဖယောင်းတိုင်နှင့် မီးမြှိုက်သည်။

အချိန်အတော်ကြာ အပူပေးလိုက်တော့ သွေးတွေဆူပွက်ကာ တဗျစ်ဗျစ်မြည်ရင်း ခန်းခြောက်သွားသည်။

ရဲနေသည့် ကြေးပြားမှ တရဲရဲ မြည်သံတွေ ထွက်လာသလို အခိုးအငွေ့တွေလည်း ထွက်လာသည်။ ဒေါ်စုံ အားရကျေနပ်သွားသလို အမူအရာနှင့် အင်းပြား လုံးဝအေးသွားအောင် စောင့်နေလိုက်သည်။

စိုင်းလူသေရသည့်ကိစ္စမှာ စေ့စေ့တွေး ရေးရေးပေါ့ ဆိုသလို ထွန်းအောင်လက်ချက်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ

ချပ်ရတော့မှ ငဝါအိမ်သို့ ထွက်လာလိုက်သည်။ မနောကနားချင်၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြောင်း ငဝါကိုပြောပြရသည်။ လှေကားမှ မူးလဲကာ လိမ့် တွဲခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်စုံလက်တွင် ပက်တီးကြီးနှင့်မို့ လက်ညှိုးပြတ်သွား သည်ကို အသိမပေးတော့ပေ။ ထွန်းအောင်ကိုသတ်ဖို့အရေး သူတစ် ယောက်တည်း ကျိတ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . ဒေါ်စုံရောက်လာပြီဆိုတော့ ငဝါလည်းခြံထဲသွားလို့ ရပြီပေါ့။ ဒေါ်စုံရယ် နားနားပြီးမှလုပ် . . . မလုပ်နိုင်ရင် ပစ်သာထား လိုက် ငဝါပြန်လာမှ လုပ်လို့ရတယ်”

“အေးပါ ငဝါရယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်သာ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ”
ဒေါ်စုံ ငဝါ အခန်းထဲဝင်လာပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။
ပုခက်က ငြိမ်နေသလို ကလေးအသံလည်း လုံးဝမကြားရ။
ဒေါ်စုံ ပုခက်ရှိရာသို့ မာန်ပါပါလျှောက်လာရင်း ကလေးကို ကောက်ချီ၍ ခုတင်ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ကလေးက တအီးအီး တအဲအဲ အသံပေးသည်။ မနောက သူဘာမှမလုပ်ခဲ့သလို ပုံစံမျိုးနှင့်၊ ဒေါ်စုံ ပုခက်ထဲမှ အိပ်ရာတွေ အခင်းတွေ အနီးတွေကို ဖယ်ထုတ် သည်။ ပြီးတော့ အင်းပြားကို အသေအချာ ချ၍ ခြေရာလက်ရာ မပျက် ပြန်လည်ခင်းကျင်းသည်။ အားလုံးပြီးမှ ကလေးကိုပြန်သိပ် သည်။ ပုခက်နှင့် ကျောထိသည်နှင့် ထွန်းအောင်လေး တအီးအီး အော်ကာ လူးလှိမ့်နေတော့သည်။ ဒါ သူ့အစီရင် ထိရောက်သည့် သဘောမို့ ဒေါ်စုံပြုံးလိုက်၏။

“ကဲ မလောက်လေးမလောက်စားအကောင်ရေ၊ စကြဝဠာ တံတိုင်းအပြင်ဘက် လွင့်ထွက်ဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

ဒေါ်စုံ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း တံခါးပိတ်ကာ အောက်ထပ်သို့

ပြန်ဆင်းလာလိုက်သည်။ တစ်နေကုန် ကလေးကို ဘာမှမကျွေးဘဲ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေလိုက်သည်။ ညနေစောင်း ငဝါပြန်လာခါ နီးလောက်ကျမှ အပေါ်ထပ်တတ်ကာ ကလေးကိုကြည့်သည်။

ကလေးကျောပြင်မှာ အနီကွက်ကြီးတွေ တွေ့ရသည်။ တစ် နေကုန် ငြိမ်နေပုံထောက်ရင် ထွန်းအောင် ပုခက်ထဲမှ ထွက်လို့မရ ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာနေပြီ။ ကလေးအော်သံမှ လွဲ၍ တစ်နေကုန် တိတ်ဆိတ်နေသည် မဟုတ်ပါလား . . . ဒေါ်စုံ အစီအရင် အစွမ်းပြ နေပြီဆိုတာသိ၍ ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ငဝါပြန်လာတော့ နေမကောင်း၍ သူ့အိမ်ပြန်နားမည် ပြောကာ ဒေါ်စုံပြန်လာလိုက်သည်။

ငဝါအိမ်တွင်တော့ ဒေါ်စုံည မအိပ်ရဲတော့ပေ . . .

အခန်း (၂၃)

ဝါပြန်ရောက်ကတည်းက ပုခက်ထဲမှ တစ်ချိန်လုံးအော်နေသဖြင့် အပြင်ထုတ်လိုက်မှ အငိုတိတ်တော့သည်။ ညဘက်ရောက်မှ ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်မည်အပြု တွန်းကန်ရုန်းထိုးကာ အော်နေသဖြင့် . .

“ဟင်း. . ဟင်း. . သားက ပုခက်ထဲမှာမအိပ်ချင်ဘူးလား၊ မေမေနဲ့ အိပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

ချီထားသောကလေးက စကားနားလည်သောပုံစံဖြင့် . .

မင်းကလေး ဆက်ကာဆက်ကာ ညိတ်ပြသည်။

“ဟင်း. . သားလေးက မေမေပြောတာ နားလည်တယ်ပေါ့၊ ချစ်စရာကြီး. . တစ်ခုတော့ပြောထားမယ်နော် မေမေနဲ့ အိပ်ချင်ရင် ဆိုက်ရဘူး. . ကြားလား”

ငုဝါ ကလေး၏ပါးစပ်ကို လက်ညှိုးလေးတွေကာ ပြောလိုက်သည်။ ဒါတောင် ထွန်းအောင် လှမ်းဟက်လိုက်သေးသည်။ ငုဝါ အရှောင်ပြန်လို့ တော်သေးသည်။

နံနက်ခင်း အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်လာသလို လက်မောင်းကလည်း ကျိန်းစပ်လို့နေသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာနှင့်အတူ ငုဝါကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်မောင်းကို ခဲထားသည်ကို တွေ့သည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကိုက်ထားမှန်းမသိ၊ သွေးစုပ်နေသော ထွန်းအောင်သွားလေးကြောင့် ငုဝါဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာသည်။ လက်မောင်းကို ဆတ်ခနဲခါလိုက်မှ လွတ်ကျသွားသည်။

ကလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ခဲ့ပြီး အနာကိုဆေးလိမ်းကာ ပတ်သီးမီးနေရသည်။ ငိုသံသဲ့သဲ့ နားထဲဝင်လာသဖြင့် ငုဝါ အပေါ်ပြန်ထက်လာခဲ့သည်။

ကလေးကို ချီလိုက်စဉ် ရွစ်ရွစ် အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်သဖြင့် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိတော့ ပုရွက်ဆိတ်အနီတွေ ထက်နေတာတွေ့သည်။

“ဟင်း. . ပုရွက်ဆိတ်တွေပါလား၊ ဘုရားဘုရား သားလေးဆို ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်တာထင်တယ်”

စိုးရိမ်စွာနှင့် ကလေးကိုယ်မှ ပုရွက်ဆိတ်များကို အနီးနှင့် ချိတ်သပ်ဖယ်ရှားပစ်သည်။ အဝတ်အစားတွေပါ ချွတ်ပြီး ကလေး

တစ်ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးကြည့်၏။

“အမလေး ဒုက္ခပါပဲ တစ်ကိုယ်လုံးလဲ နီရဲနေတာပဲ”

ပုရွက်ဆိတ်တွေ အကုန်ရှင်းပြီး အကျီသစ်ဝတ်ပေးကာ သားကို ခုတင်ပေါ် ခဏတင်ထားလိုက်ပြီး၊ ပုခက်ကို ရှင်းရပြန်သည်။ အနီးနှင့်အခင်းတွေ ဖယ်လိုက်သည့်အခါ ပုရွက်ဆိတ်တွေ အံ့ခဲနေသော ကြွက်သေအပိုင်းအစတွေကို တွေ့ရ၏။

သေးခံပလတ်စတစ်စကို မယူ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ခါချပစ်သည်။ ပုခက်တစ်ခုလုံး ဆေးဖျန်းပစ်မှဖြစ်မည်မို့ အောက်ခံအခင်းပြားပါ ဖယ်လိုက်သည့်အခါမှာတော့...။

“ဟင်... ဒါ... ဒါ... ဘာလဲ၊ ဟယ်... ဒါ အင်းပြားကြီးပါလား”

ငုဝါ ပုခက်အောက်မှရသော အင်းပြားကို ကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ် ဒေါပွပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထိုစဉ် အောက်ထပ်တွင်လည်း ဒေါ်စုံရောက်နေပြီမို့...။

“ဒေါ်ကြီး... ဒေါ်ကြီး... ဒေါ်စုံ အခုဒီလိုလာခဲ့စမ်းပါ... ဒေါ်စုံ... ဒေါ်စုံ”

ငုဝါ လည်ချောင်းကွဲမတတ် အသံကုန် ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဒေါ်စုံအခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။

ငုဝါက အချိန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အင်းပြားကို မြင်သာအောင်ပြလိုက်ရင်း...။

“ဒေါ်စုံ ဒါဘာလဲ၊ ဒီအင်းပြားက ဘာလဲ၊ ကျွန်မသားကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

ဒေါ်စုံဘာမှ ပြန်မဖြေ၍ ငုဝါပိုပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ကျွန်မသားကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ထားတာ မဟုတ်လား ပြောပြောလေ...။”

ဒေါ်စုံလည်း ရင်ထဲက အစိုင်အခဲ အဖုအထစ်တွေကို ဖွင့်ချတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ငါထည့်ထားတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နင့်သားက လူမှမဟုတ်တာ ဘီလူးဟဲ့၊ ငါ့သား အိမ်ပေါ်က ဆော့ရင်း ပြုတ်ကျတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်သား တွန်းချတာ၊ ငါ့ကိုလည်း လှေကားက တွန်းချတာ နင့်သားပဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း...။”

ဒေါ်စုံ လက်မှပတ်တီးကိုဖြည်ကာ ပြလိုက်သည်။

“ငါ့လက်ညှိုးကို ဘယ်သူစားသွားတာလဲ သိလား... ပြောစမ်းပါအုံး၊ အဲဒါ နင့်သားဟဲ့ နင့်သား”

လမ်းတောင်မလျှောက်နိုင်သေးသော ကလေးကို စွပ်စွဲလာသဖြင့် သားဇောဖြင့် ငုဝါပြောတော့သည်။

“ဒေါ်စုံ တော်တော့၊ ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တော့ စိုင်းလူသေရတာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ရှင့်လိုပညာသည်ကို မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ပြီး အိမ်မှာ ခေါ်မထားနိုင်ဘူး၊ သွားသွား... အခုထွက်သွား”

“အေး ကျုပ်ကလည်း နေချင်လွန်းလို့ ကပ်ရပ်နေနေတယ်ထင်လား၊ လက်စားချေဖို့ အချိန်စောင့်နေတာ၊ ဒီအင်းနဲ့ မရရင်လည်း နောက်တစ်မျိုးနဲ့ အသေလုပ်ဦးမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ကလေးက တခစ်ခစ် ထရယ်လိုက်၍ ဒေါ်စုံမျက်နှာမှတစ်ဆင့် ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ ငုဝါလည်း အရပ်ကြီးပြတ် ဆိုသလို

၁၄၈ ဇေဝတာ

လဲကျသွား၏။ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသလို ရင်တွေလည်း တလုပ်လုပ် ခုန်နေသည်။

ဒေါ်စုံ၏ ပညာစွမ်းကို မျက်မြင်တွေ့ရှိသိထားသည်မို့ ငုဝါ အရမ်းတုန်လှုပ် ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သားကို သူဘယ်လို ကာကွယ် ပေးရမှန်း မသိတော့ အရင်ဆုံး ဒေါ်စုံအစီအရင် အင်းပြားကို ကပ် ကြေးနှင့် အပိုင်းပိုင်းကိုက်ဖြတ်၍ အိမ်သာကျင်းထဲ ပြစ်ချလိုက်သည်။

ဒီနေ့ကစပြီး သား၏ ကိစ္စဝိစ္စမှန်သမျှ သူ တာဝန်ယူရတော့ မည်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်သွားသည်။ အလုပ်ပျက်လျှင်ပျက် ပါစေ သားအပေါ် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ မကျရောက်အောင် ခါး စည်းကာကွယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

၁၄၉ ဘီလူး

အခန်း (၂၄)

၃

တို့သားအမိ၏ အနာဂတ်အရေးကို စဉ်းစားနေမိသည်။

လေးထိန်းတစ်ယောက်ကတော့ ရှိမှဖြစ်တော့မယ်၊ ရွာထဲက တစ်ယောက် ထပ်ရွာရကောင်းမလား၊ အဖေအမေတို့ပဲ လှမ်းခေါ်ရကောင်းမလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။ ခြံထဲ မရောက်တာပင် သုံးလေး နာရီရှိပြီ။

အားကိုးရာမဲ့နေချိန်မှာ ဆွေမျိုးသားချင်းသာ မှီတွယ်ရာဆိုတာ ငုဝါ မန္တလေးသို့ ဖုန်းဆက်ရသည်။ အဖေအသံကို ခွင်ခွင်သံ

ကြားရ၍ ငှက် အားတက်သွားရသည်။

“အမေ နေကောင်းသွားပြီလား”

“အေး... တိုင်းရင်းဆေးနဲ့မှ အမြစ်ပြတ်သွားတယ် သမီး၊ ဒါပေမယ့် အားပြတ်နေတုန်းပဲ၊ အာဟာရပြည့်အောင် ကျွေးမွေးပြီး အားဆေးသွင်းရင်းနဲ့ နာလန်ထအောင် လုပ်နေရတာ”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာအဖေရယ်... ဒါဆိုအမေ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်တာနဲ့ သမီးဆီ လိုက်လာကြပါလား၊ ဒီက ရာသီဥတုက ပိုကောင်းတယ်လေ”

“အေး... ဆရာဝန်ကလည်း အဲလိုအကြံပေးတယ်၊ သမီး အမေ ခရီးသွားနိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ လာခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လာနိုင်လေ ကောင်းလေပဲအဖေ... သမီးမှာ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်နဲ့ပို့ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာ၊ အဖေတို့ အတွက် ဆေးဖိုးဝါးခနှင့် လမ်းစရိတ် သမီးပို့ပေးလိုက်မယ်”

“အေးအေး... ဒါပဲနော် သမီး”

အဖေတို့လာမည်ဆို၍ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်လား မပြော တတ် ငှက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လေညင်းသဲ့သဲ့ကြောင့် ချောသိပ်သလိုဖြစ်ပြီး ငှက်ထဲမှ ဟောက်သံ ထွက်လာသည်။ တစ်ဝန်းလုံး တစ်ခြံလုံး တိတ်ဆိတ်နေပုံက အံ့ဩ သံပင် မကြားရ။ ထိုအချိန်မှာ ပုခက်က လှုပ်လာသည်။

ပုခက်ထဲမှ ထွန်းအောင် လက်ရန်းတိုင်များကို ဆုပ်ကိုင် ကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အံ့အားသင့်စရာကောင်း လောက်အောင်ပင် ပုခက်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ခုတင် ပေါ်ခုန်ဟက်၍ သူ့အမေ အိပ်မက်ပေါ် သေချာအောင် တနေ

စောင်း ကြည့်သည်။

အိပ်ပျော်နေတာ သေချာမှ ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အပြင် သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေကားအဆင်းရောက်တော့ ထွန်းအောင် လှေကားထစ်မှ မဆင်းဘဲ လှေကားလက်ရန်းကို တွယ်တက်ပြီး လက်ရန်းအတိုင်း လျှောတိုက်၍ ဆင်းသွား၏။ လက်ရန်းအဆုံးမှာ တစ်ပတ်ကျမ်းထိုး၍ ခုန်ချလိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ လူပိုမရှိတော့သဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားကာ ခုန်ပေါက်ဆော့စားရတာကို သဘောကျဟန် နှင့် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်သေးသည်။ တစ်အိမ်လုံး အနှံ့လျှောက်ဆော့ သဖြင့် ခွေးခြေခုံတွေပြုလဲကာ အခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ ပြုတ်ထွက် ကုန်သည်။

နောက်ဆုံး ဗိုက်ဆာလာဟန်နှင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ပြေး ဝင်သွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဆန်ခါကို လှန်ချလိုက်ပြီး တွေ့သမျှဟင်း တွေ နှိုက်စားတော့သည်။ အကုန်အပြောင် စားပြီးတာတောင် အား မရသေးဟန်နှင့် မီးဖိုပေါ်ခုန်ကူးကာ အိုးတွေခွက်တွေ လှန်တော့ သည်။ သူ့အတွက် အသားစွပ်ပြုတ်အိုးကိုတွေ့ပြီး အသားတုံးများ ဆယ်ကာ ပလုတ်ပလောင်း စားလိုက်ပြန်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက် အောင် လှုပ်ရှားနေပုံက ကြက်သီးထစရာပင်...

အိုးထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့မှပဲ ဂရုခနဲ လေချဉ်တက်ပြီး မီး ဖိုပေါ်မှ ခုန်ဆင်းတော့၏။ ဗိုက်ဝတော့မှပဲ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာ သည်။ အခန်းဝရောက်တော့ တံခါးကို အသာဟန် ချောချော လိုက်သည်။ သူ့အမေ အညောင်းဆန်နေတာ တွေ့မြင် မှု မျက်လုံးပြူးသွားပြီး အပြေးဝင်သွားကာ ပုခက်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာ သည်။

၁၂ စေတနာ

ထိုအချိန်တွင် ငုဝါ အိပ်ရာမှထလေသည်။ သားဆီကို လှမ်းကြည့်တော့ ပုခက်လှုပ်နေတာ တွေ့၍ . .

“သားနိုးနေပြီ ထင်တယ်”

ခုတင်ပေါ်မှ ရှင်ရှင်လန်းလန်းနှင့် ဆင်းလာတာ ပုခက်ထဲမှသားကို ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်သည်။ သားတစ်ကိုယ်လုံး ဟင်းစော်နံ့နေတာ သတိထားမိသဖြင့် . . .

“ဪ . . ငါ့နှလုံး နို့ဘူးတိုက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားတာတောင် ဟင်းစော်ကနံ့တုန်းပဲ . .”

တစ်ကိုယ်တည်း ပွစိပွစိပြောရင်း ငုဝါ ကလေးချီ၍ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်အရောက်တွင် ရှုပ်ပွနေတာတွေ ပြုတ်ကျနေတာတွေ တွေ့ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အားလုံး ရှုပ်ပွနေပါလား၊ ငါမအိပ်သေးခင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သေသေသပ်သပ်နဲ့ပါ။ ဧကန္တ ကြောင်ဝင်သွားလား မသိဘူး”

အောက်ထပ် ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ဖျာခင်း . . ဖျာပေါ်မှာ အနီးတစ်ထည်ထပ်ခင်းပြီး ခေါင်းအုံးလေးနှင့် သားကိုချထားပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရပြန်သည်။ အားလုံးရှင်းလင်းပြီးတော့ ငိုက်ဆာသလို ရှိသည်နှင့် နောက်ဖေးချောင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖိုထဲတွင်လည်း ခြေရာလက်ရာပျက်နေတာ မြင်တော့ ငုဝါ ထူပူသွားသည်။ စားပွဲပေါ်က ပန်းကန်ထဲမှ ဘာဟင်းမှမရှိတော့၊ အိုးတွေခွက်တွေ အဖုံးလန်နေတာတွေ့၍ စစ်ဆေးကြည့်ရာ အသားတုံးတွေ လုံးဝမရှိတော့တာတွေ့ပြီး ငုဝါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဖေးတံခါးလည်း ပွင့်နေသည်မို့ ခွေးဝင်စားသွားပြီဟုသာ ယူဆမိတော့သည်။

ဘိက္ခုနီ

အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်းရှင်းလင်းပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာတော့လည်း သားငယ်ကို အနီးခင်းပေါ်မှာ မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပူသွား၏။

ဟိုဟိုဒီဒီရှာကြည့်တော့မှ တံခါးကြားမှ လေးဖက်ထောက်ထွက်လာသော သားလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟယ် . . သားသားလေး လေးဖက်သွားတတ်နေပြီ ဟုတ်လား . . တော်လိုက်တဲ့ ငါ့သားလေး . . လာပါဦး မေမေဆီကို”

ငုဝါ ကလေးရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သားကပြုံးပြရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးလာကာ လက်ကမ်းသည်။ ငုဝါလက်ထဲ ကလေးလက်ထဲမှ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင် ပြုတ်ကျလာ၏။

“အမလေး ပလုတ်တုတ် ဘာကြီးတုန်း”

အိမ်မြှောင်လည်း အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်မြောက်သည်နှင့် ငုဝါလက်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်သွား၍သာ တော်တော့သည်။ ငုဝါရင်ကိုဖိရင် ထိတ်လန့်စိတ်ကိုဖြေဖျောက်ပြီး သားကို တအံ့တဩကြည့်မိသည်။

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

သားက အမေကို ရယ်ပြနေသေး၏။ ဒီအရွယ်လေးနှင့် အိမ်မြှောင်ကို အမိဖမ်းနိုင်သည့် သားကိုကြည့်ရင်း သို့လော သို့လောနှင့် အတွေးတွေ ရှုပ်ထွေးသွားရသည်။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာတော့ ကလေးချီလျက်နှင့်ပင် တံခါးတွေ သေချာလိုက်ပိတ်၍ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့၏။

သားတော့ မသိ၊ ငုဝါတော့ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

၁၅၄

ငဝါ အိပ်နေစဉ် သားက တစ်စခန်းထလာသည်။ ပုခက်ထဲမှ ခုန်ထွက်၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြန်သည်။ အောက်ထပ် ရောက်တော့လည်း တံခါးဖွင့်၍ ခြံထဲထွက်ပြီး တွေ့သမျှအကောင် လိုက်ဖမ်းကာ စားသောက်လေသည်။

အပင်ပေါ်တွယ်တက်ပြီး အိပ်တန်းတက် ငှက်တစ်ကောင် ကို လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ဖမ်းယူကာ ကိုက်သတ်စားပစ်လိုက်သည်။ အမျိုးအမည်မသိ သတ္တဝါကောင် သောင်းကျန်းနေသောကြောင့် အိပ်တန်းတက်ငှက်များ ဝရုန်းသုန်းကာ ထပျံပြေးကြတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါ်စုံမှာလည်း မပြေနိုင်သည့်ရန်ကြွေးအ တွက် လက်စားချေရန် အစီအရင် ပြုလုပ်နေသည်။ ရွံ့နှင့်လုပ်ထား သည့် ဘီလူးရုပ်ကို အသက်သွင်းနေသည်။

သိမ်ဝင် သပိတ်ကွဲအင်းပေါ် ဆေးဖယောင်းတိုင်တင်၍ မီး ထွန်းလိုက်သည်။ ဘီလူးရုပ်အား ဦးခေါင်းခွံထဲ ထည့်၍ဆန်မန်း ပေါက်ပေါက်များဖြည့်သည်။ ထို့နောက်လူ၏လက်ဖျံရိုးနှင့် အရိုး ခေါင်းအား တတောက်တောက်ခေါက်၍ ဂါထာများ ရွတ်ဆိုမန်းမှုတ် နေလှေ့၏။

ညဘက် အချိန်မတော်ကြီး ဒေါ်စုံ သူ့အိမ်ထဲမှာ အောက် လမ်းပညာနှင့် အစီအရင်များလုပ်ဆောင်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှာ တော့ ရုတ်တရက် လေပွေတစ်ခု တိုက်ခတ်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကျသွား၏။ ထိုအကျိုးဆက်က သပိတ်ကွဲအင်းပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွား ခြင်းဖြစ်သည်။

အစီအရင်ပစ္စည်းပေါ်မှ မီးငြိမ်းသွားသော်လည်း ရေနံဆီ မီးခွက်လေးက တလွန်လွန်လူးကာ အလင်းရောင်ပေးနေဆဲ၊ ပညာ

၁၅၅

နုသော်လည်း သဘာမနုသည် ဒေါ်စုံ အနှောင့်အယှက် ဝင်နေပြီ ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားသည်။

အကာအကွယ်အဖြစ် ထဘီတစ်ထည် လှမ်းယူကာ လာသ မှု အန္တရာယ်ကို ပုတ်ထုတ်ရန် ဇောက်ထိုးကိုင်၍ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဒေါ်စုံ၏ခြေတံရှည်အိမ်လေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ပြေး တက်လာသလိုမျိုး တသိမ့်သိမ့် တုန်သွားသည်။

ဒေါ်စုံလည်း ထဘီနှင့် အကာအကွယ်ယူရင်း နေရာမရွေ့ဘဲ တစ်ပါတ်လှည့်၍ ဘယ်နေရာက အန္တရာယ်ဝင်လာမလဲဆိုတာ မျက်စေ့ထောင့်ကပ်ကြည့်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ရုတ်တရက် ရေနံဆီမီးခွက် ငြိမ်းသွားလေရာ... ဒေါ်စုံ၏ လည်ပင်းအား အမှောင်ထဲမှ အရာတစ်ခုက ပြေးဟက်လိုက်လေ သည်။ ထိုအရာက လည်ပင်းကိုမလွှတ်ဘဲ ခဲထားလေရာ သွေးများ ဒလဟောပန်းထွက်နေသော ဒေါ်စုံတစ်ယောက် ကြာကြာတောင့် မခံနိုင်တော့ပေ။ ဖုန်းခနဲ ပစ်လဲသွားချိန်မှာတော့ ဒေါ်စုံကို သူ၏ သားကောင်သဖွယ် သွေးစုပ်ကိုက်ဖဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက် ဒေါ်စုံ၏အိမ်ဘေးက သရက်ပင်ပေါ် ခုန်တတ် သွားပြီး နောက်တစ်ပင်ပေါ် ခုန်ကူးလိုက်ချိန်မှာတော့ လေးအင် ထောက်သွားတတ်စအရွယ်ကလေး ထွန်းအောင်သာ ဖြစ်နေတော့ သည်။

အခန်း (၂၅)

တစ်ည လွန်မြောက်၍ တစ်ဖိုးသောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ သားငယ်
တအံ့အံ့သံကြောင့် ငှက် လန့်နိုးသွားသည်။ ခြင်ထောင်ထဲမှ
ပုခက်ဆီပြေးလာခဲ့သည်။ သေးတွေရွှံ့နှစ်နေသည့် သားကို
တွေ့တော့ ငှက် ပြုံးမိပြီး ကောက်ချီလိုက်၏။
“သားက ဂျူးဂျူးတွေ ပေါက်ထားတာကိုး၊ ဟင်. . သား
ဟားလေး နှုတ်ခမ်းမှာသွေးတွေနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”
ငှက် စိုးရိမ်သွားပြီး ရေစိုဝတ်နှင့် သွေးကို သုတ်ပစ်လိုက်

သည်။ သွေးခြောက်ရှင်းသွားတော့ ဒဏ်ရာမတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩ
သွားရပြန်သည်။ တစ်လက်စတည်း ရေပတ်တိုက်သန့်ရှင်း၍ အဝတ်
အစားလဲပေးဖို့ ပြင်ဆင်တော့မှ ငှက်မွေးအစအနတွေ တွေ့ရပြန်သ
ဖြင့် ပိုပြီးခေါင်းခြောက်သွားရသည်။

ကြောင်တွေ ခုတ်သတ်လာသည့် အကောင်ပလောင်တွေ
သားယူဆော့ပြန်ပြီလား မသိဟု တွေးနေမိသည်။ လောလောဆယ်
သားကို မနက်စာကျွေးရဦးမည်မို့ အတွေးတွေဘေးချိတ်ပြီး ကလေး
ချီ၍ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ငှက်ရေ ငှက်”

“ဟော. . ဒေါ်နန်းမူ၊ လံာ. . ဘာကိစ္စတုန်း”

“ဘာကိစ္စရမှာလဲ ဧါစုံသေပြီတဲ့၊ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်း
ကျွက်ကျွက်ဖြစ်နေတာ ငှက် မသိဘူးလား၊ ဒေါ်စုံသေတာ ခိုးနိုးသေ
တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ လည်ပင်းကို အကောင်ကိုက်သွားတာတဲ့၊ သွေး
စုပ်ဖုတ်ကောင်လို့ ပြောနေကြတယ်”

ဒေါ်နန်းမူ ပြောပြီးထွက်သွားသည်။

ဒေါ်စုံတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အသေဆိုးနှင့်သေသွားခဲ့ပြီး
နောက် ငှက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တွေးရင်းအိပ်မပျော်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
အချိန်ကြည့်တော့ ည(၁၀)နာရီထိုးပြီ အခန်းမီးဖွင့်ကာ အနွေးထည်
လေး ကောက်စွပ်ရင်း အောက်ထပ်ဆင်းလာပြီး ခြံအပြင်ထွက်လာ
လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြတ်သန်းရမည့်ဘဝမို့ စိတ်လေးနေမိ
သည်။

ခြံထဲက ခုံတန်းရှည်လေးတွင် ထိုင်ကာ ကြယ်နောင်များ
တစ်လက်လက်ဖြစ်နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

၀၅၈

ထိုစဉ် သုမအခန်းထဲမှမီးက ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိလေသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ တစ်ခန်းထဲကွက်၍ ဖြစ်နေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆော့နေသလိုမျိုး...

ငဝါ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ရတော့သည်။ တံခါးပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တတ်လာတော့ ကလေးကအိပ်ကောင်းဆဲ...

ငဝါဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်တတ်ကာ စောင်ခြုံလိုက်သည်။ ခဏအကြာတော့ “ကျိ. . ကျိ. .” ဆိုပြီး ပုခက်လှုပ်သံကြားလိုက်သဖြင့် ငဝါမျက်လုံး ပွင့်လာခဲ့သည်။ ထတော့မထရဲသေးအခြေအနေကို သိချင်၍ဖြစ်သည်။

“ဘုတ်” ခနဲအသံနှင့်အတူ ထွန်းအောင် ပုခက်ပေါ်ကဆင်းလာလေပြီ။ တံခါးချက်ကို ခုန်ဖွင့်လိုက်သောအသံနှင့် လှေကားမှ ခုန်ဆင်းသွားသောအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက်ဖေးမှ အိုးခွက်များ၏ အသံကလည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်လာ၏။ သိပ်မကြာလိုက် ထွန်းအောင်လေး ပြန်တက်လာသည်။

ခုတင်ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော ထွန်းအောင်၏ အမူအရာက ကလေးနှင့်မတူ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးလေးမွေးစင်းပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ငဝါကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် သစ်သားပုခက်ထဲ ခုန်ဝင်သွားကာ ထွန်းအောင်လေး ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ငဝါအတွက် သံသယတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာလေတော့သည်။ ဝမ်းနှင့်လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရသည့်သားမို့ ငဝါ ဆက်မတွေးဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။

ဒီလိုနှင့် လမ်းလျှောက်တတ်ကာစ ပုံစံပြနေသော ထွန်းအောင်လေးနှင့် ခြံထဲဆင်းကာ နေပူစာလှူကြသည်။ သားကိုလက်တွဲ

၀၅၉

ပြီး လမ်းလျှောက်ခိုင်းသည်။ တစ်ယောက်တည်း ပြေးလွှားနေသော ကလေးက အမေ့ရှေ့တွင် မလျှောက်တတ်သလို လုပ်နေသေး၏။

ငဝါ သားကိုထိန်းနေစဉ် မြေပြင်မှအရိပ်ကို ကြည့်မိတော့ မနက်ခင်းနေကြောင့် အရိပ်က ရှည်မျောမျော ဖြစ်နေရာ သားအရိပ်က သူ့အရိပ်ထက် ပိုရှည်ကာ ပိုကြီးနေတာ သတိပြုမိပြန်ဖြစ်သည်။

ဒါကို သူများတွေ မြင်သွားမှာစိုး၍ သားကို အိမ်ထဲအမြန် ပြန်ခေါ်လာရသည်။ အိမ်ထဲရောက်တော့ သားကိုဖြစ်သလိုသာ ချထားလိုက်ပြီး... ငဝါလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်နေမိသည်။ ဒေါ်စုံပြောသွားသော ‘နှင့်သားက ဘီလူးလေး’ ဆိုသည့် စကားကို ပဲ့တင်ထပ်မျှကြားနေရ၍ ယောင်ယမ်းပြီး နားကိုပိတ်ထားမိသည်။

သားကတော့ ဇလီးဖက်ထောက်ကာ တတောက်တောက် လျှောက်သွားနေသည်။ သားကိုကြည့်ရင်း သူ့ရှေးရေးအတွက် ရင်လေးနေမိ၏။ ခဏအကြာမှာ နေ့လယ်စာအဖြစ် ကြက်ပြုတ်တစ်ခြမ်း ချကြွေးလိုက်သည်။ သားက အရိုးပါမကျန် တကြွပ်ကြွပ် ဝါးစားလိုက်တာ မိနစ်ပိုင်းလောက်နှင့် ကြက်တစ်ခြမ်းကုန်သွား၏။

ပြီးတော့... သားကို ဇလားကြီးထဲထည့်ပြီး ရေချိုးပေးသည်။ လက်တစ်ဖက်နှင့်ထိန်းပြီး ရေခပ်ချိုးပေးစဉ် သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို သားက ငုံ့၍ ကိုက်လိုက်သေး၏။ အရှောင်မြန်၍ အကိုက်မခံရသော်လည်း သားကပြုတ်ကျပြီး ဇလားထဲကရေထဲတွင် နစ်သွားသည်။ ငဝါ စိုးရိမ်စွာ လှမ်းဆယ်သော်လည်း သားက သူ့ဘာသာသူ ကုန်းထ၍ တခပ်ခပ်ရယ်ပြသည်။ အခုတော့ ငဝါ သား၏ရယ်သံထိ နားမထောင်ရဲ၊ မကြားရဲတော့။

ဒီလိုနှင့် သားကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရင်း ငဝါ ကြောက်

သောညကို ရောက်လာပြန်သည်။ ညဘက် အပြင်မထွက်အောင် သားကို ကြက်ပြုတ်ရည်ထဲ အိပ်ဆေးပါထည့်တိုက်လိုက်သေးသည်။ အခန်းထဲမအိပ်တော့ဘဲ အောက်ထပ်ဆင်းကာ ဖျာခင်း၍ အိပ်လိုက်တော့သည်။

အိပ်ပျော်သည်နှင့် ငှက် အိပ်မက်မက်ပြီး စိုက်ခင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ ကလေးကို ဒီကဓလေ့အတိုင်း မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးနှင့် ကျောသိုင်းကာ ငှက်လက်ဖက်ခူးနေသည်။ ထိုစဉ် ကျောဘက်ဆီမှ ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ယောက်ျားမင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟင်. . ကိုအောင်၊ ကိုအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ၊ အဲ့ဒါ. . ကိုအောင်သားလေးလေ သားကိုကောင်းကောင်း ချီပါ ကိုအောင်ရယ်၊ ပြုတ်ကျသွားမှဖြင့်. . ”

“ဒါ ကိုအောင်တို့သား မဟုတ်ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာ ကိုအောင်ရယ်၊ ကိုအောင်ဆုံးသွားမှ ဒေါ်စုံ ပြန်ခေါ်ပေးလို့ ငှက်တို့ ပြန်ပေါင်းခွင့်ရပြီးမှ မွေးလာတာလေ”

“ကိုအောင် ကားတိုက်လို့ ဆုံးပြီးပြီးချင်း. . ကိုအောင်ကို အဖေနဲ့အမေက လာခေါ်သွားတာ၊ ကိုအောင်တို့ မိသားစုက သိုက်ဆက်တွေလေ၊ သိုက်နန်းက ပြန်လာခေါ်လို့ လိုက်သွားရတာ၊ ကိုအောင်ဝိညာဉ်ကို ပြန်ခေါ်ပေမယ့် ကိုအောင်မကြားရတော့ဘူးလေ၊ ငှက် ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတာသိလို့ ကိုအောင်လာပြောရတာ၊ အခု ငှက်ချီထားတဲ့ကလေးက စိုင်းမောက်ဆိုတဲ့ ညောင်ပင်တစ္ဆေပဲ၊

ကိုအောင်အယောင်ဆောင်ပြီး ငှက်နဲ့လာနေတာ၊ စိုင်းမောက်က မသေခင်က အောက်လမ်းပညာတွေ အတန်အသင့်

တတ်ထားတော့၊ သေတော့လည်း သူ့စွမ်းအားက ကြီးနေတာပေါ့၊ လူယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ငှက်မှာကိုယ်ဝန်ရအောင် သူလုပ်ခဲ့တယ်၊ ငှက်ကလေးမွေးမယ့်နေ့မှာ သူပြန်လာတယ်၊ သူပညာတွေက အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်နေပြီလေ၊ ငှက်ကိုယ်ထဲမှာ ပြန်ဝင်စားပြီး မွေးလာတော့ ဘီလူးလေးစိုင်းမောက် ဖြစ်နေတာပေါ့၊

သူ့ကို လူ့လောကထဲမှာဆီကထားရင် အရမ်းကို အန္တရာယ်များလိမ့်မယ်၊ ကိုအောင် သွားတော့မယ်၊ ကိုယ်ငှက်ကို ဘယ်တော့မှ လာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ငှက်”

“ကိုအောင် မသွားနဲ့၊ ငှက်ကိုမထားခဲ့နဲ့”

ငှက် ကိုအောင်ကို အသံကုန်ဟစ်အော်ခေါ်ပြီး လန့်နိုးလာ၏။ နွေးထွေးသည့် အထိအတွေ့ကြောင့် စောင်းငဲ့ကြည့်တော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝင်အိပ်နေသောသားကို တွေ့ပြီး လန့်သွားရသည်။

သားကိုအသာအယာဖယ်ပြီး ငှက် ဖျာပေါ်မှထသည်။ တို့အောင်စကားများ ပြန်စဉ်းစားမိပြီး စိုင်းမောက်ပြန်ဝင်စားသော သားထွန်းအောင်ကို ကြောက်လန့်စွာ ကြည့်မိသည်။

သူကြုံတွေ့နေရသော ဒုက္ခများကို တမလွန်မှ ကိုအောင်မျှဝေခံစားမိပြီး အိပ်မက်ပေး၍ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတာဖြစ်နိုင်ကြောင်း စဉ်းစားမိတော့. . မတ်တတ်မရပ်နိုင်အောင် တုန်လှုပ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဝမ်းနှင့်လွယ်ပြီး မွေးထားရသည့် လူမမယ်သားလေးကို ရက်ရက်စက်စက်လည်း မလုပ်ရက်ပေ။

ဒီလိုနှင့် သားအတွက် ကြက်နှစ်ကောင် ဝယ်ပြန်သည်။ နေ့စဉ် ကြက်နှစ်ကောင်ဝယ်တာ သုံးလေးရက်ရှိပြီမို့ တစ်ယောက်တည်းသမားက ကြက်နှစ်ကောင်ကုန်အောင် ဘယ်လိုစားသောက်

ရွာထဲက မေးနေကြလေပြီ။

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာခင် သားအကြောင်း လူတွေသိကုန်တော့မှာပဲ တွေးကာ စိတ်လေးသွားပြန်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သားငယ် နိုးနေတာတွေ့သည်။ သားကို မျက်စိအောက်မှာထားရင်း ကြက်တစ်ကောင်ကို ခုတ်ထစ်ဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာပင် သားက ချထားသည့်ကြက်ကို ကောက်ယူပြီး လည်ချောင်းကို ကိုက်ဖြတ်သွေးစုပ်လိုက်သည်။

“သား အဲလိုမလုပ်နဲ့ မေမေလုပ်ပေးမယ်၊ ပေး.. ပေးစမ်းပြန်ပေးစမ်း”

ငုဝါ ပြောရင်းနှင့် သားပါစပ်ထဲမှကြက်ကို ပြန်လုယူသည်။ အားကုန်သုံးကာ စောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် ငုဝါလက်ထဲ ကြက်အကောင်လိုက် ပြန်ပါလာသည်။ သို့သော် သားက ဂီးကနဲမာန်ဖီ၍ သွားဖြုတ်သည်။ ထိုအခါ သား၏သွားတွေက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အစွယ်တွေလို ဖြစ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ငုဝါ လန့်ပြီး နောက်သို့ ဖင်တရွတ်တိုက် ဆုတ်လိုက်မိသည်နှင့် သားက ကြက်ကိုကောက်ယူပြီး အစိမ်းလိုက်ဝါးစားနေတော့သည်။ ငုဝါ သားကိုကြည့်ပြီး အော်ဂလီဆန်လာသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

သားကို သူဘယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့မှန်း သိ၍ ပိတ်လှောင်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တူနှင့်သံတွေရှာသည် ပျဉ်ပြားတွေ တန်းတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းသည်။ လိုအပ်သမျှ စုဆောင်းပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းတံခါးနားမှာ စုထားလိုက်သည်။ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းကာ သားအခြေအနေကို ကြည့်ရသည်။

မီးဖိုထဲမှာ ကြက်မွေးတွေ စားကြွင်းစားကျန်တွေနှင့် ခွပ်ငွေနေသလို သားတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။

သားကို နောက်ဖေးသို့ထွက်၍ ရေချိုးပေးလိုက်သည်။ ကြက်တစ်ကောင်ခွဲလောက်ကုန်အောင် စားထားသောသားလေး သူ့ကိုမကိုက်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရတော့သည်။ ရေချိုးပြီး ကလေးကို အပေါ်ထပ်ခေါ်လာကာ အဝတ်အစားသစ် ဝတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပုခက်ထဲထည့်ကာ လှုပ်သိပ်လိုက်၏။

ဗိုက်လေးနေဟန်တူသောသားက ခဏအတွင်းမှာပင် ဇိမ်ကျကျ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ငုဝါ အသာထပြီး ပြတင်းပေါက် ချက်များကို အသေအချာသော့ခတ်ပိတ်သည်။ ပုခက်ကို မျက်ခြည်မပျက် ကြည့်ရင်း အခန်းအပြင်ထွက်၍ တံခါးပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ပျဉ်ချပ်များနှင့် တံခါးကို အသေရိုက်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ရိုက်ရင်း ငုဝါ မျက်ရည်တွေကျမိသေးသည်။ သူလိုချင်သော သားလေးကို ရခဲ့သော်လည်း သားက ဘီလူးလေးဖြစ်နေသည်။

ငုဝါ တူကိုချထားပြီး အောက်သို့ လေးကန်စွာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဒီနေ့မန္တလေးမှ အဖေတို့ထွက်လာပြီဟု ဖုန်းဆက်ထား၍.. အဖေတို့ရောက်မှ ကလေးကိစ္စတိုင်ပင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ညနေမစောင်းခင် အဖေတို့ ရောက်လာပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ အိမ်မှာ စားစရာကုန်နေ၍ ကုန်စုံဆိုင်ဘက် ထွက်လာကာ ငါးသေတ္တာ၊ ဝက်အူချောင်း၊ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥများရသလောက် စုဝယ်လာခဲ့သည်။

စပ်စုသူများကို အမေတို့လာမှာမို့လို့ဟု ပြောခဲ့၏။ အပြန်အလှန်မှာ အိမ်နားနီးလာသည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေ နှေးလာသည်။ သူ့အိမ်

၀၆၄ အိပ်စက်

ဘီလူး

ဖို့ ကြောက်နေသည်ဖြစ်သည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် သားအတွက် ပူပန်စိတ်တို့ လွန်ဆွဲရင်းနှင့်ပင် အိမ်ပြန်ရောက်လာ၏။

နောက်ဖေးသို့ဝင်ပြီး စားသောက်ဖို့ ဝက်အူချောင်းကို အတုံးလေးများတုံးရန် ခါးရှာတော့ ခါးတစ်ချောင်းမှ မတွေ့၍ စိတ်ထဲထင်သွားသည်။ သားအခြေအနေ တက်ကြည့်ဦးမှပဲဟု တွေးကာ မီးဖိုထဲမှထွက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါး ရှေ့အရောက် . .

သူမသေချာ ရိုက်ပိတ်ထားခဲ့သော ဖျဉ်ချပ်တွေ ကျိုးပဲ့ပြုတ်ထွက်၍ တံခါးဟောင်းလောင်း ပွင့်နေ၏။

အခန်းထဲမှာလည်း သားကိုမတွေ့ရသလို . . ပုခက်ထဲမှာလည်းမရှိ . . ပြင်တင်းပေါက်တွေ ပြန်ဖွင့်ပြီး ခြံထဲရှာကြည့်သော်လည်း မတွေ့။

သို့နှင့် ငှက် အဖေတို့ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာမလဲ မေးချင်နေသည်။ အရေးထဲမှာ ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပ ရောက်နေ၏။ လိုင်းမမီသည့် လမ်းတစ်နေရာ ရောက်နေသည်လား မပြောတတ်၊ ငှက် ငိုချင်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာ လှေကားမှ ခြေသံကို ကြားလိုက်မိသဖြင့် အဝင်တံခါးဘေးမှ နံရံတွင်ကပ်၍ အသက်အောင့်ထားလိုက်သည်။

“ခစ် . . ခစ် . . ခစ်”

သူ့လက်လေး သေးသေးကွေးကွေးထဲမှာ မီးဖိုထဲက ခါးနှစ်ချောင်း ပါလာတာတွေ့တော့ သူမကိုပင် ရန်ရှာတော့မည်မှန်းသိပြီး တုန်လှုပ်သွားသည်။

အသံမထွက်အောင် ခြေလှမ်း၍ တံခါးမှထွက်ပြေးရန်အားထုတ်စဉ် သားကဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုတွေ့သွားကာ ခါးတစ်

ချောင်းနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဝင် ငှက်လက်မောင်းကို ရှုပ်ထိပြီး တံခါးဘောင်တွင် သွားစိုက်နေသည်။

တံခါးမှလည်း သူ့အလိုလိုပိတ်သွားသဖြင့် ငှက် ပြေးပေါက်မရှိတော့ပေ . . သားငယ်လက်ထဲတွင် ခါးတစ်ချောင်းက ကျန်နေသေး၏။

“သားသားလေး အမေ့ကိုမသတ်ပါနဲ့ကွယ်နော် . . နော်”

“အဟက် . . ဟက် . . ဟက် . . ဟား . . ဟား . . ဟား ငါက မင်းရဲ့သား မဟုတ်ဘူး . . စိုင်းမောက်ကွ”

လူကောင်ကငယ်သလောက် ကလေးသံလေးနှင့်ပြောလိုက်ပုံက ကြက်သီးထစရာ ကောင်းနေလေသည်။

ဘေးစားပွဲခုံပေါ် တင်ထားသော အလှတင်ပန်းအိုးကို ပြေးယူကာ ကလေးကိုပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ဘီလူးလေးကို ပန်းအိုးတိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားပြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်ထွက်သွားသည်။ ငှက် ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ အဖေတို့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ဖုန်းက ‘တူ’ခနဲ ဝင်သွားလေပြီ။ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း စောစောက ကလေးလွင့်ထွက်သွားသောနေရာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေးမရှိတော့ . .

သူမရပ်နေသော ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်မိသည်။ မရှိ။

ဘီလူးလေးက သူမနောက်တွင် ရပ်နေချေပြီ။

ငှက် ရှောင်ရန်ပင် အချိန်မရလိုက် . . ဓားသွားက သူမ၏ ထောက်ပေါ် ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

“အား . . အား”

ဖုန်းတင်ထားသော ခုံပေါ်ပစ်လဲကျကာ ခုံပါကျသွားသည်။

“ခစ်..ခစ်..ခစ်”

ငဝါ လူးလဲထကာ ကျီးသွားသော ခုံမှဒေါက်တစ်ချောင်းကို ဆွဲဖြတ်ပြီး အဟန့်အတား လုပ်လိုက်သည်။

“နင့်ကို သတ်မှဖြစ်တော့မယ်၊ ငါ့အကြောင်းကိုသိတာ နင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ငါ့အသက်ဆက်ရှင်ဖို့အတွက် နင့်ကိုအရှင်ထားလို့ မရတော့ဘူး.. ကဲဟာ”

ဓားကို စုံလိုက်မြှောက်ကိုင်၍ ငဝါဆီ ခုန်ဝင်လာတော့ သည်။ ငဝါလည်း ကိုင်ထားသောတုတ်နှင့် လွဲရိုက်လိုက်ရာ ဘီလူး လေး လွင့်ထွက်သွားသည်။ ငဝါ မညှာတော့ဘဲ ပြုတ်ကျသွားသော တလေးကို အဆက်မပြတ် လိုက်ရိုက်တော့သည်။

ဘီလူးလေးက လှိမ့်ရှောင်ပြီး ဓါးနှင့်ပြန်ထွက်၏။ ငဝါပေါင် တွင် ဓါးရှသွားသည်။ သူမခြေထောက်တွင်လည်း ရစရာမရှိတော့ လောက်အောင် သွေးများစီးကျနေသည်။ ဘယ်လိုရိုက်ရိုက်ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ သူမကိုပြန်ချနေ၏။

ဘီလူးက ခုန်၍ခုန်၍ ရှောင်၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဘီလူး လေးအခုန်မှာ တင်းနစ်ဘောလုံးကိုမြှောက်၍ ရိုက်ချသလိုမျိုး ငဝါ အားကုန်သုံး၍ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ ဘီလူးလေး ပြတင်းပေါက်မှ လွင့် ထွက်ကာ ခြံထဲသို့ပြုတ်ကျသွားသည်။ ကလေးလွတ်ကျသွားသော ဓားကိုကောက်ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဒဏ်ရာတွေကိုအုပ် ရင်း.. ငဝါ ခြံထဲ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူမလျှောက်လာရာ တစ်လျှောက်တွင် သွေးစက်များက ဘစ်ပေါက်ပေါက် ကျကျန်နေခဲ့သည်။ ကလေးမှာလည်း ရိုက်ခံလိုက် ခြင်း ပြုတ်ကျလာသော အရှိန်ကြောင့် မထနိုင်သေး..

ငဝါ ဘီလူးလေးဘေးတွင် ခူးထောက်လိုက်ကာ လည်ပင်း ကို လက်တစ်ဖက်က အမိအရကိုင်၍ ကျန်လက်တစ်ဖက်မှ ဓားကို မြှောက်လိုက်သောအခါ..

“ဟီး.. ဟီး.. အူဝဲ.. အူဝဲ..”

စူးစူးဝါးဝါး ကလေးအသံများကြား၍ ဘေးခြံမှ ဒေါ်နန်းမှ တံခါးဖွင့်ကြည့်သည်နှင့် ကြုံသည်။

ခြံထဲတွင် ပက်လက်လေးအော်နေသောကလေးကို ငဝါ ဓားနှင့်ထိုးသတ်တော့မည်။

“ငဝါ.. သမီး.. မလုပ်နဲ့”

ဒေါ်နန်းမှ အားကုန်သုံးကာ အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက် သည်။ ငဝါနားထဲတွင် အော်ဟစ်သံများ ကြားနေရသည်။

“မေမေ..”

သူမ လည်ပင်းညစ်ထားသောကလေးမှ ဒေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ငဝါဓားကို ကိုင်မြှောက်ထားရင်း မျက်ရည်တွေကျလာ သည်။ လက်တွေတုန်ယင်နေပြီ..

ထိုစဉ် ကလေးမှာ အစွယ်လေးများ ထွက်လာကာ သူမ အား..

“ခစ်..ခစ်..ခစ်”

ငဝါ ဒီကလေးကို သတ်မှဖြစ်တော့မည်။

နောက်ကျရင် သူမကိုပါ သတ်သွားနိုင်သည်။ မြောက်ထား သောလက်ကို အရှိန်ထပ်ယူကာ လွဲအမြောက်..

လက်ထဲမှဓားကို ဆွဲလှဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“သမီး.. ငဝါ”

ငဝါ လှည့်ကြည့်တော့ အဖေ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ အဖေ နှင့်အမေလည်း သူမ၏လုပ်ရပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်သွားကြလေ သည်။ ဒေါ်နန်းမူနှင့် ရွာလူကြီးတချို့ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

အဖေက ဓားကို ရွာလူကြီးအားပေးရင်း...

“သမီး ဘာလို့ ကလေးကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ရှင်းပြဖို့ အချိန်မရှိတော့၍ ငဝါဘေးတွင်တွေ့သော အုတ်ခဲ တို့ အလျင်အမြန်ဆွဲယူကာ မျက်စိစုံမှိတ်၍ ကလေးခေါင်းကို ထုချ လိုက်တော့၏။

သို့သော် ကလေးခေါင်းပေါ် အုတ်ခဲက ချောက်မသွား၊ ငဝါ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့အဖေလက်ထဲ ကလေးရောက်နေလေပြီ။ ငဝါအမေက သူ့သမီးကို နောက်မှနားရင်းအုပ်ချလိုက် ပြီး...

“နင်. ဘာ. တွေ. လုပ်. နေ. တာ. လဲ”

“သမီးရယ် မလုပ်ကောင်းတာတွေ ဘာလို့လုပ်ရတာလဲ ဒါ အဖေတို့ မြေးလေးမဟုတ်ဘူးလား”

ကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း အဖေကပြောလိုက်သည်။

“ဟီး.. ဟီး.. အူဝဲ.. အူဝဲ.. အူဝဲ”

အချိန်ကောင်းနှင့်ကိုက်ကာ ကလေးကအော်ငိုလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး.. မဟုတ်ဘူး သူက လူမဟုတ်ဘူး ဘီလူး လေး.. သူက သမီးကို သတ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ ကံကောင်းလို့ သမီး အသက်ရှင်နေတာ အဖေရဲ့”

အမေက ကလေးကို ပြောင်းချီလိုက်သည်။ အခုတော့ လည်း ဘီလူးက တကယ့်ပီပီပြင်ပြင် ကလေးတစ်ယောက်လို ဟန်

ဆောင်ကောင်းနေ၏။ ခြေကားရားလက်ကားရားနှင့် ချစ်စဖွယ်အခု အရာတွေ လုပ်ပြနေသည်။

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

ငဝါ အမေလက်ထဲမှ ကလေးကိုလုမည်အပြု ရွာသားများ က သူမကိုဖမ်းချုပ်လိုက်လေသည်။

“အဖေ.. ဒီမှာကြည့် သမီးတစ်ကိုယ်လုံးက ဓားဒဏ်ရာ တွေ ဒီဘီလူးလေး လုပ်ထားတာ”

အဖေနှင့်တကွလူကြီးတွေ အားလုံးခေါင်းတယမ်းယမ်း..

ငဝါပြောတာကို ဘယ်သူမှ ယုံကြည်ပုံမရ။ ငဝါ အရူးတစ်ယောက် ပမာ အော်ဟစ်နေရတော့သည်။

“တကယ်ပြောနေတာ ဒေါ်နန်းစိုင်းလူကို သတ်တာလည်း ဒီကလေးပဲ”

ရွာလူကြီးက...

“ငဝါ.. လမ်းတောင် မလျှောက်တတ်သေးတဲ့ ကလေးက လူသတ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ငဝါရယ်”

အားလုံးက ငဝါ စကားကို မယုံကြည်ဘဲ ကလေးကို သနား နေကြသည်။ သူတို့ကို ရှင်းပြလို့ ပြဿနာကအေးမှာမဟုတ်.. ငဝါဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရွာသားများချုပ်ထား သည့်ကြားမှ ရုန်းထွက်၍ အမေလက်ထဲမှ ကလေးကို လုယူကာ လည်ပင်းညစ်သတ်ပြီး အပြတ်ရှင်းဖို့ အားထုတ်တော့သည်။

“ငဝါ.. ငဝါ.. မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့”

“အီး.. အဟီး.. အူဝဲ.. အူဝဲ”

၁၇၀

“သမီး.. သမီး.. ဟဲ့ သမီး”

“ငုဝါ ခုရပ်လိုက်စမ်း”

“ဟီး.. အီး.. အဟွတ်.. အဟွတ်”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ငုဝါမမျှ ကလေးကို လည်ပင်း ညစ်ထားဆဲ၊ ကလေးကို လုသူကလု၊ ငုဝါကို ဆွဲသူကဆွဲနှင့် ဝရုန်း သုန်းကားဖြစ်နေစဉ်.. ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ငုဝါမေးရိုးတစ်ခုလုံး နာကျင်တက်သွားကာ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပြီး သတိလစ်သွားတော့ ၏။ လူအများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေချိန်တွင် ကလေးက ငုဝါကို လက်သီး ဖြင့်ထိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ၊ ငုဝါသတိရ လာသည့်အချိန်မှာ သူ့လက်နှစ်ဖက်လုံး ကြိုးတုပ်ခံထားရတာကို သိ လိုက်ရသည်။ အမေက ဘီလူးလေးကို သူ့မြေးအမှတ်နှင့် ချီပွေ့ချော့ မြူရင်း ငုဝါကိုကြည့်ကာ ရှိုက်ငိုနေသည်။ အဖေက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ ထား၏။ ရွာလူကြီးက ချောင်းဟန့်ရင်း..

“အဟမ်း.. ငုဝါရဲ့ လုပ်ရပ်ကို ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေအားလုံး မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ၊ ငုဝါဟာ လူမမယ် ကိုယ့်ရင်သွေးကို သတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့တာကြောင့်.. ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်စရာအ ကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့်သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပင်လောင်းရဲ စခန်းကိုပို့ပြီး အမှုဖွင့်မှာပါ”

အားလုံးဘာမှမပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေနေကြ၏။

ငုဝါ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားပြီး..

“ရှင်တို့ ကျွန်မအိမ်က အပျက်အစီးတွေကိုရော သေချာစစ်

BURMESE
CLASSIC

၁၇၁

ဆေးပြီးပြီလား.. အဲ့ဒါတွေအားလုံး ဒီဘီလူးလေး လုပ်ထားတာ ကျွန်မကိုယ်က ဒဏ်ရာတွေကရော ကိုယ့်ဟာကိုယ်အနာခံပြီး လုပ် ထားတယ်လို့ ထင်နေလား”

“သမီး စိတ်ထိန်းပါဦး သူတို့က သမီးရှူးသွားပြီလို့ ထင်နေကြ တာ”

“သမီး မရှူးဘူး၊ ဒီကလေးကို သမီးမွေးထားတာ ဒါကြောင့် သူ့ရာဇဝင်ကို သမီးအကုန်သိတယ်၊ သမီးယောက်ျားနဲ့ ကလေးမရ ခဲ့ဘူး၊ ကိုမင်းအောင်ဆုံးပြီး နှစ်လကြာမှ ဒေါ်စုံက အောက်လမ်းနဲ့ ဝိညာဉ်ကိုပြန်ခေါ်ခဲ့လို့ သမီးနဲ့ပြန်ပေါင်းခွင့်ရတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီ ကိစ္စကို ရွာကမသိကြဘူး၊ သူဟာ ရွာထိပ်ညောင်ပင်က စိုင်းမောက် ပြန်ဝင်စားတဲ့ ဘီလူးလေး အမေရဲ့”

ငုဝါ အဖြစ်မှန်ကိုရှင်းပြမှ ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ သွက်သွတ် ခါ ရှူးနေပြီဟုလည်း ထင်မြင်သွားကြ၏။ ဒေါ်နန်းမူ တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်သလို တခြားလူတွေလည်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း..

“ကဲ.. ခင်ဗျားတို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငုဝါ စိတ်မမှန်တော့ ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ၊ ဒီတော့ သိပ်ညမနက်ခင် သူ့ကို ခေါ်သွား ပါရစေ”

အဖေ စိတ်မသက်သာစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ.. ငုဝါကို ခေါ်သွားကြတော့”

ရွာသားတွေ ငုဝါကို ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ကာ ခြံထဲမှ ဆွဲခေါ် သွားကြ၏။ ငုဝါ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ရုန်းကန်ရင်း..

“အမေ.. အဲဒီကလေးကို မမွေးနဲ့၊ မွေးရင် အခမတို့ တန် မိသားစုလုံး သေလိမ့်မယ်၊ အဲ့ဒါ.. ဘီလူး.. ဘီလူး.. ဘီလူး”

၁၇၂ ဇေဝတာ

ငုဝါအား ယောက်ျားငါးယောက်လောက် ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကားပေါ်တင်ကြသည်။ အဖေနှင့်အမေလည်း ကလေးကို ပွေ့ထားရင်း ကားနားအထိ လိုက်လာကြသည်။

ငုဝါက အသည်းအသန်အော်ဟစ်ပြောဆိုနေဆဲ..

ကားက တဖြည်းဖြည်း ဘီးလိုလိုလာပြီ။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဘီလူးလေးက ကလေးသံလေးနှင့် ရယ်လိုက်တော့သည်။

“ခစ်.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ်”

ငုဝါ ရွာမှအထွက် နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသည်က ဘီလူးလေးကို သူ့အမေ ငုံ့နမ်းလိုက်သောမြင်ကွင်းသာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဇေဝတာ

BURMESE
CLASSIC

သို့သော်

3၇0ကျပ်ကျပ်

ဒေါက်ပိနပ်လေး

အိပ်မက်တွေကို

အကောင်အထည်ဖော်ရမယ်တဲ့လား..

ဘယ်လိုလုပ်ဖော်မှာလဲ?

အိပ်မက်ဆိုးတွေရသေး မှတ်မက်နေတာကား